

**Antologia ediției a treia
(2009) A CONCURSULUI
NAȚIONAL DE LITERATURĂ**
Agatha Grigorescu Bacovia

**Volum tipărit de Asociația Culturală
„Agatha Grigorescu Bacovia”
OCTOMBRIE 2010**

**Antologia ediției a treia a
CONCURSULUI NAȚIONAL DE LITERATURĂ**

Agatha Grigorescu Bacovia

OCTIMBRIE 2009 - MIZIL

*Antologie editată de
Asociația Culturală
„Agatha Grigorescu Bacovia”*

MIZIL - 2010

Ediție alcătuită și tehnoredactată de
Lucian Mănăilescu

**Antologia ediției a treia a
CONCURSULUI NAȚIONAL DE LITERATURĂ**

Agatha Grigorescu Bacovia

OCTIMBRIE 2009 - MIZIL

MARELE PREMIU

(În loc de prefață)

La cea de a treia ediție a **Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”**, desfășurată în octombrie 2009, citind o parte dintre cele 204 materiale intrate în concurs, m-am întrebat care ar fi decizia mea, dacă aș fi fost membru al juriului. Nu despre numărul mare al participanților era vorba, ci despre valoarea textelor: cum să alegi între **George Chiriac** (în cele din urmă câștigătorul Marelui Premiu) și **Liviu Ofileanu**? Sau între ziarista și talentata prozatoare **Liliana Sime** și scriitoarea **Melania Cuc**? Cum să faci un „clasament”, în care studenții **Adrian Diniș**, **Andreea Bănică** sau **Ecaterina Bargan** să fie departați, când talentul lor era deasupra unei „linii”, dincolo de care nu se mai pot întocmi decât clasamente subiective. Ce criterii să ai, atunci când pui în balanță doi oameni de cultură, precum **Cristi Dumitrache**, redactorul șef al revistei **Pagini românești în Noua Zeelandă**, și tânărul scriitor **Mădălin Roșioru**?

Este motivul pentru care, imediat după încheierea ediției, ne-am gândit să „acordăm” un altfel de **Mare Premiu** editând o carte – antologie a concursului – în care ordinea să fie una convențională (ordinea alfabetică, de la care am „abdicat” doar în cazul câștigătoarelor primelor două ediții ale concursului, Aida Hancer și Ecaterina Dozescu, incluse la începutul volumului).

Efortul financiar al acestui demers aparține integral Asociației Culturale „Agatha Grigorescu Bacovia”, iar volumul va fi distribuit, gratuit, tuturor celor antologați.

Și, dacă anul trecut a fost cum a fost, ne întrebăm ce vom face anul acesta, când numărul concurenților (din România, Republica Moldova, Anglia, Italia, Noua Zeelandă sau Austria) a trecut de 400 iar valoarea intrinsecă a textelor, dar și personalitatea culturală recunoscută a multor competitori spun totul despre reu-

șita demersului nostru.

Desigur, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără implicarea prietenilor noștri de pretutindeni, între care suntem onorați să-i amintim pe scriitorii și oamenii de cultură: *Eugen Simion, Adrian Păunescu, Fănuș Neagu, Ion Roșioru, Gheorghe Istrate, Florentin Popescu, Gheorghe Neagu, Marius Chelaru, Marin Ifrim* și mulți alții.

De asemenea, vor fi mereu prezenți, în sufletele noastre, la fiecare ediție a Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, marea interpretă de muzică folk, *Tatiana Stepa* (evocată anul acesta, în scenă, de *Nicu Alifantis, Raul Cristea, Constantin Niculae, Maria Gheorghiu, Mircea Vintilă, Magda Pușkaș, Emeric Imre, Florin Chilian, George Nicolescu, Ion Marinescu Țurlă, Nicu Zota* și, posibil, *Victor Socaciu*) și marele poet român *Grigore Vieru*, plecat atât de tragic dintre noi.

Președintele
Asociației Culturale „Agatha Grigorescu Bacovia”
și primar al orașului Mizil,

Emil Proșcan

NOTĂ

Diversitatea CV-urilor, dar și spațiul tipografic de care dispunem, au impus o formulă simplă de prezentare, ce include numele sau pseudonimul ales de autor, fotografia acestuia și localitatea sau județul de domiciliu. (Autorii prezenți în ambele secțiuni ale antologiei vor apărea la secțiunea de proză fără fotografie).

POEZIE

Aida **HANCER** **SUCEAVA**

Glanda pământului

tată noi vrem să te vindem dimineață
vom da jos perdelele să te acopere
soarele orașului cu obraji de vin oranj înghețat
noi stăm cu tine în groapă numai în primele
cinci minute ale morții tale
ca să ne spui ce văd porcii în ziua nunții stăpânilor
fă-ne loc lângă tine cinci minute între cutele hainei tale
ca un fulger între scândurile din gard sau
o femeie subțire dând pe-o răzătoare hainele murdare ale familiei
tată în casă mizeria crește ca apele și ne umple de liniște.
soarele apasă pedala coșului de gunoi se deschide
o gură a neplăcerii îmbracă-te
eroii tăi preferați au parcat mașinile în rușinea ta
dar tatăl calcă prelung își adună
pământul mai aproape un sfânt cu
pământ între picioare. el locuiește o glandă jos în pământ
noi stăm în picioare îi gâdilăm orgoliul
dar eu dau primele semne de disperare
îmi fluture mâinile în aer ca într-un aluat
urc în găleată și fac semn să mă scoată afară de-aici
unde sfinții latră ca animale de casă și nu rămâne carne pe os

Glanda pământului II

tată au venit vânzătorii la ușă le-am spus de porci
de ateliere și de toate așchiile pe care le-a înghițit carnea ta
de picioarele umflate de genunchii ca stâlpii
din poartă în care zăpada
a scobit până la os și mai departe
își face loc printre venele tale
ca șerpii printre portative de iarbă
de gleznele mari și gambele groase ca niște tumori
care te-au purtat prin oraș
și în care credeai că ai prieteni de încredere
pentru mult timp și ochii
pământii de călugăr care se tulbură
nu pentru credință ci pentru o cană cu apă
după patruzeci de zile și fălcile
lui se crapă ca niște pereți de colibă

te-ai mutat la oraș ți-ai făcut din betoane o casă
ai suflat în ele dar ele n-au înviat
ai mutat femeia iubită de pe-un genunchi pe celălalt
între orgă și organic
și să storci atâta lumină cât se poate dintr-o femeie
și să zidești din carne curată
o casă care să nască în fiecare zi pe ușă
să mă nască pe culoare și să mă conducă
jos la parter cordonul ombilical al blocului nostru
apartamentul nostru are ieșire la pământ

ai făcut dragoste într-o cutie de conserve
ai astupat crăpăturile de frig
și de curioși cu șosete de lână
numai călcăiele tale uscate mirosoare a zăpadă și Casa Mare
ai găurit pereții deși ți-era milă de ei
de parcă ar fi fost pielea unui uriaș care-a suferit
mult și-a sfârșit răstignit pe pereți la oraș
ai cumpărat cu greu mobila și când ai plecat și din oraș

ai luat cu tine o pernă și dulapul din camera de nuntă.

tatăl nostru care de vreo trei ani n-ai mai ieșit printre flori
vecinii nu mai sunt supărați și în fiecare duminică
ne lasă lapte și biscuiți pe băncuța de la ușă.
eu și mama avem lipsă de calciu de fapt și tu aveai
dar ți-a trecut unde e lipsă mare
și vindecarea trebuie să fie dureroasă și radicală
de prăjituri ne ferim.
de trei ori a fost zăpadă de-un metru
o dată chiar mi s-a părut că ți s-au crăpat
palmele cam tare și m-a bufnit râsul
(semănai cu pământul când e proaspăt arat
și cazi de la doi metri din măr și nu te lovești
fiindcă pământul e numai vată neagră aruncată pe cer)
dar ție nici nu-ți păsa când hohotea viața prea tare
îi trăgeai o palmă care-ar fi putut să mute și munții

mi s-a părut că te văd
venind cu sifonul plin și cu mătura pentru zăpadă

mașina ca un înger căzut ruginea
și vecinii Îngeri ceilalți cântau

dar uite că soarele ne obligă să intrăm în vară
cu cuțitul la gât
capul înainte ca niște înotătoare profesioniste ce suntem

tu avei palmele fine și călcâiele crăpate ca sfinții
numai că sfinții n-aveau părinți
dacă s-ar fi operat de apendicită părinții
sfinților le-ar fi dus la spital o sticlă de lapte și poate
trei lei cincizeci, de bomboane.

Lupii de casă

când toate lucrurile dorm în zăpadă stai treaz pentru mine
când toate lucrurile mucegăiesc tu
pune plicuri de ceai de iarnă în dulap printre rufe

zbiară dar să n-audă lupii care topesc gheața cu boturile fierbinți

când toate lucrurile se opresc lasă aerul cald
să se frece de pulpele tale într-un dans
respectă ritmurile albe ale patului de noapte

și sângele lupilor e ca sângele din vis alb
și rece și-nconjoară de trei ori orice ruină păzită de-un foc

dar sângele lucrurilor nu se prelinge
stă încolăcit ca iedera

acum toate lucrurile dorm în zăpadă
și tu un ceas n-ai putut să veghezi împreună cu mine.

leucemie în lanul de maci

nu-i nimeni să înregistreze răsucirile
toți dorm și somnul lor le udă frunțile și frunțile lucesc vulgar
dacă te plimbi cu lanterna printre paturi

dar dacă te plimbi cu lanterna ce înseamnă că nu-i lună deloc
și cerul e ca o cârpă boțită azvârlită pe-un parchet lucios
pentru care pronto antistatic
e ca ploaia care destinde iarba fierbinte

noaptea iarba tremură ca un păr care se trudește
să apară la 14 ani după ce a atins toate brațele
după ce s-a furișat pe la dușuri
iar acum tremură a împlinire

dar împlinirea e mai mult decât o burtă care crește
se înalță cu mișcări scurte și acoperă
noapte de noapte căsniciile
probabil mai mult decât cafeaua
îmi cere lumea o burtă cu viață
am să înghit gâze și am să mă umplu de zburători

nu-i nimeni să mă trezescă și
după ce se va stinge lanterna
vom da fuga și vom face leucemie în lanul de maci

Adelina Georgeta
DOZESCU
BELINȚ - TIMIȘ

kore

Marius desenează inimi pe pachetul de țigări,
Corina e ca un joint ce-ți distruge cutia toracică
El și-o imaginează fecioară și e fecioară până se dezbracă,
Devenind o simplă „ea” în agenda indivizilor care
își poartă inima pe card...
Corina și Marius se iubesc atât de mult
încât ea va renunța la ea
și el la tutun...

confesióñ I

fiecare secundă e o lovitură de bici
în piept muzica și moartea – același refren prost
Marius nu se deosebește de un copil autist
îi par o simplă kore
decupată din revistele cu femei singure
vede în atingerile mele traiectorii greșite ale mâinilor
în je t'aime exerciții pentru dicție
râde când îi spun că singurătatea-i poartă numele

confesióñ II

Puțin îmi pasă de moarte -
în game pot da replay sau log off de cate ori vreau
Mă imaginez pușcaș marin,

tu fugind încontinuu, eu doar să trag
Poate îți voi nimeri pieptul - ar fi sinucidere...
Dar uit că-s nemuritoare, nu îmi place jocul.
La Discovery channel este un documentar despre pruncii avortați,
Pentru o clipa îmi vine să tai bucăți din mine,
Apoi să mătur tot, nu cumva să revii ...

kore 2

Corina se trezește dis-de-dimineață
pune cafea în 2 căni dă drumu la gaz

Corina își imaginează că face dragoste
zgârie pereții/ strânge mâinile la piept
I love you I love you se aude dintr-un radio

crede că M. își schimbă vocea de dragul ei
își mușcă buza și începe să râdă

Corina se întoarce pe cealaltă parte a patului
când plânge își aprinde o țigară
realizează că M. îi lipsește

pune urechea la podea și ascultă pașii
uneori fericirea poartă mărimea 44

pas d'applaudissements, s'il vous plaît!

ăla care se joacă la butoane știe că nu contează ce vezi
ci marca de ochelari orbii cunosc alfabetul braille -
noi gratulăm cu monsieur clovnu de serviciu
empatizăm cu filmele de la tv
inventăm noi modalități de a muri
spunem i love you doar pentru doom-uri,
în timp ce ne trimitem mașinile în vizită la prieteni
creștem copiii cu michey mouse
potrivim ceasurile în funcție de leafă
seara dăm drumu la radio și punem prezervativele
să facă dragoste
nu înainte de-a închina o rugăciune pentru capra vecinului...

De unde vin

sunt mulți ca tine ce văd în Dumnezeu un personaj
din desenul animat difuzat de Paști sau Crăciun,
în durere garanția de a fi viu
îngerii și-au luat concediu
se pot licita fecioarele
zdrobi pigmeii ca pe niște muște
de unde vin se iubește numai duminica
între o emisiune tv și un meci de fotbal,
copiii sunt o rată la bancă
un deficit în bilanțul
producătorilor de prezervative
e 2009 d.Hr, înca nu s-a descoperit fericirea
și moartea apare ca o pană de curent...

Apocaliptic

Conectați la USB-uri stăm față-n față
Mama, tata sunt de mult transexuali sau androizi
(dragostea crește singură)
Tu mă iubești -
îmi spune inima ce-o port pe tricou,
Mă iubești ca pe floarea de canabis
vânată de brutari
În lume totul e ok...
Dumnezeu ne mai ține în șah
trimițând îngerii să latre în van:
Raiul e un bar periferic, Heaven,
Copiii noștri stau îngropați într-un prezervativ,
În timp ce păsările detonează bombe la tv,
Noi mimăm, cu mâna pe telecomandă,
o rugăciune către un God
cărui îi lipsește subtitrarea...
Plictisit, El va spune finish-
Vor ramâne doar integrate
linse de îngeri.

Aida
AITONEAN
TURDA

Ușoară ca o pană

mânerul e cald încă așa că mă duc să-l caut pe tata
în casa asta nu se mai poate trăi omenește
i-au pușcat toate prizele
i-a crăpat tencuiala
de când el s-a dus la război împleticit
să se facă martir

și dacă s-ar fi întors schiop alexandrin și erou
de s-ar fi întors rece și mutilat statuie în travesti
numai să nu fi venit așa târziu așa bătrân
„mi-au zis că e suculeț zeilor
fata tatii să nu-i crezi niciodată”
dar gura nu mai era a lui

și tata e cald
deși nu pentru mult timp
s-a dus până dincolo să doarmă
puțin și neerou
mânerul e cald
pășesc sigur, nu ca ratatul ăsta
țin cordonul de mătase
ca pe o baionetă la piept
știi ce am de făcut.

Spre pol

Viața mea e încă aici deși
părul mi se piaptăne mereu singur
și e ceva între Jetsons și Fight Club

și sunt purtată pe brațe
și cad mereu fără țință
pentru că

mami știe multe bancuri seci
dar toate sunt despre Dumnezeu

mami uită mereu

mami, mami, ce e acela contact?

zice

o să-ți crească aripi albe de puf

într-o zi

Evanghelie nocturnă

i-am zis lui Dumnezeu de-acum încolo
te vei numi Victor!

Și n-ai să mai pleci nicăieri
niciodată uite, ți-am lăsat aici lista:

coffeta – pentru orele lungi dinaintea Genezei
mentă – câmpii nesfârșite de mentă – pentru cei plecați
speranțe și Wall Street și niște cadavre

apoi vaccin conta ciumei un poster cu Bob Dylan
știi tu ca-n Învierea lui Lazăr

iar noaptea abia noaptea vom sta liniștiți
și nici nu-i vom spune mamei
că e vorba de xanax.

îmi rezerv dreptul de a dormi din când în când doar
o să ies să mă plimb pe ape

în timpul ăsta tu vei curăța cartofi
cu ganglionii umflați a indignare
în timpul ăsta tu
vei împodobi odăile cu dantelă
și gaz metan

Synthia
ALBULESCU
PITEȘTI

Addenda la castelul lui Kafka

Și pentru că se făcuse târziu,
timpul intra pe o ureche
și pe cealaltă ieșea...
oamenii se nășteau din argint viu,
exilau sufletul în câte o stea
moștenită din tată în fiu,
uitau fericirea la masa de seară,
la prânz o treceau la obiecte pierdute,
mai bătrâni c-o întrebare, mai pustii cu o vară,
bolnavi de tăceri și de soare de vino și du-te,
de dacă și vrut pe nevrute,
nu mai știau nici să se sărute
și visele se umpleau de praf în sertare...

Și pentru că se făcuse târziu
părinții plecau să moară departe...
dimineața irisul lor înflorește peste câmpuri
și mai găseai nopțile mamei
în începutul unui gest de-a se retrage-n fiu,
și mai treceau toți orbii lumii în convoi,
împlescându-se-n marea beție
de a ajunge la castelul din mândra și amara-mpărăție
ce-și mută-n fiecare zi câte puțin hotarul
departe, mai departe-n noi...

Frenezie

Caut pământ pe care să-ngenunchez...
să mă îngroape sub corăbii naufragiate Lilith
să nu-mi mai hoinărească niciodată
izvoare prin vene
și să nu mă mai sape hoți de cadavre...
caut candelă stinsă să mă vegheze pe ascuns
când alergată de psalmi
scuip funestu blesteme în hăuri.
caut apusuri veșnic cu trandafiri la gât
să nu mă mă îndrăgostesc niciodată,
dar să mă iubească nimfele apelor în secret.

Nu scrisesem eu pe pânză

Irealitate neîntreruptă descătușare,
căci cheile erau pierdute la ruletă.
Îmi pregătisem deja destinul pentru dimineață
și desfrâul de la miezul nopții...
„Haotică femeie!” „Ba frumoasă!”
I-am răspuns vântului care îmi stinsese lumânarea
și umblam prin noapte sau noaptea umbla prin mine...
Un copil vestea foamea la microfon
într-o sală goală, dar eu știam deja...

Cântec de menestrel

Mai dați-mi lut să-mi lipesc rana, să-mi spăl durerea cu urât,
osânda lui Sisif să-mi fie somn
mai dați-mi lut!

Aorta mea cutremurată-n plâns
de data asta o să cânte pentru voi
tristețea nădușii ce se târă în noroi
cu neputința verdelui de-a fi albastru,
cântec despre căderea în genunchi,
când dragostea migrează-n umbrele de seară
și neîntâmplătele-i minuni se trag în noi să moară...

Lavinia
ALEXĂ
BUCUREȘTI

*

Am un limfom.
Unde ?
Pe aici, pe undeva.
Probabil e-n dreptul inimii
pentru că nu mai simt nimic.
Și sufletul săracu e mai bolnav decât corpul,
se umflă, se tot umflă ca un balon
și când se va sparge
va curge puroi
în șiroaie,
ca lava.

*

Trebuie să mă uiți, trebuie să stau aici...
dacă plec, trebuie să-mi amintesc acest lucru
și nu mai vreau...
nu am puterea de a-ți arăta moartea mea vie...
Abia am timp să scriu pe această foaie blestemată
numele meu și numele tău (mamă?)...
Sunt o fiică roșie. Sunt o fiică roșie. Sunt o fiică roșie.
Mama mea e verde. Mama mea e verde. Mama mea e verde.
Sunt atât de bătrână și corpul meu se strânge
în capul meu, pământul tot se ascunde în capul meu,
și încep să vorbesc fără noimă, și vorbesc, și vorbesc,
și plec peste tot...
trebuie să stau aici... cu tine... cu mine...

*

Urăsc partea asta: când mă doare în dreptul inimii
pleacă viața din mine și iar revine
și pleacă și revine și mă trece prin toate stadiile
unei bucăți de carne.

Am viață.
Iubire n-am.

*

Ai grijă de mine, te rog.
N-ai voie să fii bolnavă.
Eu sunt copilul tău, frumos și bun,
ce trebuie alintat, ce nu trebuie uitat.
Mă mai știi, așa-i?
Vino mai repede din spitalul putred.
Toate lucrurile plâng după tine.

*

Sunt atinsă de moarte ca o leproasă.
Mame mor numai a mea e eternă.
Și mă gandesc cum voi trece
peste viața mamei mele...

*

Sunt din carnea mamei și
a unui aromân.
Aș putea la fel de bine
să fiu extraterestră,
am ochii mari și pielea vânătă.
Mă strecor în spațiul dintre ceilalți
și tremur uman,
plâng prin transpirație, vorbesc puțin.
Inima își vede nebună de bătăile ei.
Nu se destramă nimic încă.
Stau la lumină.
Rezist cumva.

Roxana Diana
BALTARU
SUCEAVA

Sonată neobișnuită de iubire

N-aș putea cântări pasiunea asta
în centimetri pătrați de hormoni,
nici să-i conving pe ei de mâinile lui puternice
ca brațele unor stejari arămii, arămii și frumoși.

N-aș putea să le povestesc șoldurilor de-abia coapte,
că ele nu trebuie să se simtă șolduri de femeie
dacă miezul mărului de lângă mine
aduce în decor mireasma unui anotimp prăfuit.

O, oameni didactici și cum se cuvine,
ce v-ați înscăunat pe tronuri multe în craniul meu deschis,
de-atunci de când hatmanul Înfrânculumea
a obligat copilăria să abdice, de-atunci
nimic în mine nu are voie să treacă dincolo de timpul cărnii.

Dar oameni din craniul meu cel moale,
nici a mea țărână nu este veșnică, iar în ochii lui...
lumina albastră nu se simte niciodată strâmtorată.
Și nu m-ați crede că pe buzele lui eu văd rănile roșii,
din mirosul veșmintelor sale vechi setea mea se bucură,
eu sărut cu ochiul cearcănele de pe buzele-i temătoare,
vindec urmele lăsate lui de mâine cel bătrân
și de trecut.

Regăsire simplă

tatălui meu

Când ai sunat și mi-ai spus că ești în oraș
pe neașteptate, cum pleci și nu vii de obicei -
m-am îmbrăcat mai mult ca o femeie, nu ca o fiică.

ne-am oprit la terasa cu Tuborg
respirația mă incomoda, erai același om
ca mai mereu purtai în brațe oglinda imensă
de care niciodată nu trebuia să mă apropii.

„Toată ești maică-ta, și încă mai frumoasă” mi-ai spus -
la dracu, tată, au trecut șapte ani,
nu-i vezi cum țopăie în spatele meu, cum urcă pe umeri
trăgând de colțurile gurii înspre urechi?!
(la urma urmei nu e vina lor, așa i-am învățat).

nu ți-ai dat jos ochelarii, de fapt e mai ușor,
„oamenii sunt greu de privit înăuntru”
mai ales ăia care au în poșetă 7 ani fardați cu resemnare
ar fi absurd să-i ascundem azi în paharele cu limonadă.

„Sunt foarte fericit acum, mi-ai lipsit tot timpul...”
și eu, tată, dacă n-ar fi astmul, furia, înduioșarea de sine,
astmul, mă grăbesc din când în când
sunt un om mic, îmi agăț golurile de principii.

au trecut 7 ani în care, spre deosebire de ăia de-o seamă
am învățat singură să merg pe bicicletă (eu am vrut așa!),
nu s-a schimbat nimic, am mai crescut, o să mai cresc -
timpul e de treabă atunci când nu-l uiți,
despre asta aș vrea să vorbim mai multe...

Bica Raveca

Bica Raveca avea oasele slabe și era tăcută
ca o creangă de măceșe căreia respirația
îi fură din amintiri cu un fel de părere de rău

Își împletea părul în doua cozi lungi și subțiri
atunci o surprindeam cântând pe colțul cuptorului
de parcă o deprindere de pe vremea când în părul ei
se ascundea spiritul horelor
începea să-i ridiculizeze chipu-i istovit

deseori apăreau pete de galben pe acele șuvițe
tulburător de rare și atunci spuneam că are să întinerească
dar ea își îndesa cozile într-un batic negru cu flori mari
și îmi zâmbea într-un fel alb

câteodată se așeza lângă nuc spunea
că iar o apasă spatele i-au încârceiat picioarele
îi răspundeam să aștepte să-mi termin
cazemata de frunze ea aștepta
încet apoi mergeam în casă
- mă lăsa să-i masez coastele cu un lichid vechi
în care erau petale de crin și bucăți de castane

Bica Raveca mi-a spus că îmi pot face radieră din castane

avea spatele fierbinte eram convinsă că acolo,
dincolo de pielea ei subțire apune soarele
și nu înțelegeam de ce înainte de a dormi ea scuipă lumina
într-o cană de plastic verde,
cana ei cu lumină pe care dimineța singură
mergea și o planta nu am știut niciodată unde.

când plecam de acasă avea lacrimi de copil în ochii ei mari
plângea încet - eu îi mângâiam mâna strânsă între ușile timpului,
își îndesa părul alb înapoi în baticul mare mă săruta pe frunte
și Doamne, ne ascundeam una față de alta
prefăcându-ne că nu auzim vocea aceea sinistră
din țărâna straturilor care ...îi chema deja mâinile pe nume

în ziua în care am ieșit din salonul alb
ea nu mai plângea deloc
mă înfricoșa seninătatea din pleoapele-i adânci.
toată lumină, nici urmă de carne pe chipul acela blând

i-am zâmbit cu ochii larg deschiși
deși cineva mă strângea cu putere de suflet
ca de o haină

când am părăsit camera
Dumnezeu nu era acolo
așa că timpul
a încuiat ușa
cum a știut el mai bine.

Cu resemnarea-n sân

resemnarea mea este o mansardă
cu vedere liberă înspre golf -
oricine îi poate atinge pereții, ușa e casantă
spațiul fidel, atât cât îi trebuie omului pentru sine
și pentru altul.

o invidiez într-un fel pe Bica Raveca
avea o ladă în podul casei cu „hainele de moarte”
(niște pantofi cu zimți, costumul național
și o bucată mare de pânză)
astea erau motivele ei de a încăleca pe corpul zilelor -
le curăța o dată la două săptămâni
cu un fel de mândrie în gesturi.

câteodată mă tulbură modu' ăsta barbar
de a încălța zilele ca pe niște ghete de unică folosință,
unde mă grăbesc?

timpul devine o cadă ciobită în care
sâmbătă de sâmbătă îmi spăl trupul
de povara adâncă a tinereții.

Ecaterina
BARGAN
CHIȘINĂU

pregătește-ți și tu hainele negre odată

e ciudat cum oamenii găsesc mereu alte explicații
pentru adevărurile cele mai simple.

suntem blestemați să ne naștem pe rind,
și tot așa să murim, unul după altul.

îngropăm bunicii prea devreme și totodată mult prea târziu.

ne plimbăm prin suflete străine
ca prin secțiunile frigorifice de carne de la metro.
așa mă ghemuiesc în mine, în singurătatea mea
tremur.

și nu se găsește nimeni să-mi spună:
trezește-te copile de pe bancheta din spate, că am ajuns,
suntem acasă și nu se găsește nimeni
să mă pocnească în frunte când sunt gata de plîns
și să-mi zică: mergi, că te-așteaptă bunicii după poartă.
ne vizităm trecutul din obligație mergem pe trasee știute
ne șiroim prudent haina de garduri
strângem colacul fiebinte de duminică
ar putea fi semn de salvare îl înțeleg doar cei mici

nu uităm drumul spre biserica
în care ne-am învățat copilăria să stea în picioare
la început imitînd gesturile bătrînilor
care își știau păcatele

apoi aflu de aura bolnăvicioasă
o jale surdă îngrămădită acolo

fantomele stau de veghe să nu bată vîntul
să nu se stingă lumînările să nu plîngă cei dragi
dar vîntul se tot strecoară
pe alocuri stinge lumina

își urlă singurătatea

nu se întîmplă nimic

la indiferența ta și moartea strîmbă din nas
la naiba cu sacrificiul
sunt lucruri mai importante decît imobilitatea genunchilor
încăpățînarea lui te învață setea de libertate e drog
îl refuzi așa cum refuzi să ți se dezlege cămașa de forță
ai dreptul să fii nebun
să faci tu nodurile între diagnosticuri și realități
pînzele cu porii deschiși nu te mai apără
ei sunt niște actori neplătiți ei nu au cheia de la ușa
îngrădită cu oglinzi ei s-au adaptat la umbra ta
tu nu mai ai umbră de cînd te-au îmbrăcat în haine murdare
tu nu mai știi cine ești

ochii tăi se lasă încercănați de vorbe banale
să nu ți se pună în bătaie obrazul pe timp de iarnă
se deschid larg ferestrele privești mulțimea direct în ochi
genele albe cad singure
fiecare cu raza lui și ochii presați de dimineți
nu mai sufocă

niciodată fundal obscur după jaluzele
aparent în fiecare seară nu se întîmplă nimic
un alt vis lăsat deschis intri în el ca în satul tău matern
zgomotele te absorb coridoarele fac tangențe certecu realitatea

azi ai agresat limitele
mîine o să te doară trupul

intuim golul

subterane cu peștișori aurii printre pescari lutificați
care, așa cum le-a fost visul au stat cu fața la soare
o lună întreagă sub apă. record mondial și fără noimă,
fără sens, fără nimic...

șapte bărci pierdute șapte cireși în fundul grădinii
șapte lemne tăiate vara pentru focul de iarnă pe care
nu mai reușești să îl faci. la naiba! la fără șapte minute
miezul nopții bate ceasul ăla cu pendul lung,
acela care atinge moartea!

de șapte ori urlă câinele. nu sunt superstițioasă dar simțurile
mele nu înșală. știu că dimineța ceva
nu se va trezi mai dimineată decât restul lumii.
nu îmi voi mai vedea bunicul tăind capul cocoșului
când noi copiii ne ascundeam întotdeauna
lăsînd crăpături între degete. eram mici în vișinul
înalt și mîncam fructe proaspăt coapte găsind inexplicabil
mirosul de plăcinte cu vișină din curtea vecină,
cînd ceea ce înfulecam noi erau crudități cu sîmburi.
mai era și frica de înălțime. acum s-au uscat
copacii fructele și oamenii dar au mai rămas lemne
tăiate fără stăpîn și caștan sărmanul urlînd într-o ogradă străină
sărînd bucuros cînd venim noi în vizită.
tot la bunici venim cînd ne adunăm în vacanțe. pînă și nistrul
bunicului am ajuns să îl pronunțăm cu un sens diferit.

despre compătimiri

se îndesesc tușele, zgîrîiturile de pe brațul stîng.
acoperită de haină, aroganța ta, distanțarea
în urmă totul rămîne neschimbat
etașieitate pronunțată în suflet, pereții goi transpirați
dinafară. timpul zgîrcit și murdar pe timp de ploaie.
îți împachetezi încălțăminte, iluziile. insuportabilul e
un vierme parazitar. mușcă din carnea ta, se îndesește în răni.
îți înșiri avizurile de înmormîntare și aștepți.

Tincuța
HORONCEANU
BERNEVIC
BACĂU

Două jucării

Ne ținem de mâini
Când pășim alături
Ți-am cusut o inimă
Mare în piept
Pe care îmi odihnesc obrazul
Apoi tu mi-ai modelat
Degete lungi
E rândul meu
Ți-am desenat ochi albaștri
Pe urmă tu mi-ai pus pe umeri un curcubeu
Noi doi nu suntem oameni
Noi suntem două jucării
Rămase de la Potop
Când suntem triști
Dumnezeu ne întoarce cheița

Niciun regret

Lacrimile mele pot fi monedă de schimb
Adunate în nopțile cu lună și în cele fără lună
Tinerețea mea își caută aripile de înger
Să măture drumul din palme
Pe care ai pășit desculț de-atâtea ori
Nodurile din inimă ca un discurs despre păcate
Despre liniște și bucurie
Ia-mă de mână și sărută-mă

Sufletul meu ruginit în ploaie
Așteaptă lumina aceasta
Pe care să alunece dimineața
Ca-ntr-un acvariu cu păsări albastre.

Superstiție

Te caut orbește nimic nu mă poate opri
Nici trenul tras pe linia vieții
Nici sâmburii de cireșe amare
Pe care îi scuipi
Fără să știi că visele circulă în marfare
Nu au canapele de pluș
Și nici valeți cumpărați de la bălci
Zile exfoliate îmi pavează intrările
Și-mi numără firele de păr alb

Hai să devenim manechine
Într-un magazin second-hand
Peste o sută de ani ne putem cumpăra biciclete
Vom pedala cu rândul
Și vom muri o dată tu
O dată eu

Vântul prin coaste

În mine stă ascunsă
O inimă de care nimeni nu are nevoie
E uneori ceas deșteptător
Pentru un vis care nu-mi aparține
Alteori e cea cu care vorbesc
În propoziții lungi ca niște piei de șarpe
În mine e zidit un turn
În care eu ascult ticăitul lumii
În mine stă ascunsă o inimă
Ca o gaură neagră
Prin care alunecă trenuri necunoscute
Ca-ntr-o gară a nimănui.

Silvia
BITERE
CONSTANȚA

A luminare

Purtatul era pentru el ceva demodat
Nu alegea niciodată nuanțele după un catalog anume
Se îmbrăca mai tot timpul în mirări ieșea așa cu ele pe străzi
În prima zi s-a împiedicat de umbra lui a stat o secundă
A dus mâinile la ochi a respirat o femeie la drum de seară
A doua zi s-a trezit în mijlocul mării apa îi tot creștea
Privirea nimfei era tot mai aproape de el
Sfârșitul dulcele păcat
A treia zi...

Culoarea din om

Politețea ședea în mânăca ei
Cuibărită în căptușeala unei haine modeste
Saluta trecătorii dintr-o adiere de stofă
Dădea bună ziua lume!
Pe stradă nimeni nu-i răspundea
Bărbatul mergea atunci mai departe nu clipea
Doar bătea din palme de două ori
Cum bat aripile de păsări la plecare
Zâmbea apoi știa înțelegea zborul
Slab înalt privirea o călimară de cerneală albastră
Aruncată pe niște stele galbene
Gulerul alb scrobit
Un negustor de ceruri printre oameni
Pășea a bună ziua

Cum ar fi dacă

Cea mai frumoasă zi e atunci când îmi pun dimineața zălog
La picioarele tale
Iată drumul mătăsii începe de aici
Doar atât îmi amintesc din trecut să mă ierți
Acum caut cea mai scurtă cale între pământ și cer
Nu e cinstit să mă încred doar în ape
Tu nu vezi ce mică sunt strânsă în cercuri
Ca pasărea prinsă în propriul ei zbor!
Spune-mi dacă eu aș fi femeia ta
M-ai lăsa la cina cea de taină?

Femeia delfin

Dacă alerg iarna cu tălpile goale
Asta nu înseamnă că sunt nebună sau că te iubesc
De fapt dacă-mi privești fața de aproape sunt atât de străvezie
Încât poți trece prin mine...
Sunt atât de vaporosă încât
Pot prinde ușor forma mamiferelor stelare...

Peregrinaj

Ca dintr-un salt de brațe se ridică un templu
Prin el treceau înorogii vestind căderea unui mag
Se zămislea cerul cu tot largul său și din văzduh un zbor –
Ultimul pe umerii unui Dumnezeu apus

Priviți drumul – le poruncea cu un toiag
Restul vieții este împărțirea la ce nu aveți și nu veți avea
Niciodată sămânța fructului nu se va coace iar mieii
Ce-ți calcă iarba dospită sunt tălpile neumblate ale unui venetic

Orbul înainta căci mersul îi era de-ajuns cu mâinile
Prindea lumina și-o strângea sub gene; e tot ce am - spunea
la marginea asta de lume pământul nu este călcat
O să plantez doi ochi să mă poți vedea Doamne

Roxana Mihaela
BOBOC
GALAȚI

Casele de pe ulița fără vârstă

Mă regăsesc în aceleași sandale
cu două numere mai mari ca odinioară.
Hainele în care încăpea copilul
cu cozi lungi și negre mă strâng de mână
să le-ncerc mirosul.

E aproape liniște pe ulița cu case fără vârstă
Aproape eu...

Uneori ies din trup

Trec prin pietrele pe care călcau odinioară îngeri
mă dezlănțui într-un dans păgân
și calc prin răni prin frumusețe prin iubiri
formele aproape perfecte din locul inimii.

Uneori ies din trup să mă conving
că dincolo există viață

Umbre în ploaie

Am schimbat sensul de mers
iar tu ai intuit mișcarea inversă acelor de ceasornic
emisfera dreaptă a cernut emoțiile...
mi te cere ploaia să te facă zeu

George
CHIRIAC
ONEȘTI

degețica reloaded

stau ghemuit în liniștea asta ca într-o
bilă de metal care vă face zob
bună

dimineța creierul meu mișcă corpul
lui dexter și acesta parcă e viu și bun

pentru o invenție bună dimineța sunt
eu fetița urâtă care strivește roșiile
în pumni ca în filmele matrix apoi mă arunc în marea
neagră de pe balustradă liniștea

asta fuge din mine și se lipește cu ghearele
de cabina telefonică
bună

dimineța sunt eu omulețul
care vă lovește cu ciocanul peste
degete apoi miriapodul

își face veacul printre ciuperci mușcă
mai tare liniștea asta sapă tuneluri în pielea mea
care acoperă casele și
bună

sunt eu monstrul care vă
linge creierul e vremea să luăm copii în
dinți și să fugim în țările

calde sunt eu degețica reloaded
stau ghemuită în noaptea asta
și vă fac zob

poem aiurea

noaptea zăngăne sticlele de cola câțiva
iepuri ies din gura de
canalizare dinții

le ies ușor din alveole scheletul
de diamant îmi spune să mestec
sîngele congelat apoi bucățele mici mi
se topesc de gingii în
urma mea 2

monștrii sapă
un tunel imaginea asta o inhalez și
o tot inhalez trecerea va fi făcută mai repede
gîndurile mele devin gîndurile
tale îmi spuneai nenorocire mică ce ești un gîndac

albastru își înfinge antena în cefalotorace ies lichide
cărora nu le știi denumirea mă opresc pentru 5 secunde nu
se mai rostogolește nimic pe scările rulante
nici bila de bowling nici pepenele nici nu se
aude pantoful cu care zdrobeai inima pînă o făceai plată
și sîngele țîșnea foarte negru și unsuros psihopatul
ridică moneda de pe asfalt lucește
o inspectează o verifică cu dinții apoi o pune la loc rîde

zgomotos mă gîndesc păpușile matrioșka sunt blînde
și umplute cu sînge tîrăsc după ele frica și întunericul
pe șina spinării apare o pată acesta
este adevăratul autobuz al morții

îmi tot repetaiceea ce văd eu e că iepurele
a trecut prin autobuz ceea ce
vezi tu e că iepurele s-a izbit de autobuz

Ștefan Alexandru
CIOBANU
BUCUREȘTI

războiul ei cu ea

a lipit cu lacrimile ei pe o planșă mare
multe confetti

oamenii veneau ca atrași de magnet se uitau
și intrau în tablou repede prea repede
spre supărarea publicului care se manifesta sonor în fundal
mai apuca doar să îi sărute pe tălpi
ca să nu le mai înflorească riduri

din rama tabloului au ieșit păsări ca furnicile după ploaie
atunci a zâmbit a simțit pentru prima oară în viață
că în piept îi bate o inimă în care este o altă inimă
care ascunde o altă inimă
zâmbetul ei uni soarele cu luna
și se putea uita la nori ca într-o fântână

îngerii plămânilor ei
ai rinichilor ai pielii ai degetelor ai sânilor
ai gemetelor și tot așa aruncau de plictiseală
pietricele în mare sperând să ridice nivelul apei
și să înece pe toată lumea

iarna verde de acasă

între oameni se făcuse o distanță cât o prăjină
sau un atlet se pregătea să sară la înălțime

la marginea felinarelor se vindeau degete
desigur este mult mai plăcut să îți degere unghiile altuia

era frig din blocuri
ieșea un miros de oameni sub plapumă
copacii înghețați păreau niște pescari la copcă
și iarba parcă era făcută din ace de brad
când soarele mi-a ieșit prin călcâie
am țipat fără să dă râm nimic
țipătul avea pentru mine răcoarea spirtului
pe străzi se plimba o liniște cu solzi mari

cașicumul meu

mi se mărea pieptul când te vedeam
de parcă cineva și-ar fi deschis o umbrelă
între coastele mele
toate lucrurile erau simple
ca bună ziua dată de un copil
ne creșteau cireșe în pungă
atunci când treceam pe lângă piață
pe care le mâncam apoi pe bancă
împinși unul în altul
câteodată ne bucuram pur și simplu
odată cu sfinții din acatiste
urmăream tramvaiele din intersecția mihai bravu
cum se plimbau de la un capăt la altul
ca bula de aer dintr-un poloboc
și priveam prin inimile trecătorilor
ca prin niște parbrize
ne sărutam pe marginea străzii
de parcă am fi stat pe marginea lumii
undeva departe
în regiunea stelelor fixe...

Dorin
COZAN
VASLUI

În marea mea neputință

în marea mea neputință, stau cocoțat pe această grămadă de cărți.
ca niște mirese lipite de suflet
ele se înfoaie și mor când, zi după zi, an după an
(câte vieți oare? înainte sau înapoi?)
îți caut urma sărutului cu fiecare pagină înfulecată,
vis după vis, rușine după rușine
o, vai, simt în ceafă răsuflarea mării iubiri
ochii tăi între a strânge de gât și a săruta
o, mâini, prindeți aerul prin care ea a trecut! împlețiți-mi din el
o scară pe care să-mi așez sufletul

ea sună ca biciul lui Avraam
eu, încâlcit în această dragoste, behăi ca un miel, tăhui și smintit
prin acest crâng al cuvintelor.
sânul tău rotund ca un soare a topit demult scara
m-am întors către mine
am văzut că sunt gol
(mi-am dat palme)
și m-am ascuns

o, nu mă izgoni - am zis părului tău -
lunecă-mi încă o dată sub glezne!
spală-mă cu ulei de migdal cu pielea ta de migdal și de smirnă
nu mă arunca din colțul gurii tale,
o, tu, care toate le știi și le ierți
iartă și această mângălire a mea ..
atunci eu ca un mire nu voi scoate o vorbă
numai degetul mic, strâns de al tău
va roti, înainte, lumea

Diana
CRISTEA-ȘERBAN
TÂRGOVIȘTE

mă cheamă nadja

lucrez la circ și cad în fiecare zi din cer
mă agăț de bucăți groase de catifea
văd cum piotr trage de sfori mai sus mai jos
pe scărița mea dansează balerine cipicii albi
îmi ating amigdalele panglicile
de păr se-nfășoară după capilare balerinele
trăiesc în mine indiferent de anotimp
se aud aplauze a-sur-zi-toa-re lumea e fericită când
noi nu-ne-mai-trezim-din-vis.

sociobiologie sau suburbiile orașului de provincie

arunc mereu fluturii nefolosiți
în balta de la marginea orașului
ies încontinuu prin gipsul abia întărit dansez
mă trântesc pe parchet și rup fiecare bucățică din mine
văd cu patruzeci și șase de ochi vorbesc
cu de două ori mai puține guri
fluturii mă acuză că m-arunc singură la gunoi
de fiecare dată când gândesc prea mult.

jacqueline

mă urmărește dimineața
când spăl tricoul în chiuvetă poartă
o rochie lăbărțată de la second / de douăzeci de ani
ascultă patti smith și se întâlnește cu tot-felul-de-indivizi

de la care păstrează amintiri / ambalaje
de ciocolată /pungi de hârtie / fotografii polaroid /
doarme pe canapeaua din bucătărie
când îi atrag atenția că e prea aiurită uită
aragazul aprins toată noaptea mâncăm
savarine cu frișcă vegetală în fiecare vineri
seară în l'acordeoniste îl cunoaște pe barman
vorbesc într-una despre lautrec
și klimt duce gunoiul o dată la două zile întinde
rufele încalță pantofii găsiți în pod și
insistă că nu e deloc complicată

carmin

iana nu mai e tânără
de vreo patru ani se pudrează excesiv
poartă mănuși albe de dantelă evită
să-și lase adresa din când în când
primește vederi de la mama prin
paznicul isidore o anunță
când aduce tutti-frutti carmin dizolvat
din germania când îi trimite încă o soră cu articulații
fragile degete lungi rochii de tul
pentru colecția ei își plimbă câinele în sandale de cauciuc
și se închide într-o cutie de carton
într-un muzeu

radiofrance în direct

îmi număr degetele de mai multe ori ca și când
n-aș ști deja că sunt zece ani de când am aruncat
păpușile în loc să le donez copiilor bolnavi care își numără
degetele când învață la matematică
aud picurii robinetului stricat
din ziua în care i-am spus prima dată mamei
că la grădiniță se bat covoarele
am hotărât să traversez în fugă strada pe care
câțiva ani mai târziu s-a întâmplat să ațipesc

Florentina Loredana
DALIAN
SLOBOZIA

Ceaiul amar

Îmi beau ceaiul acesta amar
privesc printr-un ochi de fereastră o frunză
dar n-o văd ascult o pasăre pe care n-o aud
gândul îmi zboară la un Inter-City
în timp ce viața mă depășește ca un accelerat
în care am vrut să urc o dată
dar șeful de tren mi-a zis că nu mai sunt locuri
nici măcar în picioare ce să fac? l-am întrebat
nu mă privește n-ai decât să te-ntinzi pe șine
sau pe centură problema ta

și ceaiul devine din ce în ce mai amar...

Depresie

Bătrâna cu flori mi-a întins lăcrămioare
de obicei cumpăr le ador azi doar i-am zâmbit
i-am întins o monedă și-am trecut mai departe
a alergat după mine
Ia-ți florile nu primesc de pomană
s-a oprit nedumerită când mi-a văzut lacrimile
de ce plângi maică? a întrebat simplu
cum întreabă femeile de la țară
chiar așa de ce plâng? ridic din umeri
mă uit la ea nu se lasă clintită așteaptă răspuns

Am o depresie zic adică ce? Asta-i un fel de doagă lipsă?
Îhm... n-are nimic mă consolează nu ești singura...
da' să nu mai plângi că-ți strici ochii
uite eu stau în frig pentru doi bănuți
bat cale lungă rabd de foame n-am lemne de foc
și nu mai plâng tu doar ai coborât din mașină
ești îmbrăcată încălțată (oho, și-ncă cum!
dar numai eu am voie s-o spun)
ce-ți lipsește? în afară de doaga-aia...

nu pleacă nici nu tace ce să-i răspund?
când nu știi ce să spui cel mai la-ndemână e adevărul

dragostea! asta-mi lipsește
ai vrut să știi ai aflat mai vrei?
na să te sature Dragosteeeeaaaa!

se uită buimacă își face cruce face un semn la cap
către omul cu fluierul care cântă și el pentr-un bănuț
fata asta săraca e dusă ai auzit ce-i lipsește?
omul își vede de fluierul lui
apoi începe să fredoneze Dragoste buruiană rea!
femeia își vede de lăcrămioarele ei timpurii
eu îmi văd de drumul meu presărat cu lacrimi

S-au scuturat salcâmi

Pe-aici aceeași liniște aceeași câmpie
un soare arzându-ne-n ciudă când și când
o ploaie repede peste pământul nesățul

nicio denivelare nimic doar sufletul
mai chircit pe zi ce trece sub povara atâtor întrebări

s-au scuturat salcâmi de la balconul meu un castan
parc-ar vrea să intre nepoftit am să-i tai crengile
sătulă de-atâtea inflorescențe

de la tine cum se mai vede viața
printre zăbrelele singurătății?

Caliopei
DICU
BUCUREȘTI

Prin orașul necălătorit

S-a deschis fereastra cu vedenii,
întunericul ne intră prostește în ochi
ca de fiecare dată, pe piatra universală
se zugrăvesc înțelepții
cu așchii de răbdare în suflet care nu știu
de unde pornește frica în rana de mâine.
Se răstoarnă din ceruri răspunsuri cu trene uitate
printre zilele când scriam poeme fără virgule și punct.
Crucile se destăinuie cu brațele goale
într-un colț de vers deja respirat.
Valurile nu mai găsesc țărmașul
departe sunt stânci cu picioarele-nfipite adânc.
Frații de ultimă clipă taie pustiurile
înflorite dureros în anii bisecți
prin orașul necălătorit..

Părăsind toate chemările

Mamă ai uitat rugăciunea
și îngerii au păcătuit pe câmp,
pe drumul unde n-are nume sfârșitul,
unde lebăda n-a îmbătrânit niciodată în zbor.
Apleacă puțin adevărul spre noi să vezi mamă
ochiul lumii cum se-nvârte pretutindeni.
Diferite sunt tăcerile copilăriei!

Iată punctul pe care se sprijină curcubeul!
Iată pomul cunoașterii are o rană apăsată de clipe
pentru viitoarele semințe
din care să-mi zidești un teritoriu
de unde să mă întind
până la cel mai inexistent continent
părăsind toate chemările și dorurile
unei lumi fericite cândva...

Un cuvânt înfipt până la umăr

îmi pun în clepsidră ființa,
Care se scurge dincolo de voi,
într-o mie de zerouri albastre,
Aceste simple cercuri pe care le despici
Mai adânc până la jumătatea mea oarbă
de neliniște pură.
Inima mea fără timp,
Un cuvânt înfipt până la umăr în adevăr
O las să hoinărească pe drumuri
Ca un pătrat deschis către seară
între oglinzile paralele să învețe
Jocul cu viața.

Ultimul vers

Ultimul vers m-a părăsit în deșert
Risipit printre cactuși.
Atâția ani obosiți parcă
- o întreagă adunare – o nuntă –
Toate iubirile au un miez depărtat
O sămânță de coajă de perlă.
Se face noapte!
Sunt sora care nu vrea să uite de rude
care fuge după anotimpuri cu plasa de fluturi,
care așteaptă pe cineva
să deseneze în jur un cerc
din care să nu iasă până la Înviere.

Adrian
DINIȘ
BUCUREȘTI

Flori de cancer pentru tine. Dedespărire

Plouă, nu mai trebuie să spăl mașina.
dede scoate și ea farfuriile nespălate
afară în ploaie. Vezi, nu e un motiv
de tristețe ploaia prin care mă plimb

cu mâinile în buzunarele hanoracului
unde te port ca într-un marsupiu.

Și mă gândesc că, da, aș putea fi
un monstru de tată care să aibă uter
doar pentru tine ca să te nască
pe tine și copii pe care n-o să-i ai.

Malformația mea congenitală
putea să înflorească și în altceva decât cancerul.
Pe RMN- Flori de cancer pentru tine.
Nu te uita la mine ca la un monstru.

Lovește-mă.

Din mine cad bomboane ca dintr-un piñata.

Din mine cade ploaia. Dedică-ți ploaia.

Am făcut să plouă pentru tine

așa cum odată o femeie mi-a zâmbit
și eu am făcut să ningă.

Copacul îți întinde la fereastră

un buchet de flori de cireșe,
preferatele tale, chiar dacă ești alergică
la căpșuni- eu tot cred că pierzi ceva

ursoaica mea tristă, înnebunită de cântecul ăsta
ca de un câine care aleargă-n juru-i

dede e genul care se va urca în copac
fără să-i pese că nu va mai putea să se dea jos,
fără să-i pese de logica poemului meu
ursoaicele nu se pot urca în copaci

dede, mi-ai adus circul în poezie
și ursul care merge pe bicicletă
pe un fir de sârmă jonglând cu portocale

Despina, mi-ai spus
că o să mi te arunci în brațe când ai tu chef
te-ai hotărât în care prăpastie?

tu ești departe, departe
eu sunt singur, singur
singur ca un cuvânt neinventat

aici tot timpul îmi dau ceasul înainte
sau înapoi cu o lună
și nu se întâmplă niciodată nimic

hai să terminăm totul
moartea e cel mai puternic afrodisiac

în loc de taxi luăm un inorog sau un centaur
și ne ducem departe, departe
singuri, singuri.

Tristețe în spiritul sărbătorilor de iarnă

mă doare partea stângă a creierului
toți cred că sufăr pentru vreo iubire imposibilă
de obicei poate dar e unde am fost operat
și acum doar mă doare capul totuși e bine că nu ochii

în metrou am ridicat o fată
împreună cu mama ei după ce leșinase
era grea ca mortul din mine care se ridica din sicriu
și se lovea mereu de moarte

încercând să-i spună fato ești ca mine
și asta n-o să-ți fie motiv de bucurie am luat puțin din durerea ta
până la următoarea întâlnire cu cei ca noi
fata și-a mai revenit a coborât ajutată la următoarea stație
iar eu nici n-am întrebat-o pe maică-sa dacă știe ce are
pentru sufletul meu

ce importanță au toate astea pentru tine?
și că ne-am despărțit pentru ultima oară sună mai trist
și că am murit pentru ultima oară
și că dacă după o noapte petrecută prin club
mă duc dimineața la biserică neodihnit
și că dacă aş muri acolo ar avea vreo importanță
pentru sufletul meu

e ca atunci nici nu mai contează răspunsul
odată ce-am pus întrebarea
de-atunci știi pentru totdeauna că te iubesc
ieri am rămas singur acasă pentru sufletul meu
nici de crăciun nu-mi lustruiesc ghetele
cum nici iarna asta nu vrea să mai ningă
pentru sufletul meu

Întoarcerea din Infern

Cameră plină de oameni reali cu inimi imaginare
cameră plină de flori ca un spital, ca un cimitir
cu tapet alb peste ziare
cu atentatele din lume și cu fotbal
cu soneria scoasă și o ușă metalică
pe care n-o deschid decât dacă merg la pâine
cândva cineva va spune cuiva despre mine
aici n-a locuit nimeni

Ioan
DRAGOȘ
BAIA MARE

Mărturisirea

arunci piaptănul arunci piatra
dar pădurea nu crește în urmă
anii au plecat îmi spui
s-au dus trântind porțile
chiar și îngerii se așează la start
trupul tău de mult și-a luat zborul
sub praful orașului încărunțește lumina
ușă închisă cenușa unei sărbători
m-ai scos din timp
din vis n-am mai ieșit de atunci
mulțimea faptelor pe care nu le-am săvârșit
mi-au adus liniștea
și umilința pe care nu o pot mărturisi
de a te putea împărți cu nimeni
nici măcar cu aceste cuvinte
lângă care spaima este neputincioasă

Foamea

zaruri norocoase au zburat din pumnul toamnei
adevărul e că doar s-a rotunjit în țara iluziei
primește această învățătură simplă vremea este bună
nu te înverșuna să-ți închipui mai mult
prin lumi de cuvinte pierdut
este orice semn de întoarcere

sunt ordine precise în ce te privește
în zadar vei încerca să ștergi semnele fugii
ca în copilărie deși ți-e foame rămâi în ascunzătoarea
bine găsită și nu răspunzi celor care te strigă la masă

Pedeapsa

pășea printre tot felul de cuvinte
săptămână firească
pedepse de aur
profeții târzii lăncezesc pe străzi
nu poți citi semnul dar știi ce înseamnă
la stânga și la dreapta tristeții
se trăiește din ce în ce mai bine pe sârmă
între două revărsări ale sufletului
iată răsplata - o viață banală de zeu

Planul

ne găsim într-un miez mohorât de toamnă
de o parte întâmplările noastre ce am făcut în ultimii cinci ani
de cealaltă cuvintele

timpul calcă îmi spui ca un soldat
învață apucă-te să-ți îngrijești rănilor
zilele bune au plecat
trase la edec de zei mânioși
istoria s-a scris acum se retrage în pagini de tratate
se aprind focuri în margine mi-ai arătat râul ascuns
în apele căruia de mai multe ori ne vom scălda
s-a destupat parcă o sticlă cu vin bun în preajmă
m-ai învățat taina și semnele unui nou alfabet

astăzi nu te mai pot apăra îți dăruiesc
sfârșitul întâmplării în fericitele noastre colibe de vorbe

Casandra
ION
AIUD - ALBA

Autoportret cu Matrioska

Păpușa mecanică se învârtea în liniște.
Resorturi necunoscute îi dădeau viață.
Dansa cu gingășie nepământească,
arcurile pocneau și țâșneau unul după altul ;
ea rămânea întreagă. Până când,
urmând timpul, a săltat de pe soclu-i de jucărie
și-a întins aripile și, ca o uriașă lebedă, a zburat.

Autoportret cu fata șleampăță

Ea șchiopăta pe lângă noi.
Avea o minte care răzbuna fiecare pătrat negru
care nu voia să devină alb la cererea ei.
Locuia într-o speluncă urât mirositoare.
Adora toate aceste mirosuri: tabac, transpirație, gudron.
Apoi a descoperit o afinitate cel puțin ciudată
cu mediile septice și cloroformul. Și a plecat și ea.

Autoportet cu meșter de sicrie

Meșterul de sicrie îmi e prieten
și mâncăm înghețată duminica după-masă.
Cu părul și brațele pline de rumeguș
el creează ultime camere
pentru sufletele
ce nu se mai potrivesc aici.
Uneori dormim în ele
îmblânzind moartea și viața.

Dan C.
IULIAN
BUCUREȘTI

Evanghelie I

Femeie
ca evanghelia trupului tău curat
ține legat în piele
fiul promis.

Sînt semne
se arată semnele vai
maște-l naște-l odată
dar de data asta
naște-l în rai.

Poetul pe masa de disecție

Are pieptul sfâșiat de zei ca de hultani.

El moare o dată la câțiva ani
și atunci pielea cade de pe el
ca înțelesurile de pe un cuvânt,
dar nu se descompune, el nu se descompune,
se dezvelește numai,
lasă la vedere o apă neîncepută
dar care se scurge invers, în sus,
în amonte din aval și de aceea
măruntaiele lui lasă în aerul acestui poem
un parfum abisal!

Să nu cazi, cititorule, nu te apleca în-afară,
ține-te de marginea poemului
care se scrie sub ochii tăi,
ține-te ca de ramele unui hublou,

ca de buza prăpastiei, ca de capătul funiei,
ca de scara de incendiu,
să nu cazi în apa neînceptă
pentru că ai să te îneci sau ai să mănânci
pești din ce în ce mai adânci.

Potop

A fost găsit la țarm,
pe plaja ca o pagină de ziar deschisă la rubrica decese.
Era un înecat frumos, așa cum sunt morții pe timp de pace.
Avea gura ca un estuar odihnit
și nici un alt semn de recunoaștere.
În rest, procurorul districtual, spectatorii plictisiți
ca la o ceremonie mereu repetată.
Nu se anunța nimic tulburător,
doar medicul legist presimțise ceva.
Când l-a deschis lumea a fugit îngrozită ca de potop.
Iona avea valurile înlăuntrul său.

Amuletă cu înger

Suflul sistolic al castanelor pe caldarâm,
saturnalia vântului buimac pe acoperișuri,
oasele de sepia ale nopții muribunde
și harfa genelor lungi ale tale
care face zdrențe întunericul.
În acest loc mă opresc, mă aplec
și pun genunchiul în colbul drumului.
O floare de gardenie care tremură.
Sigur, pe aici a trecut îngerul, pesemne că era deprimat,
se simte în aer o sclipire tragică de aripi translucide
prea aproape dansând în lumina lămpi de neon.
Vedeți, ce sclipire tragică!
Vedeți câtă grație are absurdul?
Deci, să ne punem în siguranță, iubito,
amuleta ochilor tăi nu ajută la nimic.

Daniel
ȚĂCĂTUȘ
CĂLAN

Păcatele

De împărăția cerului mă desparte o colină.
Ruga mea se face țândări.
Păcatele îmi ard dar nu se risipesc.

Poezia

Poezia a fugit în lume,
departe de mine
și e fericită acolo unde e.
mi-a trimis o telegramă –
îmi cere iertare că m-a părăsit.

Cuvintele sunt sparte și pustii.

Certat cu moartea
Nu-i prima dată când încearcă să mă fure.
M-a luat prin surprindere,
în miezul nopții, de trei ori.
I-am cerut nenorocitei să nu mă mai caute –
cu greu m-am stăpânit să nu-i trag vreo două.

Niște besmetici

Niște besmetici au ucis poezia,
au lăsat-o să zacă auncată într-un șanț
la marginea orașului, în lumina farurilor.
Se vede clar tăietura din jurul jugularei,
îmbrăcămintea scăldată în sânge...
(și sângele prelins din rana amurgului...)

Denisa
LĂDARI
LUGOJ

Buzele păpușilor

Cândva ascundea soarele după un deget și
cânta la chitara știrbită de-o coardă,
în timp ce schițau zilele verii împreună.
Atunci buzele păpușilor aveau miros de vânt...

El a învățat-o să nu mai viseze,
a spus că zboară cu aripile altora.
Acum, știa de la el cum să salveze planeta
și cum să fluiera tare

Robo-love

De când Andrei nu a mai sunat clovnii nu mai au haz
apa nu potolește setea de el
Poate ca îi lipsește tasta „call” de pe telefon...
Ea, în microbuz închide ochii, nu vrea să vadă
trotoarele care visează oameni triști
avea o gamă largă de zâmbete pentru el
și dacă nu, închiria...
s-a terminat cu joaca de-a roboțelul pentru micuța Sara

Pentru tine II

...Mi-am deschis aripile.
Am buzele albe și reci,
măinile au început să-mi dispară,
iar picioarele nu-mi mai ating pământul.

Maria Emanuela
MAFTEIU
MEDGIDIA

Fratele cel mare

Un soare cu două chipuri
Nu va răsări a doua oară.
Când visul îl sfărâmi în palmă,
Vino și simte sufletul răstignit!
Suflet de maică, mi-e frică de steaua
Care va face rană pământului meu.
Tradu cuvintele acestea
În toate clipele care te trezesc
În zorii unui singur soare
Și adu-ți sufletul acasă!

Unde au plecat toți visătorii?

Voiam să mă așez într-o lume de sus,
Sunt un om de cuvinte;
Foile din cartea patriei lipseau...
În gânduri nescrise, dau sens
Unei grădini pline de buruieni.
Într-o lume de jos, peste universul ei,
Mă predau eu...
Când ușa își primește înfiorarea,
Începe să cedeze...
Simt nuiăua pe spate...
Mă lovește, mă trezește.
Cronometrez și deschid cifrul oracular al dragostei,
Patria mea, țara noastră-
Mai sunt visători în ea?

Ion
MARIA
CRAIOVA

de ce plâng bunicii

nu înțeleg de ce lăcrimează bunicii
în vechile fotografii
așa în felul lor s-au iubit
au făcut copii și ceva în viață
au trăit după ritmurile anotimpurilor
și ale cerului
au cunoscut viața cu bunele și relele ei
și-au plâns destul în vremea lor
mă întreb de ce ar plânge acum
așa de târziu
de găsesc fotografiile tot mai ude
și mereu mai cețoase de parcă acolo
în lumea pozelor vechi
ar fi un anotimp aparte
cu ceață și ploi

viața noastră

(după un film de Tarkovski)

o apă limpede care ascunde tot felul de gunoaie
o apă limpede soarele se reflectă în ea
și în mătasea broaștei
o apă limpede și multă liniște
sub luciul gunoaielor au uitat să mai trăiască
oamenii nici nu se văd poate nici nu există
o apă limpede și lumina soarelui
așa cum era la începutul lumii

și înțelesul ascuns e acolo
printre gunoaiele ce abia se văd
sub luciul apei

ochii tăi

chiar dacă ochii tăi sunt
precum dealurile aride cu iarbă mărunță
unde nu crește nici un copac
și animalele nu trec nu pasc
doar corbii zboară pe deasupra lor
chiar dacă ochii tăi sunt precum dealurile
sterpe cu iarbă arsă de soare
nu înseamnă că nu mi-e dor de ei
și nu aş vrea să-mi fac o casă
acolo sus în bătaia tuturor vânturilor
pe dealurile aride cu iarbă mărunță
și arsă de soare.

Spiritul

eram obosit
am așipit numai o secundă
suficient ca spiritul meu
să intre într-o broască țestoasă
și să trăiască acolo o mie de ani.

duminicile

toate duminicile mă dor
e ziua când ai putea să mă vezi
cum îngerul își vizitează condamnatul
am o bibliotecă de tristeți
vino s-o citim împreună
pe sub casa mea trec stoluri de păsări
se duc înspre pol și toate întreabă de tine
eu le spun că te-am văzut
acum un secol într-o carte cu poze

Liviu Daniel
OFILEANU
HUNEDOARA

New Amsterdam

I.

astea să fie ultimele observații
în antarctica pieptului se rătăciră
pașii exploratorilor psihanalitici
dar Tu moarte suavă și gravă
treci ca un fum prin visul fiecăruia
ca un fluture de noapte deasupra brichetei
puține lucruri au oamenii în comun –
foamea înmulțirea puterea și credința
ca un apocrif torționar
evidența artei și a coșciugului
pe măsura înmulțirii punctelor comune
scade interesul reciproc
pupilele se dilată mâinile iau forma pumnului
limbajul trupului e singurul limbaj valabil
a fi moral e un soi de pudibonderie
dar nu trebuie să uităm pentru a mai fi oameni
bunătatea altora
excesul de autoritate al florii de cireș
joaca prinsului de cărăbuși cu sângele

II.

oho dar frumusețea nu poate opri gloanțele
e un substantiv rece ca piatra
cu demnitatea pierdută prin carceafuri
chestii generale

încolonați absurd într-un firesc nedecriptat
ne distrăm ființa prin conceptele lucii sex protejat menaj a trois
eseuri grase despre menirea ierbii
dar faptele n-au nici o umportanță –
tatăl o fericește pe fiică / mama pe fiu
lăsaștine-n pace! – o voce răgușită – *nu mai puneți semne la ușă!*
alteritatea se vindecă în timp
schizofrenia lumii e pașnică prieteni
oricum taina despre scopul vieții
e în buzunarul din spate al blugilor

III.

pe cine mai înduioșează retorica
să creadă în puritatea poeziei ca emisie a unui suflet candid
meine hertze și vârsta ei de aur fără vârstă?
dacă ai timp cinci minute
poți citi aceste rânduri ca pe o amintire
sau ca pe un poem prost scris de tagore
când era tânăr ca mine cu fața plină de coșuri
cu gâtul de girafă petrecut peste marginea gardului
ce o fi dincolo ce o fi în cealaltă cameră?
iar suprafața lacului bolborosea o poveste de dragoste
între un prinț cerșetor și frumoasa khali
de fapt un poem inexistent fiindcă s-a pierdut în imaginație
un clovn frumos care se sinucide în camera lui
după ce o viață întreagă i-a făcut pe oameni să râdă să cânte
durerea lui e o părere a tristeții de după viață
dar părerile nu contează
doar ceea ce rămâne în aer peste balustrada vaporului

IV.

parcă eram tot altcineva
cu vegetația bărbiei în paragină
fiecare corecție pe un text însemna ceva din viața mea
chiar cuvintele greșit ortografiate din graba de a se spune lumii
bițele hăinuțe! acum au alte chipuri
unde o fi pacea lor nebună ochiul șters de lacrimi?

era un vers anapoda pe undeva
un băiat iubea o fată dar fata nu
fiindcă nu-i găsea o rimă potrivită poemul sări în aer
a devenit un speech de rutină:
hai dragostea mea
avem și astăzi pustiul verde al viselor la cină
putem călători până în suedia cu televizorul:
jag är intresserad av romaner och poezi
noaptea însă e altceva
fiecare se duce în partea lui de taină
o viață cu alte coordonate cu alți oameni de alte religii
fără suferința lor n-aș pricepe
de ce îți plac turbanele musulmanilor
ca niște fuzee purpurii arzând fără flacără
dar vom fugi într-o zi nu-i așa
Tu prin bucătărie
Eu prin amintirile tale de fată cuminte la casa ei

XXXVII.

și chiar literatura
în care ne-am pus nădejdea
pentru memoria semenilor noștri de mâine
nu poate reține chipul fericirii noastre chinuite
tremuratul coastelor tipărite cu ranga
visul drogatului găsit împușcat în garaj
dragostea interzisă
reptilismul ființei care o denaturează
nu poate reține nimic fiindcă nimicul asemenea pământului
e o materie cu densitate amnezică
își amintește fragmente din lumile care au fost
multe verigi sunt dispărute
oase și pagini pline de nicotină
asemenea manuscriselor salvate din biserici
cu hârtia palidă și bătrână
hârtia care uită

Alexandra
POPA
BUCUREȘTI

vizita

îmi terminam liniștită gustarea, într-o cantină plină de studenți puși pe palavre. mă uitam la picturile albastre de Matisse din stânga mea. în ureche mi s-a insinuat o melodie de demult. și, deodată, eram amândoi în încăperea care se numește interiorul minții mele. am încercat să fiu o gazdă ospitalieră. să îți arăt casa, grădina, („îți place cum am amenajat?”) cum au crescut florile și buruienile în imaginația mea. apoi te-am condus către sufragerie, prin cotloane prăfuite, unde păianjeni maiestuoși îmi Țes visurile. animalele mele de casă, ideile, s-au năpustit înăuntru și s-au gudurat pe lângă tine. tu te-ai instalat confortabil într-un fotoliu croit din gânduri triste. încruntat, cu mâinile adumbrindu-ți fruntea, mi-ai admirat, politicoș, tablourile confecționate din imagini dragi mie, de care m-am îndrăgostit atât de tare, încât le-am furat din clipele în care le-am trăit și le-am Țintuit în cuie de cristal aici, pe pereți, până ce au devenit amintiri. „și atunci”, mă întrebi tu, politicoș ca de obicei, „înseamnă că tot ce ai știut și ai uitat nu îți aparține lăuntric cu adevărat, nu?” pironită de această întrebare, nu am pregătit un răspuns. doar ceai.

simplic, sau vrei și biscuiți? zahăr, poate?
adevărul e că nu mai țin minte când și cum
ai bătut la poarta închipuirii mele. și nici nu mai știu
de ce ți-am deschis. deci, nu ești al meu cu adevărat.
după ce ai plecat, grăbit, te-am urmărit de la fereastră
până ce te-ai topit în lumini albastre. am ferecat la loc
singurătatea-mi, stingând, pe rând, luminile din fiecare odaie,
cufundându-mi sufletul într-un rece întuneric.
dar cât mi-e de dor să iubesc
și să nu știu nimic!

penaj

ca niște note stălcite se presară cuvintele
niște păsări niște bătaii de aripi
câteodată niște nimic.
e un tril neclar, o înghițitură rămasă în gât,
aș vrea să-ți mai spun ceva, dar ce?
tu nu înțelegi limba păsărilor,
iar eu nu o înțeleg pe a oamenilor.

poate că zeii se ascund în nisip

pe plajă sunt eu.
soarele se înalță nesigur ca și cum ar fi zmeul meu.
pescarul cerului stă aninat în nori cu undița
veșnic în căutare. pescuiește el destinele altora,
sau caută doar de mâncare?
sunt un pește care se zbate pe plajă,
solzii îmi sunt nisip făcuți din timp.
mă sufoc lângă mare, sub o transparentă vrajă –
e un vis care mă visează, o clepsidră veche, înstelată,
fibra ei argintie pulsează buzele miilor de pești ascunși
de undițe, de vise, de tot ce doare...
visul meu mă va pescui din nisip,
mă va conduce în zbor către zare?
nu știu...zmeul s-a făcut nevăzut,
nu-i nimeni pe plajă, nici măcar marea.

Andreea Despina
POPOVICI
IAȘI

Același eu

(de ce ai buzunarele cusute? uite așa e mami
îmi coase toate buzunarele să nu mai am
unde-mi pune țigările și ea să râdă de mine)

nu mai pot umbla așa cu sufletul în tălpi de
multe ori port tocuri îmi intră sufletul în degete
îmi cad unghiile și mi se exfoliază sentimentele

parcă am două fețe suprapuse imperfect
primele pleoape scobesc din obrazul următor
și o gură flămândă moare în fiecare secundă
de mușcătura celeilalte din resturi mă nasc eu
copil bătrân cu mâini livide și sindrom down

colțurile gurii țipă de câte ori le ridic de acolo
urletul ăla surd de de câte ori zâmbesc dac-aș avea
și eu gropițe în obraji mi s-ar aduna în ele toate
grijile și le-aș arde periodic în scrumieră

bătăile inimii se reflectă în paginile astea târzii
și-n doi ochi bolnavi de cearcâne din naștere
cu care mă privesc în fiecare dimineață

reanimare

(dacă iubești îți pierzi mințile spune mami
capul își ia zborul ca un balon cu heliu te urmăresc

puștii și aruncă în tine cu petarde)
dimineața după duș îți uiți fericirea-n prosop
și te mai miri că ne certăm toată ziua
mă păcălești și mă închizi între oglinzi
ca între versurile convexe care-ți torturează personajul literar
niciodată nu mă lași să dorm destul
mă subliniezi cu roșu și-mi inventezi neîntrerupt
povești gen stephen king cu noi protagoniști plus antieroi
bucăți de sunete atârână de tv spui că-l repara
doar că nu durăm noi destul rămân fără tine
ca fără anestezie ca întotdeauna îmi cresc venele până-n
tavan de trebuie să le tai în fiecare zi câte puțin
până ajung la tot ce nu ți-am spus
de ce mi-ai pus o stâncă în brațe?
degeaba mă iei de mână am ieșit din mine
(hai să pretindem că ne iubim și să ne aruncăm din barcă)

Daily planning sau a lâncezi

mi-am zis de dimineață că nu-mi fac probleme
azi nu mă interesează nici cât de tare plouă
nici criza dolarului nici măcar fenomenul tunguska
despre care am citit tot ce-am prins săptămâna trecută
am o lună de când am împlinit douăzeci de ani pe tocuri
și astăzi nici măcar tu nu mă interesezi
am observat că atunci când empatizez prea mult cu cineva
mă dor degetele de parcă toată ființa
mi-ar sta la capătul a două mâini lipsite de delicatețe
astăzi nici delicatețea n-ar trebui să conteze
însă tu-mi vorbești ca unei amice și golul nu-l umple
vreun emoticon sau poemele pe care le citim în doi de la balcon
din toate astea rămânem cu o migrenă
păcat credeam că poemul seamănă cu o entorsă
îl scri acum te doare
peste o lună

Vlad Ionuț
SIBECHI
SUCEAVA

în casa bunicii

e seară bunica își ține nepoții lângă ea ca o cloșcă
podul casei e plin cu povești – niște fluturi de noapte ascunși
printre vechi ulcioare și războaie de țesut
în picioarele goale noi căutăm jeraticul
cu care hrănește caii bunicul ne ceartă că-i împrăștiem grăunțele
apoi ne îmbrățișează spunându-ne poznași

casa bunicilor e un loc paradisiac
în care trecutul și prezentul sunt două mirese la aceeași nuntă

bunicul are super-puteri
poate să cânte dintr-o frunză să oprească ploaia
mama a spus că demult și bunicii au fost copii

cineva i-a furat pe bunicii-copii
și i-a scimbat cu acești bătrâni cu pleoape tot mai grele
pe care doar zâmbetele noastre le pot deschide

retro

ești printre norocoșii care au plecat mai devreme
și nu mai aud casele scrâșnind sub buldozerul proletar

copiii tăi cu origini nesănătoase
au învățat să pupe poza lui Marx la micul dejun
„nici un cuvânt în plus încearcă să dormi
vom vorbi peste o lună fii cu băgare de seamă
că și pereții au urechi iar Dumnezeu e colaborator la securitate
cu nume de cod – Laurențiu”

crede-mă pe cuvânt e mai bine acolo unde ești măcar
nu auzi cum horcăie ritmic bătrânii pe șantier
cât de tare așteaptă noaptea să poată plânge
nu orice rană se pansează cu tricoulul
respirațiile lor scâncite nu au voie să părăsească incinta
iar duminica e tot un fel de agonie

pe fata lui chirilă a prins-o miliția cu manifeste
au înfundat-o câțiva ani când a ieșit scuipa sânge
la mine nu o să ajungă niciodată
ura mea e apolitică și avansează zilnic ca bolile de ficat

five o'clock

maggie nu s-a jucat cu păpușile când era mică
are curtea plină de copaci pe care îi strânge în brațe
sunt prietenii ei care-i suportă depresiile

are un ochi de sticlă și lumea nu dă doi bani pe ea
mamă de ce nu se joacă nici un copil cu mine
pentru că nu știe nimeni exact dacă existi sau nu
eu nu am nici cea mai vagă idee te foloseam pe post de covoraș
pe care se dezmortesc mâțele dimineața

maggie își ține jucăriile în ochiul de sticlă un ursuleț de pluș
și o bufniță șchioapă care-și învârt capul ca o elice

are și ea nevoie de mângâieri o mână de bărbat
să o facă să tremure să poată visa cu perna între coapse
trupuri șlefuite înfășurate în piele

dar nu o vrea nimeni e tunsă soldățește are sâni foarte mici
și-i lipsesc câțiva dinți din față va sfârși într-un azil
fără să știe de unde vine și cine a adus-o acolo

înfășurată în cearșaf maggie bântuie prin casă
smulgând draperiile în pas de dans
își va face din ele o trenă imensă cum au doar prințelele
în mâna ei bricheta tresare și-i mângâie ciorapii lycra
maggie este excitată se evaporă ca un tablou suprarealist

Alexandar
STOICOVICI
MOLDOVA NOUĂ

holocaust

copacul între verde și aplecarea la pământ
ne îmbrățișează ca un copil bolnav

ne înconjoară cu scoarța dureroasă -
uniforma în care se adună întunericul primejdios
și uneori lumea întreagă

unde sunt ochii așezați în ordine alfabetică
marele zid și luna pe care o împărțim cu noaptea cuțitului
unde sunt rădăcinile de carne și oasele împăturate

/ suferința e un pântec imens /

copilul se naște și se opresc toți pașii
țipătul mut un vârtej sub pielea subțire
se decojește scoarța de pe craniul de ceață

meridianele se înnoadă într-un buric prăfuit
nimic nu ne mai ține de cald

/

doar moartea ne îmbrățișează ca un copil bolnav

în portul Dubrovnik

1.

am să le vorbesc despre degetele tale celor de acasă
când voi aduna merele picate la pământ
sau când voi ridica gălețile de grâu în pod
le voi spune poveștile tale
despre femeile îngropate pe malul dunării

și despre bărcile albe care le-au ținut loc de coaste până la sfârșit
ridic din umeri și aproape că nici nu-i simt

2.

ne-am dezbrăcat cu albia fierbinte legată de picioare
în portul Dubrovnik
o doamnă bătrână ne urmărea de la balcon
obișnuită cu micile nenorociri de zi cu zi din când în când
se apleca peste balustradă și ne vorbea despre Ecaterina cea Mare
sau despre copiii necinstiți alăptați pe țărmul adriatic
terasele mici erau neobișnuit de încăpătoare
ne agățam hainele într-o tablă ruginită de șah
pânza portocalie ni se lipea de mâinile fierbinți
toată lumea ne îndruma să batem în lemn

3.

viața e fructul oprit pe care ai vrea uneori să-l scuipi
cu tot cu semințe

asta era copilăria noastră

în pielea încinsă a cailor
apăsam bucăți mici de tămâie cu degetele
ne imaginam că batem pietre scumpe
într-un anotimp de piele care mirosea de cele mai multe ori
a departe și a mâl

(dar caii erau îngropați la intrarea în casă
cu lanțurile de la cadelniță așezate în jurul ochilor
și asta era copilăria noastră)

în nopțile tăcute de august
simțeam albinele zburând pe sub pământul uscat
cerul atârna într-o plasă imensă de pește
până aproape de frunțile noastre
întram în Dunăre și Dunărea era întunecată
ca și când toate nopțile de până atunci s-ar fi îmbibat în apă
(luna era prinsă în trestii șapte cete de îngeri

o legau în curele de piele și o trăgeau în adâncuri
cu palmele însângerate
noi adunam lacrimile împietrite pe obrajii lor și fugeam spre sat
arhanghelul Gabriel suna în goarnă dezlegarea la pește
și asta era copilăria noastră)

peștele din Iagodărie

cu vreo câteva luni înainte pe la ultimele ninsori din an începuse
să meargă vorba prin sat că în Iagodărie ar crește un pește imens
pescarii veneau în sat și se jurau la fiecare sfârșit de liturghie
că peștele-i acolo și urcă spre cer tot mai repede

alții povesteau că ba mai mult dacă bagi capul sub apă
când e Dunărea cuminte poți să-ți vezi străbunii
cum împing animalul cu palmele cum îl înalță în proptele de aur

la scurt timp tot satul vorbea numai despre peștele din Iagodărie
toți îi spuneau acum peștele-pod asta pentru că
pornea tocmai de pe malul sârbesc și ajungea până la noi în sat

de Buna Vestire s-au strâns mulți oameni (în zilele călduroase de
primăvară slujbele se țineau sub părul din curtea Bisericii)
am intrat pe poartă m-am uitat puțin în jur – oamenii erau stane
de piatră mi-am îndreptat privirea spre copac și am rămas năuc:
popa (om bine atins de vreme) luase coada uscată de pește
și o aranjase după gât în loc de patrafir

după slujbă toată lumea se înghesuia sub coada peștelui-pod
copiii erau întinși pe burtă căutau pere bătrânii adormeau cu
oglinzile pe sub piele strâgeau în mâini aceeași tavă de argint
pescarii făceau planuri – la fiecare cuvânt îndesau câte o cruce
mare

după vreo câteva luni pe la primele ninsori din an începuse
să meargă vorba prin sat că în Iagodărie ar crește un pește imens
m-am dus la Dunăre mi-am băgat capul în apă
prin apa tulbure am văzut copiii bătrânii pescarii
împingând animalul cu palmele
lacrimile le intrau și le ieșeau din ochi

RADU VĂDEANU CLUJ

Peisaj acvatic

Asfixiați, ne ținem totuși de bancuri, iar peștii,
rămași cu gura căscată, în tembelismul lor de grup,
se uită la noi și nu ne înțeleg poantele.

Cei mai capabili înotători din specia noastră,
scufundatori în faliile abisului omenesc,
lovesc granița de sticlă cu capul,
lăsând dărele de speranță să curgă
pe peretele acvariului cu ambiții de vitrină.

Rostim cuvinte goale, plescăite printre dinți,
bule de aer ce tremură fragil și se ridică la cer, una câte una,
picături reci ce cad pe tăpile îngerilor.

Zeci de valize burdușite cu prea multă
plecare, așteaptă aliniată în pod.
Fiecare în parte, asfixiază între pereții de piele moartă
minunile trebuincioase copilului care am fost.
Scotocesc în prima dintre ele, dibuind
printre certificate irosite, manualul de folosire al vietii.
Victorios, îl strâng între degete,
Și las cerneala simpatică să plesnească arterial
la capete de rânduri și să îmi curgă tămăduitor în vene.
Împing apoi fereastra amintirilor albastre
ce mă despărțea de cer, cum aș înfige arătător degetul,
în imaginarul buton search
din dreptul spațiului umplut de
Dumnezeu.

Gabriela
VODĂ
CHIȘINĂU

De mână: 1, 2, 3...

Mergeam de mână: eu, tu și jucăria mea nouă...
Mi-ai zis păpușică și am zîmbit
Ca o școlăriță de clasa a 3-a.
Lîngă o mansardă 3 fumau.
Au rîs de jucaria mea și mi-au smuls-o...
Tu mi-ai zis că îmi iei alta.
Am zis nu și am plecat.
Mergeam de mână: eu și tu.
La semafor un șofer beat mi te-a smuls...
Mi-ai zis să nu plîng și că o să găsesc altul.
Am zis nu și am plecat.
Mergeam de mână: eu.
La un absint mai tare m-am smuls din viață,
am zis că nu vreau alta...
Am zis nu și am plecat.
Mergeam de mână: eu, tu și jucăria mea nouă...

Picul catastrofal

Mai stau un pic, pentru că m-ai rugat tu.
În timp ce turnul Eiffel se prăbușea
Eu îți coseam nasturele de la cămașă:
Un nasture vital, prin care curg toate sevele Parisului,
O catastrofă care-mi înroșea ața

Și-mi împungea degetele.
În timp ce turnul Eiffel se prăbușea,
Eu coseam un nasture.
Îl coseam pentru tine.

Mai stau un pic, pentru că m-ai rugat tu.
În timp ce tornadele-mi luau totul,
Eu îți făceam cafea cu frișcă:
Mașina nu mai era. Cu zahăr:
Casa nu mai era. Cu lapte:
Ceașca nu mai era.
Eu făceam cafea. Din ce nu era.
Aveam timp.

Mai stau un pic, pentru că m-ai rugat tu.
În timp ce tsunami colective înnecau Planeta
Eu îți pregăteam cada la termometru.
Cu spumant de lavandă.
Cu Frank Sinatra împreună: Bang Bang!
Neștiind că azi facem cu toții baie
În apă sărată, fără lavandă.
Îmbrăcați, machiați, complexați.
În timp ce citim o carte,
Sau ne plimbăm câinele în parc,
Ori bem o bere.
Frank într-un final are să tacă.

Mai stau un pic, pentru că m-ai rugat tu.
În timp ce Pământul zguduia morții,
Eu îți ștergeam ochelarii.
Căci tu nu vezi niciodată. Mai ales acum.
Mai ales de ieri. Mai ales pe mine.
Neștiind. Că în 3, 2, 1,
O să se pună embargou la ochelari
În sicrie.
Și că Pământul ne place așa.
Orbi.

Ruznaca

Pe bătrâna basarabeancă zisă Ruznaca o puteai întâlni zilnic la poarta bisericii, cu mâna întinsă: *Dă și la babușca ceva!... Bogdaproste.*

Uneori era gata beată de la șapte dimineața, când plecam spre școală, dar tot îi dădeam banii mei de pachet. La întoarcere iar o găseam acolo, beată de tot, prăbușită pe asfalt, cocârjată ca un semn de întrebare, ea însăși un semn de întrebare retorică adresată întregului univers: De ce ?

Am terminat școala generală, apoi liceul, am renunțat la codițe și mi-am vopsit părul, dar Ruznaca a rămas neschimbată, încremenită într-o vârstă fără vârstă. Nu prea se-nghesuiau mulți să-i dea bani, știind că ea îi dă pe gât, ia uita-ți-vă în ce hal de alcoolică a ajuns, miroase de te trăsnește de la o poștă și seara, când se strânge de pe drumuri, abia e în stare să-și găsească gangul în care locuiește! Afurisită baborniță! Dar mie mi-e milă de ea. Se împletește ținându-se de garduri și boscorodește de una singură, în limba ei, lălăie, râde, cade, se ridică. Dacă încerci s-o ajuți îți trage o înjurătură cu voce spartă și-nfundată de ventriloc, de te bagă în toți răcorii. Și-apoi ce uitătură are! Sticloasă, fixă, sfredelitoare, mai bine nu te uiți în ochii ei, că te mai și deoache, Doamne ferește, ptiu-ptiu! Și gravidele o ocolesc, nu cumva să le iasă un copil handicapat, iar oamenii din cartier nu conținesc să se minuneze de ravagiile pe care le face băutura. Uite unde te duce, ajungi din om neom, cum e carmolista asta alcoolistă, vai de capul ei!

În noaptea aceea mă întorceam de la concert, mai bine zis rătăceam plutind pe străzi, cu brațele împovărate de trandafiri, măturând trotuarele cu poalele rochiei albe, sticlind de paiete. Avusesem un succes eclatant, dar nu asta era lucrul cel mai important, ci faptul că partenerul meu, cu care interpretasem concertul pentru două pianе de Ceaikovski...partenerul care mă chinuise atâta timp cu tăcerile lui grăitoare, își luase în sfârșit inima în dinți și-mi

spusese ceea ce știam, dar așteptam să aud: că mă iubește.

Și cum pluteam noi îmbrățișați, atât cât ne permiteau buchetele de flori, în dreptul bisericii era să picăm lați, împiedicați în picioarele Ruznăcii, care dormea tologită chiar în poartă, sfărăind îngrozitor. Tot cerul era plin de fulgere ce anunțau o răpăială zdravană, așa că ne-am hotărât s-o cărăm spre gangul unde își făcea veacul. Nu era departe, dar ni s-a părut o veșnicie, pentru că bătrâna nu se lăsa deloc târâtă, se împotrivea din rășputeri. Gangul ei parcă era decupat din „curtea gunoaielor”, iar șandramaua în care se adăpostea arăta jalnic. Prin geamurile sparte vântul intra ca la el acasă, ușa nu avea clanță și, cel mai groaznic, nu exista nici un pic de lumină, bine că prietenul meu avea brichetă, iar eu o minilanternă, cu breloc! Am împins ușa care bineînțeles că scârțâia ca în filmele horror și ne-am aplecat, ca să putem avea loc în încăpere.

Ruznăca s-a aruncat într-un colț și până să ne dumerim bine, i-am și auzit sforăitul. Afară începuseră rafale atât de puternice, încât ne temeam să nu fim luați pe sus, cu tot cu maghernița în care ne aflam.

La lumina unui fulger am zărit ceva de domeniul paranormalului: două Ruznăce. Una care dormea, beată, întinsă lângă o alta, care ne privea fosforescent și care a început să se târe spre noi, gemând. Se târa pentru că era de fapt o jumătate de Ruznăcă. Una fără picioare, aidoma celei tefere.

– Ce vreți voi? Am auzit glasul jumătății de om, un glas suav ca o adiere, bun și duios. Ați adus-o pe sora geamănă, ne-a ajutat ea. Care probabil v-a înjurat rău, nu-i așa?

– Da, dar când e trează nu înjură, m-am auzit bâiguind.

– Și cum nu prea e trează... vă spun eu că nu e bine să fii trează. Eu sunt trează mereu. Ce folos? Eu sunt trează în locul ei, iar ea cerșește pentru mine. De douăzeci de ani, de când m-a călcat mașina și am rămas oloagă. Șoferul era beat, el e afară în lumină, iar eu în hruba asta întunecată, rugându-mi moartea. Asta presupunând că aș fi vie...Nici nu mai țin minte de când nu am mai vorbit cu oamenii...Trec grăbiți pe lângă gang și-i privesc din ascunzătoarea mea, încercând să-mi amintesc cum e să alergi sau să

mergi agale, să sari într-un picior... dacă aş mai avea un picior... În mintea mea îmi transplantez picioarele tututror oamenilor şi-n fiecare noapte mă visez miriapod. Şi mai visez fântâna din curtea casei şi zăpezile copilăriei mele, pe care n-o să le mai văd nicio-dată... Şi trandafirii înfloriţi sub ferestre...

Jumătatea de om vorbea acum ca pentru sine, cum poate că se obișnuise s-o facă în singurătate, depănându-şi pentru a nu ştiu câta oară firul vieţii, iar noi nici nu mai existam pentru ea. Două gemene refugiate în România după război, tinere şi pline de viaţă, de speranţe care eşuaseră. Visaseră să devină balerine şi ajunseseră chelneriţe într-o tavernă, obligate să suporte orice pentru a-şi păstra slujba. Până când s-a întâmplat accidentul uneia... Iar cealaltă s-a aruncat în braţele lui Bachus...

Ploaia se oprise de mult, noi lăsasem trandafirii pe prag şi ieşisem pe nesimţite din camera de tortură a celor două fiinţe atât de nefericite, vinovaţi că noi suntem fericiţi şi tineri. Acum înţelegeam că oriunde e mai bine decât în hruba aceea. Chiar şi-n colţul străzii, la cerşit, bogdaproste!

A doua zi am adus nişte asistenţi de la o asociaţie umanitară, care în timp record le-au mutat pe cele două bătrâne într-un azil cu condiţii super. Curând am plecat pentru trei luni în Italia, cu o bursă de studii, să mă lăfăi pe culmile gloriei, împreună cu prietenul meu. La întoarcere am dat iar peste Ruznacă, tot în poarta bisericii, de parcă abia ieri...

– Ce cauţi iar aici? m-am revoltat, răţoindu-mă.

Nu mi-a răspuns, nu m-a recunsocut...Sau n-a vrut... M-am repezit spre vechiul gang. Şandramaua era goală. I-am sunat pe celular pe asistenţii din asociaţia umanitară. Jumătatea de om murise. Iar Ruznaca fugise, nesuportând cura de dezalcoolizare. M-am întors în poarta bisericii. Ruznaca era acolo, cu capul în pământ. Am închis ochii, să nu mai văd figura ei de fiară înjunghiată, zgâlţâindu-mă de plâns. Am simţit o mână urât mirositoare că mă mângâie pe păr, aşa cum nu mă mai mângâiasе nimeni.

– Lasă că trece, toate trec, mi-a spus Ruznaca-

Avea glasul dulce şi bun al surorii ei...

Diana Roxana BALTARU

Din neamul lui Covarșă, Vicoveanul...

fragmente

III.

Căpițele fură încărcate în căruța, iar Fil zvârli desupra un fel de oiște, un par înalt și greu pentru a împiedica sărăcirea spicelor pe drum. Bătrâna și fică-sa urcaseră primele, apoi copila, care se cățăraseră prin spate, julindu-și genunchii mici și rotunzi. Caii porniră greu, iar căruța se zdruncină ca o targă uriașă:

– Bica, da' dacă o să cadă? Murim?

– Nu cade, nu mai poci degeaba.

Drumul cât ca era lung fusese anevoios, din pricina împrejurimilor Goldanei (văduva cu nume rău) plin de hârtoape și bolovani. Acasă fânul fusese urcat în poclid, apoi bătucit bine.

Omul a fost primit în bucătăria de vară, după obicei. Nuța glumi și îi întinse un pahar de rachiu. Omul refuză pe motiv că trebuie să ajungă acasă. Nuța îl îmbie glumind mai mult și lăsându-și capul într-o parte. Omul primi paharul iute, cu bucurie. La fel și pe al doilea, și pe al patrulea. Bătrâna puse lapte într-o conservă, iar mâțele năvăliră înfomatate. Pe plită fierbea mămăliga în cropuri, timp în care Nuța pregătea untul, brânza și jumările roșiatice din oala cea mare cu untură. Încăperea se umplu de un miros plăcut, cald, care și azi aduce omului aminte de dragoste, adică de cinstirea omenească și milostenie. Copila aduse din casă un ștergari alb, curat, cu care bătrâna înfășurase fundul de mămăliga. Aceasta era fierbinte, rotundă, iar aburii se înălțau drept spre cer (...). După obiceiul caselor, bărbatul fie străin, fie de-al locului, binecuvantează mămăliga înfingând cuțitul în patru colturi, după descântecul Crucii Domnului. Mâncară repede, respirând iute ca niște balauri căci bucatele erau fierbinți până la miez.

– Bica, eu vreau urs, îmi faci urs? Se tânguia copila, scărpînându-și genunchii murdari cu firicele de sânge și urme de lut. Bătrâna luă o bucată de mămăliga pe care o purtă de mai multe ori prin mâini, ca să se răcească. Apoi o strânse în palme, presărând deasupra brânză și unt. Închise „aluatul” ca pe o plastilină.

Îi făcu nas, picioare și urechi, așa cum a făcut Dumnezeu omului din lut. Strănepoata își primi ursul fericită; îi mânca nasul, urechile și picioarele cu plăcere, apoi făcea ea singură altele, și tot așa, până isprăvisese cina. Fil plecase cu greu în seara aceea, îndemnându-se la pahare. Bătrâna puse strachinile în oala cu hârbe pentru vacă, stinse becul și merseră toate în casa mare. Acolo paturile erau făcute, așternuturile răcoritoare, și un miros „a păstrat”.

IV.

După rânduiala veche, femeile se închină langă unul din paturi (cel dinspre răsărit), unde este o icoana mare cu Maica Domnului și Pruncul, o candelă vânăță, unsuroasă și un calendar cu toate pomenirile de peste an. Raveca privește undeva înspre scoarța cu păuni, mai mult în gol, cu mâinile strânse în pielea albă, zbârcită și rece; Nuța ridică palmele de o parte și de alta a corpului, lăsându-și chipul neapărat aidoma unui condamnat, iar copila roștea rugăciunile frumos, ca poeziile de la serbare, dar ochii nu-i stau locului, uitându-se când la Dumnezeuul încruntat din icoana Treimii, când la bătrână, când la sertarul de sus, unde sigur trebuia să fie zahăr vanilat.

– Bica Raveca, da Dumnezeu are mamă ?

– Da, pe Măicuța Domnului.

– Da’ nu Dumnezeuul Iisus ci Dumnezeuul acela Judecător, acela mare.

– Nu are, el este din începuturi...

– Bica, dar dacă eu nu aş avea mamă înseamnă că sunt așa ca Dumnezeu, de la sine însumi(!) ?

– Ia tacă-ți fleanca și te culcă sau ia ceva de croșetat, că vezi cum stai degeaba și vine cel rău să-ți dea gânduri de îndrăzneală!

– Bica, da’ noi nu facem nimic altfel într-o zi? Ceva important, interesant ca în cărți??

– Ba facem, facem. Cu voia lui Dumnezeu dacă e săptămâna asta cald, apăi avem de împlinit strângerea roadelor și marți, și miercuri, și joi, și vineri, și sâmbătă. Iar duminică nici dacă am putea nu mai facem ceva important, ca în restu’ zilelor, că doar nu suntem păgâni.

Andreea
BĂNICĂ
BUCUREȘTI

Săptămâna 52

Fragmente

După ce au primit bolul cu cenușă al mamei lor de la o asistentă corpolentă, Manu l-a sigilat și l-a depozitat cu grijă între hainele groase din bagaj. Au epuizat aproape două ore plimbându-se pe străzile vechi ale capitalei, minunându-se de arhitectura riguroasă a fațadelor și încercând din răspuțuri să citească numele străzilor. Distracția le fu întreruptă de ticăitul responsabil al ceasului. Venise timpul să se îndrepte către aeroport. În taxi, după o tăcere aparent confortabilă, Pedro și-a făcut publice ideile:

– Știi, acasă... în State vreau să spun... mă văd cu fata asta... Lindsay.

– Sună a nume de blondă.

Replica seacă și îmbibată de dezgust a surorii îi topi pe dată elanul suficient de șovăielnic.

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu rea. Dar chiar sună a nume de blondă.

– Este. Și cred că o să se mute cu mine.

– Crezi? Și ce te face să crezi asta?

– Păi... stă din ce în ce mai mult acolo și are și vreo câteva haine... Mă rog, și periuța de dinți...

– Sper că are una și la ea acasă!

– N-am simțit până acum că n-ar avea... dar Pedro se încrunță și reflectă serios la acest aspect. Părea să fi rămas pe gânduri, iar Manu aștepta cu nerăbdare continuarea. Presimțea că mai urma ceva.

– Dar asta e bine, nu? Adică... ții la ea și vă petreceți cea mai mare parte a timpului liber împreună...

– Da. Dar eu nu vreau să... Vezi tu, doar țin la ea. N-o iubesc. Nu știu cum vine asta. Poate o iubesc. Dar credeam că sentimentul ăsta e mai profund, mai... cum să-ți spun? Când vin spre casă nu mă gândesc la ea, nu-mi vine să merg mai repede ca să ajung mai repede și s-o îmbrățișez, să-i spun c-o iubesc, să-mi imaginez emoționat scena, să-mi doresc să plec din sala de operații pentru simplul fapt că mi s-a făcut dor de ea... Nu știu. Poate sunt eu căzut în cap.

Deschise gura să mai spună ceva, profitând de uimirea Manuelei care o împiedica să formeze o propoziție coerentă, însă șoferul îi răspunse într-o spaniolă puțin afectată de lipsa exercițiului că a citit prea multe cărți de dragoste, dar și că, teoretic, avea dreptate, însă era posibil să nu se întâlnească în vecii vecilor cu acel sentiment complex și „momentan utopic”. N-a avut darul de a-l încuraja, iar tot ce a putut scoate de la sora sa mai mare (și dornică să schimbe subiectul) a fost un „subscriu!” grăbit și convins.

– Mulțumesc.

Liniștea ce a urmat până la aeroport a valorat 50 de coroane. Manu îi dădu de înțeles că îl ascultase, dar că nu-l putea sfătui în vreun fel. Trebuia să-și asculte inima. Sau mintea. Sau ce-și asculta el de obicei în momentele de răspântie. Au luat un ceai fierbinte la masa care le-a servit drept suport la „regăsire”.

– Manu, tu... te descurci?

Ochii i se făcuseră arzători. Nu putea să-l mintă.

– Așa și-așa. Habar n-am. Probabil o să fiu bine cândva.

– Dacă ai nevoie, sună-mă. Nu știu ce minuni pot face prin telefon, dar o să încerc. Da?

Ceaiul i-a fript vârful limbii.

– Mulțumesc.

Nu a fost o despărțire lacrimogenă. Au făcut schimb de adrese de tot felul, numere de telefoane mobile, urări de bine. Îmbrățișarea de final a fost cea înduioșătoare. Și-apoi Manu a ajuns din nou în avion, din nou privind printr-o fereastră rotundă un oraș căptușit de abur, din nou gândindu-se la schimbare. Dar cu ochii

ceva mai veseli. Și stomacul mai puțin revoluționar.

Manu n-ar fi avut timp să-și caute o rochie. A ales-o din garderob pe cea în care se simțea cel mai bine. Nu trebuia să se ocupe foarte amănunțit de ținută, mai avea să potrivească pantofii și poșeta și putea să se culce liniștită. Avionul întâmpinase o mică dificultate la aterizare și au rămas în aer vreo câteva zeci de minute în plus, iar întoarcerea de la aeroport o epuizase complet. Nici măcar nu-și desfăcu bagajele. Abia a doua zi își aduse aminte de cenușa maică-sii și s-a întrebat dacă fusese oare „ortodox” să o țină sufocată printre pulovere toată noaptea. Remușcările i-au dispărut după probarea rochiei. Încă îi venea bine. N-o mai purtase de când Alberto își afișase picturile pe la o galerie și avusese loc o mică recepție în cinstea aceluia eveniment. De fapt, atunci îl văzuse ultima dată. Idiotul a încurcat heroina cu zahărul pudră după ce a aflat că reușise să-și vândă toate tablo-urile. Da, suporta bine și pantofii... era mulțumită. Urna cu rămășițele carbonizate ale mamei o privea reprobabil în oglindă, de pe raftul din spate.

S-a dezbrăcat de rochie și și-a tras o pereche de pantaloni și un pulover din geamantanul încă incomplet despachetat. Cu vasul sub braț a pornit hotărâtă spre faleză. „*Ți-o fac eu, mamă*”. S-a oprit aproape de acvariu. A constatat clătinând din cap starea vremii, direcția vântului și înălțimea periculoasă a valurilor. Cu pași calculați, a depășit clădirea cu pești și s-a postat într-un loc stâncos, unde amenințarea apei era suficient de departe iar briza agresivă nu îi sufla în față. Desfăcu capacul recipientului și îl întoarse rapid cu fundul în sus. Conținutul fu împrăștiat ca fluturașii meniți să culeagă date despre tornade din filmul ăla cu nume de înghețată în care a apărut și Helen Hunt.

Maică-sa dispăruse printre valuri, cu ajutorul vântului care îi spulberase toate urmele. „*Nu mai rămâne nimic din noi. Doar amintirea. Dacă îi mai pasă cuiva*”.

Era înțepenită lângă balustradă cu o urnă goală în mână. Sparse urna, adună cioburile mari și le aruncă în primul coș de gunoi. Apoi, cu mâinile în buzunare, privi ceasul cu termometru din intersecție și socoti că venise momentul să se ocupe de casă și de apariția din seara ce o aștepta după colț.

Eglantina Mădălina
BECHERU
TÂRGU JIU

Inefabil

Tic... tac... Odată obișnuiam să număr secunde... acum m-am obișnuit să număr infinitul...

Totul era rece... fotografia pe care o țineam cu degetele înghețate trezea în mine regretul de a fi trecut pe lângă atâtea clipe, fără să le privesc măcar. Nu e nimic, mă voi schimba. Frigul se făcea din ce în ce mai simțit, iar fotoliul se mărea doar pentru a-mi simți vulnerabilitatea în fața serii. Priveam aceeași privire de câteva ore... copil ce ești, nu te-ai schimbat deloc. Pereții albi și goi se dezbrăcau de var țipând de chinuri dure și lăcrimând în șoapte: Privește-te!

Sunt doar iluzii... spuneam în timp ce ridicam albumul de pe masă pentru a-l ascunde din nou în dulapul ce zăcea ticsit de amintiri, lângă fereastra pe care pătrundeau ultimele raze ale soarelui. Am aruncat o ultimă privire pe strada care răsufla ușurată, pansându-și cicatricile îndurerate de atâția pași înceți, grăbiți, pierduți.

Ceasul din mahon pe care îl cumpărasem în urmă cu trei ani dintr-un boutique cu obiecte de colecție, îmi părea obosit și el, secundele trecând alene, dându-și ultima suflare pentru a mișca secundarul... tic... tac.

Oglinda mă înfățișa tânăr, cu trăsături fine, bine conturate și îmi reamintea discret: să nu întârzii, ea te așteaptă la opt! Ieșeam de câteva zile cu o balerină care mă invitase la unul dintre spectacolele ei. Mi-a spus să nu întârzii.

Am intrat în baie și totul părea bizar, nu mai recunoșteam nimic, nu mă mai recunoșteam. Simțeam un vid în suflet și în minte, în timp ce apa mă clătea de toate bacteriile conștiinței. Nu știu cum, dar auzeam mereu bătăile ceasului. Dușul își împrăstia stropii în ritmul timpului. Devenea o obsesie: să nu întârzii!

Din nou m-am privit în oglindă. Arătam bine, dar era ceva ce nu mă lăsa să fiu eu. Era teama, dar teama de ce?

Am stins lumina și am deschis ușa, rămânând o clipă pe loc căci simțeam cum în spatele meu totul se modifică, dar dintr-un sentiment de lașitate am strâns cheile în pumnul ce mi se părea lipsit de forță, poate pentru că preferam să cred că lucrurile rămâneau așa cum le știam.

Ieșind din apartament mi-am dat seama că totul se schimbaseră, dar nu știam când. Când? Oare atât de orb am trecut pe lângă toate fără să remarc nici o schimbare? Imobilul tot era altul, ușa pe care tocmai o închiseseam dispăruse, lăsând în urma ei o înșiră de ștersă: Ai întârziat!

Era un vis, trebuia să fie un vis. Coridorul din fața mea era îngrozitor de rece, inundat de lumina palidă a câtorva becuri. Îmi priveam mâinile lipsite de viață, de căldură, de seva tinereții. Mergeam pierdut și observam că, din loc în loc, câte o ușă numerotată era deschisă. Înăuntru erau o chiuvetă și un closet de faianță sau o boxă cu mături murdare, teuri cu cârpe împrăștiate și cutii de sodă. Era un vis, trebuia să fie un vis!

Continuam să merg grăbit și apăsător, ciupindu-mă de pielea pentru a simți durerea realității. Ce este realitatea? Doar un fantastic comun, iar când acest fantastic își arată și celelalte fețe, ne speriem și negăm ceea ce vedem, muritori lași ce suntem! Îmi auzeam pașii, iar acest lucru mă liniștea, căci nu eram doar singur, eram singur cu mine.

Pereții gri de timp, mizerie și răcoare emanau un puternic miros de mușchi, în timp ce nenumărate uși se deschideau atunci când mă apropiam de ele. Dormitoare vechi, demult părăsite, săli imense, goale cu geamurile murdare și sparte prin care sufla vântul.

Apoi am început să alerg pe holurile lungi și pe scările

de marmură ce păreau interminabile, unind zeci de etaje. Alergam, alergam, alergam... timpul nu mai curge. Doamne, ce-i clădirea asta? Unde sunt? Devenisem sclavul fricii și rădăcinile sufletului meu absorbeau seva existenței arătându-mu ceea ce refuzam să înțeleg. Umanitatea e superficială. Crede în anumite lucruri doar pentru că trebuie să creadă, fără să se întrebe dacă într-adevăr există. Atunci am început pentru prima oară să mă gândesc la Eden și Ereb, la veridicitatea existenței lor, dar mi-am dat seama că enigma vieții nu e de fapt asta. Nu e vorba dacă există sau nu Dumnezeu, ci dacă noi existăm?

NU, nu era un vis ceea ce mi se întâmpla... Când am acceptat acest lucru, obosisem deja să mai sper. Fantasticul se transformase în realitatea mea. Și am mers așa ore în șir... Până când am găsit ieșirea. Erau două uși imense cu geamuri opaline ce deschideau calea spre o sală impozantă... Trebuie să fi fost un palat...și ce mai palat! Dar era pustiu. Mă întrebam cine locuise acolo?

Am deschis ușile care au produs un scârțăit atât de puternic de parcă toată lumea l-ar fi putut auzi. Am ieșit afară unde, bizar, nu era nimic, nimic, doar vid... frig și întuneric. O lacrimă mi s-a prelins pe obrazul înghețat și m-am întors în palat, nu înainte de a citi afișul lipit pe una dintre uși:

„Raiul este închis temporar. Dumnezeu a coborât pe Pământ...”

Miruna Ștefana
BELEA
DÂMBOVIȚA

Descântec pentru singurătate (*fragmente*)

Am ajuns. Pentru o clipă, doar cât zgomotul trenului încetează, timpul pare a staționa și el în gara vremii. Apoi, toți se ridică și ies din tren, învâlmășindu-se, lovindu-se, disputând prioritatea de trecere, comentând. Cei bătrâni remarcă obraznicia tinerilor; cei tineri observă inutilitatea călătoriilor cu trenul făcute de bătrâni. Unii grăbiți, plecați la serviciu, alții la plimbare, vânzători ambulanți, taximetriști, funcționari permanent confuzi și călători enervați, cerșetori și hoți de buzunare, toți alcătuiesc acest torent de energie asurzitoare, extenuantă, care pune stăpânire pe gară. Îmi fac loc printre ei ușurel, aruncând o privire peste umăr, la ciulinii îmbrăcați în fulgi de zăpadă. Parcă și ei împărtășesc acea agitație stranie a oamenilor, foșnind și lovindu-se unii de alții. Dincolo de ei, se deschide orizontul albicios și îngândurat. Peisaj șoptit discret, ca un descântec.

Singurătatea mă copleșește din momentul în care pădurea vineție și curgătoare mă înecă în tăcerea neagră a orizontului. Pentru o clipă, sunt lovită de frumusețea unui copac curajos, aplecat pe marginea unei stânci, deasupra întunericului. Da, copacii au curaj. Ei nu se tem. Nu își scot niciodată rădăcinile să o ia la fugă, chiar dacă simt, în seva lor, că într-o zi vor veni tăietorii să le curme viața. Nu cedează nici la auzul aripilor timpului, care le foșnește printre ramuri. Vorbind în limba lor, o limbă stranie (limbă de cer, de pământ și de ape), așteaptă răbdători sfârșitul începutului, doar pentru a o lua din nou de la capăt.

Senzația de durere vizuală durează doar o clipă. Apoi intru în gară.

– Ce faci, dragă domnule?

– Ia nu mai împinge, nu e destulă îmbulzeală?!

– Parcă am fi pe vremea lu' Ceașcă!

– Eh, las', că pe vremea lui era bine, nu ca acu'!

– Ce vorbești, securistule? Ai tu idee câți oameni au murit atunci nevinovați?! Habar n-aveți, mucoșilor, securiștilor, criminalilor, nu vă mai înghi...

– Da' de ce se ceartă, acolo, în față?

– Eh, face unu' scandal, nu vezi și matala efectele crizei mondiale...

– Da, dom'ne, că tot din cauza crizei nu ne mai mărește nici pensiile, nu că pe vremuri ni le-ar fi mărit, dar așa, că tot ziceau că se recalculează și...

Stăm zgribuliți, așteptând să ieșim din gară. Nu știm când se va petrece asta, căci deocamdată ușile sunt toate închise, iar noi ne îngrămădim aici, discutând lucruri fără sens. De parcă pensiile, criza mondială și regimul comunist ne-ar ajuta cu ceva. Îmi amintesc ce liberă era cealaltă gară, de unde am luat trenul. Aici e zăpușeală și aer închis, un amestec ciudat de lumină lăptoasă cu miros de smoală și noi, pe măsură ce trece timpul, parcă ne-am pierde substanța. În gara asta nu mai sunt ceasuri, aici zace eternitatea, galeșă, plictisitoare, domolind orice speranță.

Larma e din ce în ce mai mare. Oamenii nu conțin nimic, deși disputele lor nu fac decât să sporească impresia statică și persistentă de lipsă a reperelor, de dezorientare și de inutilitate. Ciudat că vânzoleala din jur nu mă plictisește, așa cum ar fi fost de obicei. Dar statul în gara asta nu e tocmai un obicei, iar plictisul, care provine din așteptarea înfrigurată a ceva mai interesant decât momentele actuale, pur și simplu nu își găsește rostul, din moment ce eu nu mai am nicio dorință.

– Băi, aici chiar e cald ca în iad! se aude o voce din apropierea mea. Toți din jur îl privesc însă ca pe un neserios.

– Și lumină ca în rai! îi răspunde un domn de lângă mine, care în tot timpul așteptării s-a legănat nervos pe picioare.

M-am uitat la el surâzând. M-a observat și a deschis gura să zică ceva, dar s-a răzgândit între timp. După câteva minute se hotărăște să mă întrebe:

– Dumneata unde vrei să te duci?

Stau puțin să mă gândesc, pe jumătate mirată, dar păstrându-mi același sentiment degajat de superficialitate, de indiferență în fața vorbelor. Adevărul e că nu îmi pusesem problema.

– Eu nu vreau să ajung decât la ieșire, îi spun, mai în glumă, mai în serios.

Râde nervos și își continuă legănatul. Apoi îmi destăinuie pricina nervozității:

– Eu nu mai știu unde mă duceam. Vroiam să merg undeva, dar nu mai știu unde. Acum nu mai vreau nimic. De-asta am întrebat, poate mergem cu toții în același loc.

– Poate, zic eu. Aveți amnezie? Întreb pe un ton surprinzător de liniștit. Nu sunt deloc îngrijorată pentru starea lui. Nu mai sunt în niciun fel.

– Nu, îmi răspunde, sunt doar un pic debusolat. De fapt, aici nu mai am nicio grijă, deși nu se poate spune că petrecem prea bine. Sunteți sigură totuși că mergem în același loc?

– Nu, dar ce contează? O să aflăm...

Chiar nu aveam de unde să știu răspunsul întrebărilor. Nu cunosc pe nimeni de aici, deși îmi sunt cu toții familiari. Trăiești o stare foarte ciudată, aproape confuză, când stai într-o gară în care nici măcar nu vroiai să ajungi, sau probabil că intenționai să cobori aici, dar nu în condițiile de față.

– Și dacă o să stăm aici pe veci? îi vine ideea domului de lângă mine.

– Pe veci? râd eu, deși iarăși nu mi se pare nimic grav, rău sau neașteptat în așa ceva. Nu avem motiv, ceva trebuie să se întâmple...

– Până acum nu s-a întâmplat nimic...

– Nu o să țină o veșnicie.

– De unde știi?

– Nimic nu durează atât.

– Ai mai fost aici?

– Nu. Dar e o gară ca toate garile.
– Din celelalte gări îmi doream să ies cât se poate de repede și să îmi rezolv problemele. Aici sunt un nebun fără niciun rost. Nu mă interesează, cu toate că presupun că aş avea o mulțime de proiecte de dus la îndeplinire.

– Dacă ați ajuns aici, atunci v-ați terminat toate proiectele, dragă domnule, se aude o voce de femeie din spate.

Panică. Pentru prima oară de când stau aici sunt panicată. Înțeleg și nu vreau să aud. Vreau să simt și totuși, după câteva clipe, mă părăsește până și frica, lăsând loc unei înțelegeri absurde, proteste și la fel de înstrăinate de mine precum propria-mi simțire.

– Eu nici măcar n-am terminat școala, oftez cu resemnare, dacă resemnarea își poate modifica valențele încât să ajungă un fel de ignoranță amestecată cu impresia stăruitoare a fatalității.

– Dacă ești aici, înseamnă că nici nu a fost nevoie de asta... nu-i nimic.

– Știu că nu e.

– Aveai note mari?

– Nu știu, nu contează.

– Eu a-a-aveam o mulțime de proiecte, se bâlbâie nervos domnul de lângă mine. Eu a-a-am trea-a-ba-ba mea!

– Acum nu mai contează.

– V-a fost frică, stimabile? se interesează femeia pe un ton ostentativ, aproape malițios.

– De ce?

– Așa, pentru că păreți speriat...

– De ce să-mi fie frică? N-am motiv, a-a-ici e bi-bi-ne...

– Moartea e un motiv destul de întemeiat, bineînțeles, cu marea condiție de a o vedea cu ochii în ultimele clipe...

Tîncuța Horonceanu BERNEVIC

Atacul

Fusese până mai ieri un bărbat normal. Adică unul cu un serviciu stabil, cu o leafă bună, garsonieră confort I, sporit de mâinile lui dibace, care făcuseră din vechea locuință o adevărată bijuterie. Un bărbat politicos atît cît trebuie, educat ca măcar o dată pe săptămână să cedeze locul în autobuz, nu conta cui, să arunce un bănuț cerșetorilor din fața Catedralei, să ducă buchețele de flori colegelor de birou de ziua lor de naștere. Un bărbat pe care multe femei și l-ar fi dorit în coastă, în serile cu lună plină.

Dar în dimineața zilei de 22 aprilie, făcuse, în timp ce se bărbiera în oglinda cu spoturi luminoase, din baia sa în nuanțe verzui, ca tot omul care se respectă, un atac. Nu era vorba de un atac de cord, nici măcar de unul cerebral, după care tânjise în zilele ce au urmat. Făcuse un atac de panică, evident. Din oglindă îl privi un chip străin de care îi fu frică. Din acea zi a evitat oglinzile. În timpul atacului și mult după, a văzut lumea cu alți ochi. Cu niște ochi care nu erau ai lui, ca și cum ți-ai pune ochelarii de soare prin care vezi lumea în tonuri luminoase sau întunecate, după caz.

De multe ori ar fi vrut să-și dea acești ochi străini jos, dar nu reușea de parcă îi lipise cineva cu un adeziv minune, pe locul foștilor săi ochi albaștri. Pentru că el avea niște ochi albaștri, după care oftau adânc multe suflete în jur. La clipirea genelor lui, ca o bătaie de aripă a unui fluture, putea uneori să cadă Bursa, sau să apară fisuri în Marele Zid Chinezesc. Acum, ochii prin care vedea lumea păreau să aibă o culoare gri-negricioasă, pentru că în sufletul său aungeau doar tonuri închise.

Săptămâni în șir fu convins că nu mai are ochii albaștri și că lumea și-a înclinat puțin axa, așa încât, pe stradă avea tendința să meargă aplecat într-o parte. Temerile sale le strânsese ca pe niște cocoloașe de hârtie și nu avea curajul să le arunce la coș. Le ținea bine ascunse în sufletul său și nimeni din jur nu ghicea ce număr impresionant adunase în interior.

Liniștea devenea violentă, se așeza ca o masă vâscoasă pe ferestre, îi apăsa tâmpilele și-l făcea să transpire instantaneu.

Muzica îi chinuia sufletul cu zornăituri de lanțuri ruginite. Nimic nu mai era ca înainte.

Din neatenție însă, într-o zi posomorâtă, cu ploaie mărunță, își tăie degetul arătător într-o conservă de pește. Îl apucase o foame teribilă, pe neașteptate, la birou. Din rană țâșni sângele roșu-spumos și lumea începu să se clatine. O transpirație rece îi apăru pe frunte. Panica i se strecura deja pe sub piele, când apăru ea. Cu mișcări sigure și liniștite, îi pansă degetul tăiat, apoi îi aminti zâmbitoare:

– Ai cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată!

Casa de cărămidă (*fragment*)

La 20 de ani trebuia să mă mărit cu o casă de cărămidă. Casa era solidă, avea încăperi luminoase, soarele intra ca la el acasă, prin spațiile lăsate pentru geamuri. Aveam mână liberă să îmi pun visele prin colțuri, să le desprăfuiesc din când în când, în nenumăratele camere de cărămidă roșie, să îmi plimb inocența pe alea pietruită, până la poarta de fier, atât de forjat, că-ți dădea lacrimile. (...)

Casa de cărămidă era foarte liniștită. Adică putea fi un partener de încredere. Respira prin zidurile groase numai spre seară, nu râdea niciodată de nimic, nu-și propusese nicum să-și îmbunătățească aspectul. (...)

Aveam la brâu 99 de chei pentru cele 100 de camere. Și casa nu și-a deschis ultima ușă pentru mine niciodată. Camera aceea nu avea cheie. Trebuia să rămână încuiată pentru totdeauna. După ce-au înflorit primii bujori, am rupt o floare și am atins ușa misterioasă. Camera în care nu trebuia să intru mi s-a deschis nedumerită. Aici, o inimă singură bătea mai repede când eu râdeam bucuroasă M-am înfășurat ca un cocon într-o rază subțire ca un foșnet de frunză și am părăsit casa cu bujori înfloriți și poarta de fier forjat. Am intrat într-o lume în care fetele de 20 de ani se măritau cu Feți-Frumoși și trăiau fericiți până la adânci bătrâneți. În urma mea, casa transpira prin toate cărămizile sale roșii, încercând să mă transforme într-o fată din cărămidă.

**Cristina
BINDIU**

VATRA MOLDOVIȚEI

Îngerul cu o singură aripă

Prima dată i se păru că are vedenii. Își ridică ochelarii și își frecă ochii îndelung... Era obosit! Prea obosit. De vreo șapte zile lucra încordat, fără să-și permită mai mult de trei-patru ore de odihnă pe noapte, fără să facă pauză de-o țigară, fără să se oprească pentru a mânca...

Dada Ioana nu-i spunea niciodată nimic. Strângea de pe masă mâncarea rece și clătina ușor din cap. Îi simțea privirea caldă, muștrătoare, plină de milă rătăcindu-i pe ceafă, pe șira spinării în jos și din nou pe ceafă. Compătimirea ei îl îndârjea parcă și rămânea mai departe în fața biroului. Ura acel sentiment de compasiune pe care-l citea în ochii și în atitudinea oamenilor. Îl ura pentru că-l făcea să se simtă mai singur, mai trist, mai... străin de toți și de toate. Îl ura pentru că știa că ei, ceilalți, nu au cum să înțeleagă, nu au cum să simtă durerea lui...

Ura e un sentiment distructiv, dragul meu! Omul în a cărui viață și-a făcut cuib ura, nu mai e om. E un soi de mort viu... E atâta lumină în viața asta... atâta frumusețe...atâta iubire... Iar oamenii nu au timp s-o vadă... Sunt prea grăbiți, prea ocupați, prea triști... Să nu mă urăști pentru că plec, dragul meu... Să nu mă urăști... eu iubesc viața atât de mult...și soarele... și îngerii care zboară noaptea prin grădina noastră la ceas de taină... I-ai văzut vreodată? Nu sunt albi! Nu neapărat albi...Uneori sunt verzi, iar atunci râd și se joacă de-a v-ați ascunselea printre frunzele caișilor din grădină... Alteori pot deveni albaștri... și se iau

la întrecere cu ciocârliile în zori. Se ridică sus...sus... până nu-i mai vezi. Crezi că se duc să vorbească cu Dumnezeu? Eu nu cred... Știi, am auzit că Dumnezeu nu e acasă zilele astea! A plecat! Poate a plecat doar în vacanță... deși Ionică mi-a spus – iar ochii lui mari și albaștri m-au asigurat că nu minte – că Dumnezeu a plecat într-o tabără de creație, undeva unde învață să construiască din lut alți oameni. Ăștia vechi s-au defectat... Așa crede Ionică...Sau poate erau defecți din construcție.. Nu știu ce să cred... Ionică n-a împlinit încă trei ani...Ce știe el? Poate că Dumnezeu s-a retras doar să mediteze... o fi obosit și el să tot asculte rugămințile altora. Pe el n-are cine să-l asculte...asta e trist...

Ți-am spus cum arată un înger trist? Seamănă cu tine când te trezești îmbufnat și bântui prin casă în așteptarea cafelei care, ciudat, nu vrea să fiarbă. Doar că e cenușiu...îngerul... e cenușiu când e trist! Și nu mai poate zbura... își târâie aripile după el... aripi mari, murdare, cenușii din care penele se desfac una câte una...

Mi-e sete, Tudore! Dă-mi o gură de apă! Nu de la robinet! E caldă! Vreau o gură de apă rece de la fântâna din curte, doar o gură... Apa din fântână are miros de vânt de primăvară și aromă de fructe târzii... Vreau... Mi-e sete de vânt și de aer!...

Ți-am spus? În grădina noastră se ascunde un înger cu o singură aripă...Un înger frumos... Are ochii asemenea apusului de toamnă (Mai ții minte ce apusuri magnifice au trecut prin viața noastră?) iar penele din aripă sunt de culoarea mării... Într-o zi marea e albastră, liniștită, alteori de un verde-negru furios... Nu mă crezi, nu-i așa? Spui că toți îngerii sunt albi, că îngerii nu pot fi furioși..., că nu se pot juca de-a v-ați ascunselea...De unde știi? Câți îngeri ai văzut tu?

Și îngerul acesta cu o singură aripă mi-a spus într-o zi o poveste. O poveste despre îngeri fără o aripă. Se spune că, uneori, câte un înger începe să aibă îndoieli, începe să pună întrebări pe care nu are voie să le pună, începe să privească în jur altfel decât a fost învățat să vadă... Atunci... penele dintr-o aripă – numai din una, din cea stângă - încep să cadă, una câte una. Aripa devine

din ce în ce mai mică, până dispăre... Apoi, încet... încet... uită... Uită cine sunt, uită de unde vin, uită să zboare... Mai țin minte doar o poveste...Povestea îngerilor cu o singură aripă... pe care o spun tuturor celor care vor să-i asculte...

L-am întrebat cum îl cheamă... A ezitat o clipă, apoi a început să depene, din nou, aceeași poveste cu îngeri fără o aripă...

Într-o zi l-am găsit așezat pe cumpăna de la fântână... M-a rugat să-i dau o gură de apă... L-am întrebat dacă îi e sete... Nu știa... Sau nu-și mai aducea aminte cum e setea... Am aplecat cumpăna fântânii... Cerul s-a răsucit în interior... O clipă, cât o zvâcnire, aripa i s-a ridicat în sus și s-a luminat... apoi a căzut în praf, în cenușul din jurul fântânii...

Știi, Tudore, tu ai fost fântâna mea... fântâna mea cu cumpănă...și izvorul meu cu miros de vânt... Ce mă doare?!... mă doare dorul de albastru... în aripa mea dreaptă zborul suferă de amnezie...

Să nu plângi, Tudore...

Și să nu mă urăști...

Ochii obosiți mai apucară să zărească printre pomi vârful unei aripi uriașe de un verde-negru.... Imposibil! ... El era om de știință! Și era ateu convins. În capul lui lucrurile și fenomenele erau așezate ordonat, în sertărașe... nu era loc de îngeri sau alte fantasmagorii...

Ieși în prag. Printre copacii din spatele casei, luneca o lumină... o luă într-acolo... Nu văzu nimic. Se întinse pe iarbă. Era liniște... Ura lui începea să se îndepărteze...

În grădina noastră se ascunde un înger cu o singură aripă... De ce nu-l vezi?

Vocea îl trezi brusc. Printre caiși, spre apus, se îndepărta o siluetă care târa după ea, prin praf o aripă uriașă... Silueta se întoarse o clipă și privi spre fântână... Avea ochii Anei, ochi de culoarea apusului...

Stan
BUDEANU
FOCȘANI

Ploaia lui Perseu (*fragmente*)

Ștefan Codreanu avea cam 50 de ani. Talie medie, firav, cu păr rar și albit la tâmpile, trecea aproape zilnic la semnat condica în bărulețul grădinii de vară indiferent de anotimp sau conflict mondial. O zări, înclină din cap a salut și reveni cu paharul de bere îmbrobonat, cerându-i ca de fiecare dată, permisiunea să se așeze. Ciocni paharele, *noroc mândro!*, cubul de gheață se zbatu o clipă în coniacul ei, sorbi din berea aburindă cu nedisimulată plăcere... Ochii li se întâlniră, zâmbind unii altora ca de obicei, căutându-se avid, încercând să descopere sensuri, mereu alte sensuri ale existenței stăpânilor lor..

Se hotărî să atace prima :

– Noutăți ?

Era una din formulele jocului lor, acceptat tacit de amândoi, preludiu la ceva ce sigur va urma, la lungile lor discuții, mereu altele, mereu nefinalizate... Îi caută privirea, de multe ori absentă, ațintită undeva, departe, dincolo de ea, în lumea lui neștiută... O fascina, nu stia de ce, de fapt nici nu încercase vreodată să înțeleagă. Se simțea bine știindu-l alături, știa că poate să-și permită orice fantezie în prezența lui, anticipând aprobarea lui încurajatoare. Cine era ? De unde ? *Fac parte din patrimoniul târgului, domnișoară!* Nu-și bătuse capul să afle, așa-l cunoscuse, așa-l știa, puțin aiurea, și aproape mereu turbat, cum îi plăcea ei, la cei 22 de ani, să-și exprime rezolvarea nedumeririlor... Și vorba lui, un citat din nu-ș' care poet, *Clipa trăiește, veacurile mor*. Avea sentimentul că nu percepe curgerea timpului în discuțiile cu el, acesta rămânând undeva, suspendat...

Pierduse ore întregi noaptea trecută, urmărind din balconul casei fenomenul meteoric al ploii de stele, caracteristic sfârșitului de vară, bănuia că dincolo de explicația astronomică sau fizică se mai ascunde ceva, voia o confirmare...

Îl simți cum așteaptă și căutându-i privirea încercă:

Se hotărî să atace prima :

– Ați văzut ploaia de stele? În noaptea asta zic ăștia ca ar fi un maxim...

Se hotărî să atace prima :

– Perseidele ? Da, aseară... Și zâmbetul așteptat îi țâșni în colțul gurii, zâmbetul de care tot timpul îi era frică, ce niciodată nu-i confirmase ceea ce credea că bănuiește...

Se hotărî să atace prima :

– Ați privit vreodată târgulețul nostru noaptea de sus, de pe dealul bisericii ?

Simți privirea scurt reprimată a lui Șefan Codreanu, știa, știa că acesta înțelesese, ce-m-o fi apucat ? Nu îndrăzne, niciodată nu făcuse ea primul pas, avea obiceiul acesta de a-și supraestima adversarul așteptând rezolvări pe care de fapt le anticipa...

Se ridicară și fără cuvinte, ochii spuneau totul, o luară agale, muțește spre biserică ce domina târgușorul, așezată undeva pe un deal la marginea orașelului.

Pășeau pe străzile vechiului târg, pe lângă câinii toropiți de arșița zilei, ce se abandonaseră prafului drumului, urcând spre coama dealului... Biserica îi primi cu poarta deschisă, ca o invitație spre neștiut, parcă așteptându-i. O surprinse neplăcut singura alee a cimitirului, prea luminată, Hansel și Gretel îi răsări în minte cu cărarea ei spre casuța de turtă dulce... O intriga acea liniște absolută, prea multă liniște își zise, liniștea de dincolo ?

Se hotărî să atace prima :

– Ai observat ce caldă e țărâna pe care stăm? Trupesc de caldă, îl auzi și abia atunci realizează senzația aceea nefirească, plăcută, ce-i cuprinsese șoldurile și spatetele, ca o îmbrățișare și care parcă se prelingea spre umeri, spre piept...

– Hai mândro, deschide ochii, trebuie să mai și trăim. Eu am cam terminat pe aici...

Nu ar fi vrut să plece, nu încă, ceva nu se lega, voia o explicație la o întrebare ce nici nu se născuse și îmbufnată îl urmă pe cărăruia ce șerpuia printre cruci. Îl ajunse în dreptul unui garduț de mormânt, își lega șiretul ce se deschiesea al unui pantof. Îi zări privirea și un altfel de zîmbet, simți cum i se ridică părul pe ceafă și brațe când îl auzi vorbind, *tre' să mă întorc, mândro... Altfel nu pot justifica asta...* și palma dreaptă odihni o clipă pe brațul unei cruci de marmură împrejmuț de garduț.... Nu l-a mai văzut de atunci...

Începutul lui noiembrie venise umed, supărat, răzbunător. Ploua de câteva zile, ploaie mărunță, încăpățanată și deasă, ce-și făcea parcă loc și în sufletul Alexandrei.... Îmbrăcată în negru însoțea cortegiul funerar pentru un ultim omagiu adus unei vecine, prietenă de familie. Aștepta ca și ceilalți, să arunce ultimul pumn de țărîna umedă peste capacul sicriului așezat încă lângă gura hulpavă a gropii...

Simți chemarea lăuntrică și pașii o purtară spre capătul cimitirului pe cărarea care părea că se termina brusc, în spatele clopotniței. Bruma cazută zilele trecute arsesse iarba. Zîmbi verii ce trecuse și înregistră mecanic un gorgan între clopotniță și un garduț de mormânt pe care otăvisese iarbă proaspătă, ce disona cu ruginiul toamnei instalate, conturând două siluete umane așezate paralel. O cuprinse o neliniște nefirească, simțea nevoia de semeni, de mulțime, de siguranță...

Întoarcerea în grup îi potoli bătăile inimii. Oboseala-și spunea cuvîntul, priveghease toată noaptea și crucea de marmură de care se rezemase să se odihnească părea nefiresc de uscată în umezeala atotcuprinzătoare din jur. Ochii urmăreau stropii de ploaie ce se opreau brusc și apoi dispăreau la câțiva centimetri de aceasta, neatingînd-o. Vinișoare cenușii de marmură conturau pe brațul crucii o vagă urma de palmă... O ușoară și plăcută căldură îi cuprinse picioarele, trupesc de caldă, îi răsări în minte...

Cu febrilitate începu să înlătore rugii uscați de mure ce îmbrățișau crucea. Privirea-i căzu pe literele abia lizibile cioplite în piatra... „*Ștefan Codreanu 1838 – 1903*”.

De undeva, de dincolo, simți un zîmbet ușor persiflant...

Mihai BATOG BUJENIȚĂ IAȘI

Politică pe înțelesul tuturor

Domnul senator Bujorel Pompiliu Dulap este cam îngrijorat. În urmă cu ceva vreme, nu prea multă, se votase legea alegerilor uninominale, iar consilierii de imagine îl bătuseră la cap să mai iasă în teritoriu, însă el îi cam repezise atunci:

– Bă, io-s soldat credincios partidului și unde mă trimite el, acolo io-m' fac treaba! Numai că ieri fusese la „partid” și ăsta îi spusese cam încruntat:

– Băiii, Dulapule, păi, ție când ți-a mers bine, și hai, că ți-a mers mai mereu pe mâna noastră, nu prea te-ai gândit la partid. Iar acu vrei să fii băgat în colegiu! Hai, sictir, descurcă-te singur! Se retrăsese din birou mergând de-a îndăratele și cu un surâs cleios întins pe față, bâiguind că: „*Scuzați poate am deranjat acu' și nu era momentu', scuzații*”... Abia după ce închisese ușa biroului un gând i-a trecut prin cap dându-i cufureală: „*Bă, să vezi, c-am belit-o!*” Apoi se duse în biroul său și căzu cu capul pe masă. Nu i se părea drept! Adică, cum?! Tocmai el, care, de când cu revoluția și-a ars carnetul de partid și, deși era profesor de marxism, a dat o lecție de demnitate tuturor, înscriindu-se curajos în noul partid de stânga, apoi în unul de centru stânga, apoi la centru dreapta și acum în unul de dreapta, că la el nu contează ideologiile ci binele poporului, acum, tocmai el să rămână fără colegiu!? Așa ceva este imposibil! Leul din el ieși la suprafață și începu să ragă...

Consilierii se adunară în jurul său și concepură imediat un plan de măsuri! Se va dovedi că el este capabil să obțină voturi în teritoriu, acolo unde este iubit, apreciat și înțeles! Adică, unde, îl întrebă, destul de uimit, pe consilierul-șef.

– Ăăămmm, ăăă, păi, io cred că la școală, acolo unde aveți colegi... prieteni... dracu' știe... Da! Propun, pentru început, o vizită la această școală, apoi vom face un sondaj de opinie și vom calcula ce procente aveți pentru... Consilierul știa el ce știa, însă gândul că-l va mulge pe zgârcan de niște parale motiva suficient. Zis și făcut!

În săptămâna următoare niște pițifelderi locali din staff-ul de campanie al senatorului făcură, contra cost desigur, agitație în școala cu pricina că, iată, vine în vizită de lucru domnul senator, că el nu v-a uitat, că o fi el senator, dar a rămas cu sufletul la catedră, că și acum îi pare rău că nu mai predă, că vine cu planuri mari, șiii, mare atenție, cum îl primiți, că de asta depinde dacă veți avea fonduri la iarnă pentru încălzire și curent electric.

Prin urmare, în ziua cu pricina, elevii au fost scoși în curte cu stegulețe, cu balonașe, cu insigne și cu figuri sincer radioase pentru că după ce-l primeau cum se cuvine pe domnul senator, o tureau de la ore și se duceau la film sau la joacă pe maidanul din spatele școlii, deoarece profesorii nu puteau ține ore fiind ocupați cu această activitate de protocol zero. Spun protocol, deoarece senatorul făcuse rost, prin mijloace specifice, de la sponsori, de ceva apă minerală, niște fursecuri, și chiar de două platouri cu sandviciuri de la patronul unei firme de catering, pe care-l scăpase de la o încurcătură cu niște toxiinfecții alimentare, la o cumetrie. Mai pusese de-un șpriț și profa de chimie care era directoare adjunctă și făcea parte din același partid. Bine, nu era chiar o chestiune dezinteresată, se și vedea inspectoare la județ și nu se făcea să nu se simtă. Una peste alta, festivitate în toată regula!

– Mașina cu girofarurile în funcțiune și cu sirenele de rigoare la maximum intră în curte școlii însoțită de forțele locale ale poliției și ale reprezentanților din teritoriu ai partidului, elevii începură să strige tot felul de tâmpenii, însă foarte însuflețiți și veseli, proffii îmbrăcați cu costum și cravată aplaudară și... din mașină ieși, măreț și plin de importanță, însuși domnul senator. Dădu mâna cu fiecare din profesori, o pupă pe directoarea adjunctă, și își șterse o lacrimă de emoție când alunecă pe treptele cam rupte ale scării de la intrare. Nimeni nu a observat asta, mai ales

că elevii erau deja îmbulziți la ieșirea pe poartă, urlând de fericire.

Cum protocolul prevedea mai întâi o conferință într-una din clase și abia peste o oră întâlnirea amicală, senatorul rupse inima tuturor propunând cu acea sinceritate specifică politicianilor:

– Măi, fraților, oameni buni, nu pentru conferințe am venit eu aici la voi! Am venit să-mi mai trag sufletul, să mai fiu măcar pentru un ceas alături de cei mai dragi dintre colegii mei, să mai stăm puțin de vorbă, așa ca de la om la om, nu...

Tonul aplauzelor îl dădu tot doamna de chimie, deși după cum o privea directoarea, ai fi crezut că e un canibal înfometat care tocmai a întâlnit un misionar alb și durduliu. Ca să nu mai vorbim că toți au răsuflat ușurați că nu se răceau nici sarmalele aduse de o mamă a unei loaze ca să-l treacă proful de sport.

Senatorul rămase în picioare și începu să vorbească despre realizările guvernării din care făcuse parte patru ani, privind crâncen atunci când vreun mesean încerca să întindă mâna către platouri. Dar ce minunat vorbea el despre investițiile de portofoliu, despre alinierea la valorile democrației consolidate, sau despre privatizările strategice cu parteneri euro-atlantici și câte și mai câte... După o oră se prăbuși pe scaun și începu să se șteargă de transpirație cu un prosop dat de unul dintre bodigarzi. Zâmbea totuși triumfător, convins de imensul succes reputat și, prin urmare, foarte binevoitor.

– Ei, mai are cineva vreo nelămurire? Spre surprinderea sa, un profesor mai în vârstă, domnul Dinu, de matematică, se ridică respectuos, își dresе glasul și rosti:

– Dacă, așa cum ne-ați spus, timp de patru ani, economia a cunoscut cea mai mare creștere din istorie și dacă, în tot acest timp, salariul meu s-a mărit, că acesta este adevărul, cu peste cinci zeci la sută, cum se face că, dacă în urmă cu patru ani, din salariu îmi puteam cumpăra o sută de pâini, acum, cu toată mărirea, nu mai pot cumpăra decât opt zeci de pâini de aceeași calitate și greutate?

Senatorul se ridică, măreț, în picioare și-i spuse:

– Auzi, băi, nea, din cauza unor tâmpiți ca tine nu se dezvoltă țara asta, că ești un bou și te bag în mă-ta!

Mihaela
BURLACU
CONSTANȚA

Cea mai fericită femeie din lume

Ploaie de toamnă, de sfârșit de lume... Vântul spulberă frunzele castanilor, prevestind zborurile mortale ale toamnei. Dar... de ce ar fi tristă? Făcuse curățenie generală și aruncase la gunoi tot ce ținea de convențiile de până atunci, toate nimicurile scriptoare, toată șiretenia bucuriei, toate măștile. Toate? Se surprindea căutându-i chipul în privirile unor trecători străini și indiferenți sau numărând invers, ca la o lansare cosmică, amintirile pierdute printre nori.

Dimineța, când deschidea ochii, se prefăcea că se bucură de liniște, dar întinzând mâna, în pustiul alb al cearceafului, o apuca greața și îi venea să urle, gândindu-se că, uneri, minciuna e mai suportabilă decât adevărul. Trăgea cearșaful alb peste cap, încercând să se ascundă de propria-i durere, însă povara zilei târa după ea, deja, cochilia de melc a singurătății. Sunt lucruri de care nici înăuntrul cerului nu te poți ascunde. Așa că, - își spunea – hai, copăcel, fato!... Iar o să întârzii și urlă căpcăunul ăla de director la tine că d'aia nu merge firma cum trebuie, din cauza bolii ăsteia incurabile, dar din care n-a murit nimeni, pe care el o numește rutină. Sări repede în pantofi și tai-o, că poți să-ți plângi de milă și pe stradă, printre niște unii și alți la fel de năuci ca tine, grăbiți să ajungă acolo unde nu ajunge nimeni...

Uff..., mamă, de ce mai făcut și călătoare cu autobuzul ăsta nenorocit, care trebuia casat din vremea lui Ștefan cel Mare, alt „cuceritor” ce semăna cu Ștefan al meu...

– Unde te bagi, dom'le. Nu vezi că...

– Lasă, duduie, nu te șifona mai mult decât îți permite

mediul ambiant! Dacă nu-ți place transportul în comun, cumpără-ți mașină...

În sfârșit, uite și poarta, și ușa biroului și privirea încrunțată a directorului, care, după ce se uită la ceas, nu-și mai strică și vocea; urlă numai din priviri.

Povestea ei cu Ștefan a început banal și o „fărămiță” cu nasul în hârti, prefăcându-se preocupată de prosperitatea cifrelor trecute în bilanț sub linia roșie. Băiatul ăla, ca bradul, din Moldova, venise să se transforme în catarg la țărmul mării, fiind găzduit la vecinul de care o despărțeau un metru de gard viu și câțiva kilometri de bârfe și insinuări. Stând la soare, ea și Ștefan, fiecare în curtea lui, se spionau, zâmbind a ploaie când privirile li se întâlneau. Inevitabilul (de altminteri ușor de evitat, dacă ar fi avut asta în intenție) s-a produs într-o zi când au ieșit în același moment, să se îndrepte spre plajă.

Au urmat vorbele de conveniență: „Ce mai fac norii?”, „De unde ați cumpărat bluza asta superbă?” etc. etc... Frunză tăiată la câini din copacii limajului de lemn.

După aceea totul a fost minunat; era convinsă că a întâlnit marea dragoste, uitându-le pe celelalte, la fel de mari și eșuate.

Pe urmă el s-a mutat la ea, și-a găsit un loc de muncă la un super-market și fericirea idilică a devenit travaliu, oale și ulcele, mâncăruri cu sos de limbă și alte ingrediente ce fac din viața în comun un colț de rai al iadului.

Într-o zi, întorcându-se mai târziu de la birou, a găsit ușa vraiste, șifonierul gol și biletul „tragic” de adio: *„O să sufăr enorm și o să-mi fie dor de tine. Dar vreau să mă realizez ca om, să am banii și situația mea socială și, de aceea, m-am hotărât să plec în străinătate...”*

Pe dracu' ghem; străinătatea era la câteva străzi mai încolo, la o fufă, care îi luase locul de cea mai fericită femeie din lume.

Geta
CHIRIAC
BUCUREȘTI

Perfect imperfect

Uneori avea impresia că nu trăiește în aceasta lume, că este singura supraviețuitoare a unui târâm necunoscut. Între ea și ceilalți existau atâtea diferențe. Era doar o ciudată. Dar poate ceilalți erau ciudați și ea normală...

Acum însă se simțea mai derutată ca oricând. Cu fiecare pas pe care îl făcea, cu fiecare treaptă pe care o cobora se apropia tot mai mult... Noaptea îi ținea companie. Nu credea că va fi atât de greu să se regăsească. Nu credea că va ajunge vreodată în această situație. Cum va putea să spună: *„Mă scuzați, sunt incapabilă de sentimente! Mi-am pierdut sufletul încercând să fiu cine nu sunt...”*

Nici ei nu îi venea să creadă, îi era încă greu să conștientizeze. Se făcea din ce în ce mai întuneric cu fiecare pas, cu fiecare secundă care trecea. Era doar o ființă incapabilă de sentimente! O actriță de mâna a doua. Mima rolul principal din propria ei dramă, fără să conștientizeze măcar că face figurație. Părea perfectă, era un model pentru mulți dar o „naufragiată” pentru sine. De ce să fii cine vor alții? De ce să plătești un preț atât de mare pentru un lucru atât de mic? Din păcate, când a înțeles asta a fost prea târziu. Devenise o păpușă aparent perfectă, dintr-o serie inepuizabilă a fabricanților de vieți din plastic.

Cobora în continuare! Vroia să simtă briza mării, ploaia, tăcerea, durerea chiar.

Nu simțea decât zădărnicia speranței.

A ajuns la capatul scărilor.

Acolo unde începea labirintul...

Horia Andrei
CHRISTESCU
ORAVIȚA

Trezire (*fragment*)

După cum vă spuneam, cu timpul, recele dispare. Cu asta începe mereu activitatea paranormală din casă. O ușă se deschide, televizorul se aprinde singur, și încep să aud comentariul vreunui prezentator de știri în urechi... Nu v-am spus că am fantome în apartament. Eram sigur că le veți simți mai devreme sau mai târziu și m-am gândit că n-avea rost să vă mai spun direct, asta era. Ele așa fac întotdeauna. N-am nici o problemă cu ele, sunt atât de pașnice... aproape că mă fac să-mi revin cu picioarele pe pământ după nopțile halucinante. Aduc ordine... dispare frigul, intră căldura din cameră, și dacă am noroc, se trezește și pisica, și vine timidă, prelingându-se ca o umbră ce e, pe ușă, apoi pe perete, apoi pe picioarele mele, unduindu-și coada.

Pisica mi-a murit acum vreo 3 ani. Tot într-o iarnă ca asta era. A venit frumos într-o astfel de dimineață, și-a luat rămas bun, frecându-se de picioarele mesei, de mine, și de alte obiecte din bucătărie, și s-a întins lângă fereastră, în așteptarea timidelor raze de soare ce urmau s-o încălzească și pe ea. Nu s-a mai ridicat însă de-acolo. Era bătrână. Nici nu știu câți ani avea. Nu am avut-o de mică. Am primit-o cadou de la cineva. Era bună însă, mă simțeam mai liniștit alături de ea, mai pașnic, absorbea bine energia negativă din jur. Acum, am rămas doar cu fantoma ei. Și asta e bună, într-o anumită măsură. Parcă nu-i simt lipsa așa de tare cu ea...

Încep să mă liniștesc și să mă dezmeticesc astfel, cu pozești din trecut, amintiri și alte gânduri amărui. Dar asta nu durează. Încă nu și-a făcut cafeaua efectul. Explozia ei. Asta-i

semnificația tuturor aparițiilor din apartament. Momentul de liniște de care vă spuneam înainte nu ține prea mult, căci în continuare sonorul începe să se audă din ce în ce mai tare, prezentatorul de știri pare din ce în ce mai răstit, gesticulează mai mult și-mi dă impresia că aş putea să-i văd mâinile cum îi sar din ecran dacă aş apleca puțin capul către cameră. Încă stau la masă. Televizorul n-a uitat însă de-astă noapte. Nu, și acum își caută răzbunarea. S-a vorbit cu cafeaua... Auu... ochii mei, iarăși încep să mă usture. Bine că îmi mai bate inima. Pisica n-a vrut prea multe, doar a trecut pe lângă mine, s-a gudurat în umbra mea, și au plecat amândoi – ea și umbra mea – la plimbare pe undeva. Într-o zi o să m-alătur și eu. Iarăși mă simt singur de tot, dezintegrat, cu trupul într-o parte și capul la plimbare ca un zepelin pe tavanul unde s-a adunat căldura. Un scurt moment de amețeală. Masa însă îi dreaptă, chiar nu se mișcă, nu există valuri, sunt în bucătărie, nu pe corabie, totul este în ordine. Trebuie să-mi revin. Nu mai e prea mult și voi pleca la lucru. Nimeni nu cântă în jur, totul e în regulă.

Agonia revine... încep să aud încet încet bătăi de tobe, un ritm lent la început, crescând în intensitate și volum din ce în ce mai rapid... Când intră chitara deja am senzația că scârțâie scaunul pe gresie. Tremur. S-a pornit și casetofonul... Iarăși toate vor s-o ia razna... S-a dus și ceața, s-a stins iluminatul stradal, s-a dus totul pe apa sâmbetei... A început și ziua asta. Ce ritm alert. Mă asigur că m-am îmbrăcat, mă încălț, și am intenția să plec. Să plec odată. Da.

Nu mi-e ușor, cu toate aparatele pornite, tot zgomotul și mișcarea de care știu că nu voi scăpa pe parcursul acestei zile infernale, nu ieșită din comun, căci m-am cam obișnuit. Așa începe dimineața de ceva timp.

Încă de noaptea, când mă culc, am senzația aceea de viteză dublă de derulare a timpului... Inima îmi bate de două ori mai rapid decât ar trebui, gândesc de două ori mai repede, dar degeaba, durerile sunt amplificate, sunetul, tot... așa e noaptea, și, ei bine, așa e și dimineața – mulțumesc cafea, mulțumesc cofeină, mulțumesc alcool! Nu, niciodată nu abuzez, dar sunt mai sensibil decât media. V-am mai spus.

Nu mă mai obosesc să opresc toate electrocasnicele, căci o vor face de la sine din momentul în care mă vor vedea plecat, atât de bune sunt fantomele de la mine din casă. Ca niște copii mici care văzând că nu-i bagi în seamă, renunță la metodele lor de distragere a atenției. Se simt neglijate toate, dar sunt înțeleghătoare, de parcă ar fi propriile mele dorințe, unele. Ce prostii!

Destul însă și cu astea, cu problemele mele cu care mă joc de-a v-ați ascunselea... E mai bine să te joci cu ele decât să fi îndrăgostit de ele, cum sunt unii. Nu, nu mă voi sinucide din dragoste, și nici nu sunt așa de ambițios și cu spirit competitiv încât să fac o tragedie din înfrângerea în acest joc de copii. Atâta tot că minții mele îi e mai greu. Până se obișnuiește, până se călește, săraca, ce să faci. Iubirile sunt și ele pe-acolo pe-undeva, dar sunt fix la nivelul potrivit, de fundal, cu care te obișnuiește ritmul alert. Așa, ca un solo de bas care răsare de niciunde, intens dar de scurtă durată, sclipiri. Nimeni n-a trăit fericit – adică împreună cu cineva – până la adânci bătrâneți. Eventual vreun ipocrit a zis c-a făcut-o, în afara basmelor. Ocazional... asta este. M-am resemnat. N-o să-mi omor sinceritatea cu tot felul de căsnicii pierdute, care vor aduce sinucideri pierdute, neîndemânare și o tonă de umor negru răsturnându-se în rafale de râs zgomotoase ca prăbușirea unui raft cu cărți, toate scrise pe aceeași temă, de care vă vorbesc acum. Glume bune. Cel mai bine e să trăiești în prezent. Faci ceea ce simți. Dacă ține un an sau o lună, sau mai mult, o să afli la momentul potrivit. Dar eu m-am întins prea mult la vorbă, m-am întins în prea multe camere, în căutarea unor chei imaginare ale unei închisori imaginare în care trăiesc, dealtfel. Le-am luat și am ieșit pe ușă. Gata. STOP.

Pauză publicitară, de-aia lungă, care nu se mai termină, deci nu veți mai prinde programul în continuare. Scara blocului... din nou de piatră, dar nu vă supărați, parcă ar fi o scară de castel, dacă există așa ceva. Scări din ce în ce mai abrupte, pe măsură ce le cobori. Trupurile bețivilor adormiți trezindu-se tremurând ca niște gândaci pe trepte. Ai grijă să nu te împiedici. Sari peste ei. Agață-te cu cravata de balustradă și fă întoarceri de 360 de grade, la fiecare al naibii de etaj. Uși zgâriate de mâțe, nu și de a mea. A

mea zgârie doar inimi. Pereții scorțuroși, îmbătrâniți, ca niște copaci care au stat toată viața lor în întuneric. Morți de mult. Rădăcini reprimite

Treptele! Din nou viteză dublă... cobor sau urc... toată viața stai și te gândești la asta... Nu contează, îmi place să alerg, atâta timp cât încă nu mi-a zis nicidecum că alerg zilnic ca nebunul pe scara blocului. Ajung întotdeauna undeva. La ieșire.

O ieșire către o prostie mai mare. Dar nu contează. Mă apropii din ce în ce mai mult și viteza începe să descrească, pentru simplul motiv că am mai fost acolo și nu, nu mă mai impresionează. O văd, ușa blocului, înălbindu-se pe măsură ce mă apropii de ea. Capătul tunelului, din ce în ce mai îngust, care mă va strivi într-un sfârșit. Nu mai există cale de întoarcere. Apăs pe buton și deschid ușa, gata. Sunt scuipat afară... Un ultim gând. Întotdeauna mi-am dorit să prind ziua în care atunci când voi deschide ușa de la scara blocului, mă voi trezi înconjurat de mare, de apă, și doar câțiva metri pătrați de nisip în față, cât să nu m-arunc direct în apă, imediat ce fac primul pas afară. Ar fi ceva. Atunci aș fi liber cu adevărat. Albastrul închis al mării, reflexia soarelui în ferestrele blocului, briza și pescăruși vânând corbii de toată ziua prezenți pe blocul nostru. Corbii care nu mai sunt în stare să anunțe morții... n-am mai văzut corbi așa proști, așa ratați... în fine, să nu sărim de la subiect.

Marea în fața blocului, asta mi-aș dori. M-ar lăsa fără cuvinte, m-ar orbi, și m-ar face să mă opresc. Am atâta respect față de această imagine încât îmi permit să închei cât se poate de abrupt cu asta.

Da, a trecut. Nici asta nu o să vedeți. Imaginați-vă un om dezamăgit, care pleacă încet spre servicii, pe trotuar, cărându-și în scârbă bagajul. Capul în nori, mergând mecanic, viteză înjumătățită, reluare, nu-ți dai seama dacă vine încoace sau dacă pleacă.

Ăla-s io. În fiecare zi aproape. Mai am de muncit. M-a orbit marea asta. Aș vrea să mă vedeți plutind ca o barcă. Imaginați-vă. Haideți, nu vă fie frică. Haideți... încă puțin... Gata. Marea în timpul iernii. Sfârșit.

Valentin
COJOCARU
BUZĂU

Spectatorii nu mai aplaudă (*fragmente*)

Drumul era destul de lung dar a luat-o încet pe cărare spre marginea bălții dinspre care venea un miros plăcut, specific, greu de explicat în cuvinte, dar de neconfundat. Miros de verdeață, de mâl, de pește, mirosuri pe care le distingi doar dacă te oprești puțin din mers, salți nasul în vânt, închizi ochii și-ți pui mintea pe „analiză selectivă”. Era o zi frumoasă de toamnă. Soarele-i venea din față, dar nu-l deranja pentru că se uita mai mult spre dreapta, spre apă și spre stuful de pe margine din care, parcă, aștepta să-i sară ceva în cale. Vântul era slab, dar reușea să încrețească ușor oglinda bălții. Din loc în loc, sărea câte un pește după niscai insecte pe care, de pe dig, el nu le vedea. Îi plăcea sunetul pe care îl făcea peștele când intra în apă. Era un sunet pe care-l obținea și el, când era copil și se juca pe malul râului ce despărțea în două islazul satului în care a copilărit. Pietrele le alegea cu atenție ca să fie cât mai rotunde, apoi le arunca cu o anume tehnică în sus și dacă mișcarea era făcută corect piatra intra în apă cu un plescăit scurt, cu un ton jos și el sărea în sus de bucurie că a reușit „să taie capul lui Mihai”. De unde venea expresia asta nu a aflat niciodată. În vreo două rânduri chiar s-a oprit să aștepte un pește ca să sară și să-și mângâie urechea cu plescăitul retrăit și-n amintire. Rar se auzea câte un orăcăit de broască. Nu era ora lor acum, iar cei care scăpau câte un sunet probabil „că vorbeau în somn” și-a zis.

Furat de peisaj abia acum i-a venit în gând că nu l-a strigat pe paznicul ce știa că e pe undeva prin stuf. Poate că el l-a zărit, dar a tăcut mâlce ca să nu-și divulge locul secret, în care, de câțiva pari înfipti în mâlul bălții își lega vârșă, „scula mea de mil-

ioane” cum îi spunea el.

Lumea-i spunea baltă, dar luciul apei avea câteva zeci de hectare și peștele era exploatat industrial cu o tehnologie bine pusă la punct și deși era a statului o duceau „bine” și oamenii din zonă. Mai ieșeau discuții, dar ce să faci când la piață nu găseai, iar când găseai era doar pește oceanic congelat sau sărat. Din loc în loc luciul apei ajungea până la mal în locurile în care stuful nu creștea. În unul din aceste „golfulețe” s-a oprit, s-a descălțat și și-a muiat picioarele în apă. L-ar fi încântat un pic să se joace cu apa limpede, dar nu știa cine poate trece din întâmplare pe acolo și „nu cadra”.

Pe partea cealaltă a bălții erau două bărci cu patru muncitori. Doi trăgeau cu mișcări încete de vâsle, iar ceilalți doi aruncau cu lopețile în apă hrană pentru pești. Făceau o mișcare largă, în semicerc, lăsând o dâră ca un evantai pe luciul apei. Nu se auzea până la el zgomotul ca de răpăit de ploaie pe care-l intuia.

Înviorat, dar și flămând, a ajuns la porțile mari ale fermei pe care le-a găsit închise. Dinspre curte se auzeau voci și un acord de chitară. A împins poarta mică și a intrat uitându-se imediat în stânga spre clădirea unde avea biroul șeful de fermă. Locul era frumos amenajat. Aleea mergea un pic în pantă. Erau flori de o parte și de alta în rânduri terasate, mărginite de pietre de râu date cu var alb. În dreapta, pe ultima terasă, în spatele unui gard viu care îl oprea pe trecătorul din curtea fermei să vadă ceva, se afla o masă lungă de trei metri, vreo cinci bănci ca cele din parcuri și un grătar pentru friptură undeva mai în lateral.

Surpriza a fost foarte mare pentru el când privindu-i pe cei din jurul mesei l-a recunoscut pe marele poet, fost conducător de cenaclu. S-a apropiat de ei cu ochii spre poet și cu mâna întinsă spre mâna șefului de fermă care s-a ridicat și i-a ieșit în întâmpinare.

– Să trăiți! Haideți că ați picat bine la masă. Dânsul e tovarășul Peceru instructor de zonă, l-a prezentat întorcându-se spre cei de la masă. Pe tovarășul procuror îl cunoașteți, pe poet nu mai e cazul, iar dâșii sunt o familie din București cu băiatul și fițița.

Le-a strâns mâinile pe rând, apoi s-a așezat la masă.

A luat mai întâi un pește fript. Și-a turnat și mujdei, iar

una din farfuriile cu mămăliguță i-a împins-o mai aproape procurorul. Ceilalți erau la al doilea pește și foamea nu li se mai vedea pe față. Se schimbau deja replici, iar băiatul de 13, 14 ani terminase de acordat chitara. Sora lui, o fată frumușică, blondă cu un an, doi mai mare decât fratele a venit lângă el sfătuindu-se ce să cânte. Poetul domina toată scena. Stătea singur pe o bancă pentru că-i trebuia spațiu ca să dea din mâini, dar și pentru că luase proporții. Se îngrășase mult. Lipsa activității publice sau poate stresul presiunilor la care se zvonea că e supus l-au făcut să arate așa. Căzuse în dizgrație și încerca să pară în priză. Își lăsase barbă.

– Măi copii ia ziceți voi...

Două ore au cântat în mini-cenaclul de pe marginea bălții. La un moment dat i-a spus poetului că a stat și șase ore în picioare ca să-l asculte în spectacol cu aceste cântece.

– Frumos, foarte frumos. Bravo! la felicitat cu vocea lui tunătoare.

Procurorul și șeful fermei s-au retras discret și nu au mai apărut „în spectacol”. În mici pauze fiecare mai întindea mâna după un copan, că erau și de astea pe lângă pește, gusta din paharul cu vin sau bere.

Se făcuse târziu și a trebuit să plece. Avea de mers mult pe jos și mai apoi îl aștepta o mașină ca să-l ducă la Buzău. Le-a strâns mâna tuturor și a coborât cu pas întins printre rândurile cu flori. Pe dig, singur, a început să îngâne din frânturi de versuri melodiile pe care le cântase mai înainte. Unul dintre ele nu-l mai auzise niciodată dar reținuse câteva versuri pe care le repeta acum, limpezit la cap, cu ceva strângere de inimă „*Și latră în piață un câine / Și vine mașina de pâine, / Hai, pregățiți-vă, / Hai, mulțumiți-vă, / Că vine mașina de pâine...*”.

Bravo, tovarășe instructor, roagă-te la Dumnezeu acum să nu vă fi ascultat cineva... și brusc a realizat că atunci când s-au făcut prezentările, singurul nume pronunțat a fost al lui.

Melania
CUC
BISTRITA

Numai Laila surâde

– Alah e mare! zise pe un ton alb, în timp ce se ridică dintr-o rână, pe coate, pe genunchi și mai apoi în picioare, din mijlocul sălii, unde cu doar câteva clipe mai înainte o îmbrâncise brigandul cu cagulă neagră și cartușiera trasă în diagonală peste tricoul learcă de transpirație. Acum își scutură veșmântul de colb, lovind fibra cu furia pe care nu dorește să și-o ascundă, ca și cum ar îndrăzni pentru prima oară-n viață să lovească în barbă un dușman. În cele din urmă, obosește, se lasă sleită de vlagă, aproape de mine, pe bancheta din fibră de sticlă îmbâcsită de jeg. Execută gestul de înfrângere fără lamentări inutile, doar cu un ciob de furie înfipt în pupile, semn ce-mi amintește de soarta câinelui bătut de stăpân. I-aș întinde mâna, aș ajuta-o așa, mecanic și tâmp, dar știu că nu o voi salva eu, o străină cu plete blonde și retezate pe frunte, cu lentile fumurii în ramele ochelarilor, - o jurnalistă fără de minte, ce și-a propus să ajungă și să transmită știri de pe linia întâi a unui front fără pifani și fără ordin de zi pe cazarmă.

Îmi revin în fire la timp. Nu mă voi face de râs! Privesc detașat, adică fix și miop, în varul pereților aerogării asediate de teroriști, - un punct fix pe linia de demarcație a două civilizații ce se bat cu arme sofisticate și cu pumnii în piept. Pentru ce? Nu, nu vreau să știu.

Pentru cadâna ascunsă în higeab croit din stofă foarte fină și cu zeci de brățări clincânindu-i ca niște cătușe la mâini, eu sunt

mai puțin decât un vântură-lume, o ciudată cu eșarfa de mătase aruncată anapoda, peste umerii saharienei ce nu mai păstrează nimic din romantismul unei povești din deșert. Ea, nu mă iubește, nu mă urăște. Îi sunt indiferentă ca acel pion așezat în plus pe o tablă de șah – sunt ca și ea, o femeie fără acces în lumea bărbaților.

Aparent nimic nu ne separă, totul ne apropie în viermuala de cobai ai unui experiment inuman și în care, limbile cele multe și zdrobite în sunete aproape amorfe, îmi amintesc de turnul babel modern. Au trecut două zile de când lăncezim, ne etiolam în spațiul închis și în care, când vorbim, țipăm în draci, fără să ne privim, fără să ne auzim între noi.

Ea, ultimul prins, adus și aruncat la grămadă, este femeie, un soi de jucărie turnată în serie, și care, dacă și-ar schimba veșmântul tradițional cu o uniformă cazonă, ar fi soldatul perfect, unul cu răni supurânde pe sub platoșa medaliilor câștigate într-o război în care nici Dumnezeu nu mai are curajul să-și spună Cu-vântul.

Am devenit cinică, rea de gură, sunt gata s-o cataloghez dintr-o privire, s-o fixeze printre vietățile programate din start să nu riposteze, să nu se nevoiască pentru drepturi individuale sau colective. Sunt hotărâtă s-o jupoi de haine, de piele, să-i disec gândurile în miliarde de monade normale pentru jocul ăsta de puzzle. Apoi, să mă joc de-a creatorul - s-o realcătuiesc din detalii, într-un biet specimen, cobai virtual, personaj de doi bani, bun de folosit în mai toate reportajele mele, relatări la „cald”, dar care nu vor schimba clipa cu veșnicia.

După ce, am îndurat zile de umilință și de teamă strict animalică, vine ea, străina, ca o jucărie potrivită pentru a-mi consuma cu ea furia, nebunia care mă zvârcolește în fața verdictului, a capitulării personale și implacabile.

– Iaca, în sfârșit, Doamne, s-a ivit și clipa-mi de glorie! Nu, nu-mi pune mâna pe gură, nu mă sufoca, Doamne! Lasă-mi vorbele libere și puterea de-a mă revolta, să icnesc ca un fetus în pânțelece lovit cu bocancul. Uite, cum mă chircesc, scad în grame și în centimetri. Ocup loc tot mai strâmt pe lavița care s-a fisurat,

pârâie ca bostanul în care negustorul înfige briceagul! Privește-mă, Doamne, în ochi, în gură, în inimă! Sunt lupoaică și urlu. Nu se aude?! O glorie maladivă și progresivă simt fulgerându-mi prin șira spinării. Îmi asum durerea asta voluptoasă și ranchinoasă. Mi se frâng șalele, pânțele-mi pleznește ca la cezariană. Nu mă plâng.

– Mai sunt încă o femeie întreagă, îmi spun în disperarea care, știu, doar ea mă salvează.

Adrenalina mătură prin artere, inima-mi bate într-o vesele strict primitivă și nervii joacă tontoroii pe jarul care m-a perpelit în ultimele zile. Nu mai simt greață-n stomac, nici în nărizurile pestilențiale care dospesc în sala burdușită cu zeci de ostatici. Nu mai simt foarte clar forma oamenilor, nici a lucrurilor, mirosul întâmplărilor, doar acel damf amar ca pelinul al propriei mele transpirații îl simt cum mă cuprinde de subsiori, cum mă ridică din tălpi până-n creștet, spre cerul acoperit cu zidul tavanului. Sunt un balon imaginar de săpun. Mi s-a făcut pielea ca de găină pe coate și ceafă, mi se învârt gândurile ca la carusel și iar mi se face silă de mine, de femeiușca nesăbuită care, cu numai șapte zile în urmă, mă aventuram, înarmată cu laptop și camera de filmat - îndrăzneam să visez la Premiul Pulitzer pentru un reportaj realizat în direct de pe linia frontului. Iluzii.

Dinspre deșert se aud focuri cadențate de armă automată. Obuzele vin din cer și le înghite nisipul. Pagubele colaterale cresc vertiginos și o mulțime de muște dau să se împuieze în leșurile zdrobite. Lângă mine cadâna stă dreaptă în scaun și cu palmele ridicate în aer. Are pleoape vinete peste ochii închiși. Pare a fi o privighetoare pregătită să cânte la lumina fulgerului care tocmai s-a înfipt în pământ.

Afară, între cer și pământ, curg funii de foc scuipat din alt și alt avion inamic. Eu sunt numai un om din carne și gânduri, simt cum frica mea ia formă de ac, îmi intră pe sub unghiile nelăcuite, se prelinge în fibră și urcă în creier ca alcoolul cel bun. O piele nouă-mi crește peste epiderma cea veche, este ca o gutapercă fleșcăită și foarte transparentă. Tremur ilizibil. Am mâini ca de mort. Cadâna și-a astupat gura cu colțul broboadei de cașmir

scump. Plânge moale în somn. Eu mă amuz de oricine-i prost și suspină, mă simt încă puternică, bărbată și sofisticată. Am învățat cum să-i faci față situației limită la ședințele yoga, la cursurile de supraviețuire, cu maeștri, specialiști în materie.

Cui îi pasă că sunt, acum și aici, doar un ins, un număr bățut în spătarul banchetei comune? Sigur nu sunt o femeie cuminte, supusă, sunt o nebună hotărâtă să-mi scot din sărite amândoi paznicii, să strig cât mă țin plămânii la lozinci pacifiste.

– Apelează la Rațiune, fetițo! Îmi ordonă instinctul de conservare ca specie, și simt bobârnacul realității că îmi lovește plexul plâpând. Stomacul arde, intestinele chiorăie. Foamea de pâine și de carne mugește.

– Care rațiune!? Țip, apoi îmi pleznesc gura. Lovesec buzele tare și cu toate inelele ce-mi împodobesc trei dintre cele cinci degete ale mâinii drepte. Nu mai aud, mai apoi, cum măselele se sparg între ele și-mi mușc pe dinăuntru obrajii... În jurul meu cad bombe, explodează rachete balistice - în sală nu mai există nici bărbați, nici femei, doar o mulțime de umbre aplecate peste o groapă uriașă, urâtă, comună. Rutina, neîncrederea în ceva sau în cineva anume mi se înșurubează, îmi sfredelește adânc și mecanic în creier.

– Rațiune... rațiune... Psalmodiez, repet fără cap și coadă, ca într-o mantră, fără să respir și fără să-mi mai pese că turma aceea de oameni mă va crede într-o doagă. Oricum, mi-e silă de mine, de ei, de întreaga situație care ne face să stăm ca legumele în oală, așteptând fie ce-o fi, deznodământul. Moartea? Imposibil. Personal, aș avea nevoie doar de aer, apă, pix cu hârtie. Imposibil. Simt sare pe limbă, pe buze și, în disperare de cauză, îmi acord dreptul la o singură încercare de evadare din situația dată. Una imaginară, desigur.

Băieții cu cagule și automate îndopate cu cartușe adevărate, fumează. Din când în când, mai trag cât un foc de automat în zidăria tavanului. Fumează. Dincolo, în stradă, mă așteaptă sigur triumful aventurii adevărate și libertatea de-a lua totul de la capăt. Numai că eu nu sunt rouă și nu am cum să dispar la răsăritul de soare. Știu, am învățat că nu sunt bună de așa bravură, eu, o

entitate prinsă în maxilarele conflagrației ce incinerează Planeta.

– Mă cheamă Laila! zice străina și îmi atinge umărul cu palma ei cât aripa unei vrăbii urbane.

Ar trebui să fiu cuviincioasă, să îi spun și eu numele pe silabe, poate și țara-mi de baștină, apoi să legăm fire de conversație. Conversație! Haida-de, tabieturi de femeie modernă. În jurul nostru e moartea. Miroase a hidrocarbură aprinsă.

O urăsc din instinct pe cadână. Nu mai este defel speriată, doar resemnată, împăcată cu soarta, cu matroana aceea ciudată, starea ciudată care i-a prins cătușe de aur pe mâini, pân' la coate. În plină nebunie umană, ea, Laila stă dreaptă. Eu am umerii căzuți ca un loden de celofibră și am prins să mă leagăn; înainte și înapoi, pendulat, repetat și necontrolat, așa cum fac idiotii părăsiți în azilul de stat.

Mult mai târziu, a doua, a treia sau a câtea zi, oare, ... mă voi revolta, voi țipa: Stop! Sunt om, nu păpușă din marmură. Așa, acum e mai bine. Îmi îndrept șira spinării, îmi ridic capul acoperit de tencuiala spulberată la rafala de pușcă, privesc oamenii pe detalii. Sunt terni, fără expresie. Nu exprimă nici ură, nici umilință, nici credință într-o clipă viitoare mai bună. Numai Laila surâde, ca într-o cafenea pariziană, face gestul prietenesc simplu, fără fasoane. Pentru ea, este ca și cum ne-am cunoaște de o viață. Pentru mine-i doar o secundă de indiferență totală.

Ridic din sprânceană. Devin intrigată. Doar, eu nu am nimic în comun cu femeia asta, ca o pasăre scăpată din colivie! Așa vreau să spun multe. Tac. Ea nu-mi înțelege limbajul. Surâde și ridică din umeri. Se răsucesce și mișcarea-i rapidă face să-i foșnească, să-i salte de-o palmă, țesătura higeabului. Acum, bărbații ar putea să-i vadă jumătate din rotula genunchiului. Pielea aia, albă cu vinișoare ca trase în tuș de violete sălbatice. Nu o bagă nimeni în seamă.

Cadâna a scos din bagaje un ghem, o igliță și dantela albă, mercerizată. O ține pe brațe. Peste sala cu oamenii obosiți de așteptare și teamă, un abur murdar se ridică, se lățește, crește... ajunge peste cadranul ceasornicului prins cu holșuruburi între cele două ferestre. Acolo e poarta către libertatea noastră și în care

paznicii au așezat drugi de fier spuzit de rugină.

Nu știi cât este ora. O fi zi, o fi noapte? Totu-i încetinit în mișcare. Fără direcție. Existăm, totuși, pentru că respirăm cu toată gura și plămânii umflați ca un foi de fierărie, îi rezistăm experienței ce are loc în chiar conglomeratul scârnăviei umane. Laila îmi arată modelul dantelei la care lucrează, unul vechi și cu di-chisuri ce țin de viața dintr-un serai cu destule femei leneșe, las-cive, ce își adoră la nebunie stăpânul. Eu nu mă pricep la înnodat macrame în horbote aproape medievale. Nu vreau să învăț meș-teșugul pierderii timpului. În schimb știu să mint, să fur, să înjur. Ce-am avut, ce-am pierdut?

Rânjesc. Limbaj convențional și care, cred că mă face puternică. Laila își lasă capul spre lumina plâpândă, mult și mai mult, de îi văd mai bine obrazul. Are ten prea subțire, prea alb, pentru a crede că s-a născut în clima din zona Bagdadului. Și o ci-catrice ascuțită la tâmplă, ca incisivul de lapte. Nu-i o rană urâtă, doar nepotrivită pentru o cadână ce se crede cuminte.

Unul dintre paznici a scăpărat bricheta. Își aprinde țigara. Înțeleg că-i ultima lui țigară din pachetul de țiplă. Trage fumul în gură, îl plimbă printre dinți și măsele, îl mestecă bine... Îl filează în șuvițe sure, pe care le răsuflă pe nările amândouă. În jur, aerul are acum izul unei felii de pește ținut prea mult la saramură. Băr-batul asudă. Vecina mea de scaun și de suferință este poate singura mostră de feminitate adevărată în cloaca asta asexuată. Face față plină de curaj situației date. Zadarnic. Cui îi mai pasă?

Bărbații se prefac că nici nu există. Paznicii o ignoră cu bună știință. Cei cu cagule trase pe față se poartă cu noi ca și cum nu ar păzi oameni, ci hoți de cadavre. După ce ne-au înșfășcat toate bunurile personale, ne-au făcut chisăliță demnitatea umană, se prefac că înțeleg perfect situația, că știu că suntem ... victime „colaterale”. S-a creat între noi, gardieni și ostatici, acea relație de când lumea, când, în disperare de cauză, victima face pact cu călăul. Așa e viața! Le cerșim fără gesturi, fără cuvinte, un semn, o speranță. Nu primim nici una din două. Și acele ceasornicului de la mâna mea sunt ca și anchilozate... Se târăsc, abia înaintează. Poate că Timpul s-a oprit de-adevăratelea și nu am aflat eu încă!

Poate. Noi, ostaticii, exponenți ai unor religii și culturi diferite, acum aplatizați prin umilință și ca fără de vârstă, am devenit impasibili. Zăcem pe banchete și scaune mizerabile sau, cei mai mulți, direct pe pardoseala de piatră zdrelită. Prizăm pasiv, vrând nevrând, fumul țigării, și el, fumul de tutun îndoit cu oxigenul trecut de mai multe ori prin duzini și duzini de plămâni, ne gâdila nările. Din stradă se aud perechi, perechi, alte focuri de armă. Unul dintre paznici se ridică și trage și el, salve duble în fereastră, spre avertizare. Al doilea suplimentează atacul cu o rafală adevărată. Sticla din giurgiuvele e gata pisată.

– Kalasnikov-ul... zice Laila și îmi strecoară pe sub braț, mâna, care-i tremură ca piftia de curcă.

– Nu cred. Sunt numai gloanțe oarbe... zic, adică, fac eu pe deșteapta. Mă trag la o parte, suficient de departe cât să aud, cum Laila povestește despre... cum a trecut ea linia frontului, cum a fugit din serai pe furtună. Furtună de nisip, desigur. A fugit și din tabăra refugiaților...

– ... Am ascuns higeabul sub mantou. Mi-am ridicat fustele și mi-am lăsat părul roșu lung și despletit peste umerii goi. M-am rujat... Am cântat și am țopăit ca la circ. Pașaportul, zici?!... Laila prinde a râde puțin cam isteric, exact în clipa în care altă sticlă din ferestre e spartă de gloanțe, cioburile fac hărmălaie, se împrăstie ca o grindină prin sala înțesată de oameni. Din stradă și de dinăuntru carcerii noastre, mitralierele răpăie fără contenire. Tabla acoperișului se găurește, metalul e moale, se topește. Mă aștept ca lumina zilei să năvălească prin breșa căscată. Vine numai funingine. Afară e smoală, noapte adevărată.

– Dacă am evada, ne-am evapora?! - întreabă Laila fără să îmi lase impresia că a intrat în panică fără motive.

De la locul meu, de pe pardoseala unde stau cu capul aplecat sub un scaun făcut țandări, o trag de mânecă, încerc s-o fac să înțeleagă că suntem prinși, atacați din toate părțile. Că nu mai există scăpare.

– Atacați? De cine?! Îmi pune ea întrebarea cu un fel de reproș, pe care nu am de gând să i-l înghit. Fie ce-o fi. Ridic capul și, privind-o direct în ochi, zic:

– Cum, cine? Ai lor, ai noștri... Glonțul e glonț.

Mi-am depășit condiția de supus, mușc, rup în dinți un colț al basmalei, una arăbească și la modă pe Continent în vara care a trecut. Laila s-a ridicat în picioare. Cu dantela de ață mercerizată în brațe, cu iglița ridicată ca o sulică minusculă, în aer, blestemă cred. Vorbește foarte repede, nu țipă, doar se jeluiește într-o limbă care mie îmi este necunoscută. O prinde furia, Laila e vie, frumoasă. Și-a descoperit părul roșu-aprins. Și-a dezvelit pe jumătate sânii, și-a ridicat faldurile higeabului mai sus de glezne și acum urcă pe scaunul de poliuretan ca la o tribună. Pare o zeiță capabilă să domine toate răutățile adunate în cutia Pandorei.

– Nu! Nu, NU!!!! Nu tu, Lailo, nebuno! Doar Iisus ne-ar putea scăpa din cripta asta afurisită, zic, și mă străduiesc să-i dau și un sens gestului ei de nesăbuiță.

– Iisus, spui? El, care și-a cărat singur crucea pe străzile spulberate de mânia oamenilor! Va veni El aici, crezi?! Să ne facă dreptate nouă, evreilor, arabilor! Niciodată!

– Iart-o, Doamne, că e nebună de frică, nu știe ce face! - urlu de neputință. Îmi astup pe rând, ochii, urechile, gura... cu palmele sărate de transpirație.

Constat că nu mai am simțul auzului, nici cel al mirosului, nici al gustului, nici al pipăitului... Nici... Inelele de aur, brățara cu diamante, toată averea mea de care eram sigură că valora, în dolari, milioane, acum oxidează. Pe trupul meu, pe epiderma-mi spuzită brusc de echimoze foarte dureroase, se pot citi pagini întregi de istorie, de geografie... Sunt o carte deschisă.

– Alții cum rezistă? – întreb, dar nimeni nu-mi suflă o vorbă. Cuibăriți în propria lor teamă de moarte, oamenii zac ca oul fără coajă în cloca unei dropii năvălase. Ba nu, sunt ca peștii cei foarte mici, hamsii fără vlagă trag spre gura rechinului flămând. În jur miroase a acid clorhidric și a catran topit.

– Povești de adormit copii... mă înfruntă Laila, în timp ce mă ajută să mă ridic, să mă rezem de marginea banchetei, peste care, întinde dantela ei superbă și neterminată. Mă prefac că o admir.

Florentina Loredana DALIAN

Halucinații

Merg. Dacă m-aș opri, s-ar despica pământul. Trebuie să merg cât mai mult, până cad. Observ. Trebuie să observ, să aud, să văd în jurul meu, să mă agăț de lumea exterioară, altfel m-aș prăbuși în mine pentru totdeauna.

Privesc atent, să mă încredințez că lumea nu s-a schimbat. Îmi repet în gând: „Nu s-a schimbat nimic”. Un câine mi se-alătură vreo doi pași. Îmi vine să-l întreb ca Moromete: „Unde mergem noi, măi Niculae?”. Nu știe. Își pierde interesul și rămâne lângă un coș de gunoi. Astăzi, nici câinii nu mă iubesc.

Un copil îmi zâmbește din cărucior. Mă întreb de ce-mi zâmbesc toți copiii. E drăguț, dar nu-i al meu. Nu te uita la mine, copile, azi sunt urâtă! Scot limba la el și începe să urle.

Într-o mașină staționată, surprind cu coada ochiului un bărbat care se holbează la mine. Ce-o fi văzut? A! Am lacrimi. Așa e – nu vezi toată ziua oameni care-și varsă lacrimile pe stradă. Și eu care credeam că sunt sexy! Mai bine-mi pun ochelarii. Ce dacă-i umbră?

O țigancă mărșăluiește cu țigara-n mână. Se duce glonț la o florăreasă din altă rasă și-o înjură: „Făi femeie, ești nebună? Ți-am zis să-ți iei florile și să te cari tocma-n capu' ălălalt de stradă! Repede, că altfel ți le-arunc!” Femeia dă să negocieze, cu teamă, n-are succes. Umilită, își strânge florile și pleacă. Mă revolt. Apoi mă mir că mai am vlagă să mă înduioșez de umiliința altora. Îmi dă prin gând să mă-ntorc să-i cumpăr toate florile. Dar n-o fac. Marile decizii le luăm doar în gând.

La o terasă, un bărbat și o femeie se privesc în ochi. Nu au nevoie de cuvinte, se țin de mână. Sunt frumoși și pare că se iubesc. Întorc capul. Azi nu suport fericirea nimănui.

Un bătrân mă oprește să mă-ntrebe cât e ceasul. Îmi vărs năduful pe el și-i spun că „mi se rupe”. Își face cruce și-mi șuieră ceva de străbuni. Las' că nici ție nu ți se rupe de mine! Și-apoi, la ce-ți folosește să știi cât e ceasul, când mergi fără țință și nu știi încotro te-ndrepti?

Am ajuns. Nu vroiam s-ajung. Mai fac două ture în jurul hotelului și abia apoi intru. Dau bună ziua. Sau seara. Ce mai contează? Recepționarul și camerista joacă zaruri. Cum mi-or fi zicând între ei? Aiurita de la 205.

Intrată în cameră, aprind țigara și ies jumate pe geam, să nu pierd contactul cu lumea. Zgomotul mașinilor îmi sapă brazde pe creier. Măcar de mi l-ar anihila de tot! Mă uit în oglindă. Sunt urâtă, cu toate smacurile de pe față. Singura cosmetică care dă rezultate e fericirea.

Mi-am amintit copilul căruia i-am întins un bănuț, pentru ca imediat să i-l iau înapoi. Eram studentă, mergeam prin București și un copil al străzii, cu un cățeluș în brațe, mi-a cerut bani. I-am dat. Mai bine nu-i dădeam! Mi-am adus brusc aminte că erau singurii mei bani și-mi trebuiau de tramvai. L-am strigat, s-a întors și i-am cerut banii, scuizându-mă ca o proastă. N-am să-i uit privirea, nici banul acela care m-a atins dureros. Adică ce era dacă făceam blatul? Mă prindea sau nu mă prindea. Sau ce-ar fi fost, dacă mergeam trei stații pe jos? Ei, vezi! Primim cu măsura cu care oferim. Și mă mai mir când viața îmi flutură câte-o chestie pe la nas, doar ca să aibă ce lua înapoi! Măcar de-aș dobândi și eu seninul aceluia copil, care mi-a pus cu resemnare banul în palmă! L-am căutat de-atunci de zeci de ori, să-l umplu de bani. Evident, nu l-am mai găsit. Dar îl visam nopțile. Ar fi trebuit să-mi învăț de atunci lecția: nici șansa de-a oferi nu-ți este permisă la nesfârșit.

Încep să mă dezbrac, cu mișcări lente și gândul aiurea. La jumătate obosesc, mai aprind o țigară... puțin scrum și gata cu cio-rapii mei cu bandă adezivă. Nu-mi pare rău de ei, chiar dacă mi-i pusesem prima dată. Privesc cu plăcere firul cum se duce până jos. Nu mi se pare suficient. Îi destram definitiv și-i arunc la coș. Totul se destramă.

Piue telefonul. Să nu fii tristă. Nu sunt. Când ți se prăbușește o lume, cum să fii tristă?

Honoria
DIACONESCU
PITEȘTI

Declarația de dependență (*fragmente*)

Este ziua mea aniversară. Am obiceiul să mă autoflagelez spunând că „n-am nimic sfânt pe lume”, adică n-am un sfânt tutelar, un patron-naș-umbrelă al prenumelui meu. Care este Nora. Am vrut să spun: Ce contează! Dar n-am spus. Chiar contează că mă cheamă Nora. Și nici pe Ibsen nu l-am întrebat dacă-mi permite să port numele eroinei sale, să-i port numele prin viață.

Mama m-a uns cu acest nume. Care îmi vine bine; cam așa cum „rimează” două lacrimi din aceeași pereche de ochi. Care au culoarea lemnului de nuc din care s-a născut biroul meu... Cel la care mă așez și mă trezesc scriind. Și scriu în tăcere pentru ca inspirația să nu plece de la mine. Ca mai apoi, cine știe, să se așeze și ea la birou văduvind-mă de fosforul minții.

Nu prea mă dau în vânt după sărbători, fie ele aniversări sau zile onomastice. Mi se par inelastice, pline de șabloane precum tiparele de la croitorie.

Dar, până la urmă, ziua de naștere este un premiu. Pe care nici nu trebuie să-l merităm. Premiul-an. Anul care s-a dus.

Cei apropiați mă iscodesc în privința cadourilor pe care aș vrea să le primesc. Ca să simplificăm lucrurile, eu și sora mea am hotărât „să terminăm odată cu darurile și cu grijile legate de alegerea acestora”.

– Cadoul ideal e libertatea...

– Pe care o obții necăutându-l, o îngân eu pe sora mea.

Am muncit (intelectual vorbind!) amândouă la acest aforism care ne-a scăpat de griji. Ne felicităm, ne pupăm frățește, îngurgitim câte ceva și... râdem!

– Acesta e al doilea cadou.

– După libertate!

– Da, după libertatea de a râde.

Și ziua a devenit rotundă, adică perfectă.

Iar Rozmarinului meu îi cântă râsul. Când ne veselim noi amândoi, hohotesc și geamurile încăperii.

– Sunteți grozavi!

– Sau groaznici, încerc eu un joc de cuvinte.

Dar și cu speranța vagă a unei negații. Parcă mă aranjează puțin orgoliu. Așa ca briantina de pe vremuri pe părul cavalerilor. Și, după cum spuneam, e ziua mea. Se pare că am devenit masochistă dacă tot repet de aniversarea mea. Mă rog.

– Cui te rogi? ar zice Buchețel.

– Mă rog la floarea de cireș, aș răspunde, fără să fiu, de această dată, originală.

Și, uite-așa, iese la iveală un defect de-al meu. Am obiceiul să declar că modestia nu este o afecțiune de care sufăr. Așa o fi. În subconștientul meu aștept să fiu contrazisă în maniera următoare și hai s-o introduc în scenă pe sora mea:

– Exagerezi, tu ești chiar modestă!

– Zău? Poate pe dinăuntru.

– Vorbesc serios. Eu, în locul tău, mi-aș vinde mai scump inteligența și farmecul. (Era să zic, farmecele, dar, la câte conotații are cuvântul, ajunge - Doamne ferește! – la voodoo!)

– Ar suna cam așa: „Nora - marfă a-ntâia, date antropometrice super...”

– Iar începi cu autoironia.

– Nu, „p-onoarea mea”...

– Dar cunoștințele susțin că ești „sexapilă”. (citată, n.a.)

– Da, și?

– Valorifică-te! Adică, fii mai exigentă cu ceilalți, nu doar cu tine!

– Nu pot. Deviza mea este: „De la egal la egal, amical” (Este a doua oară când originalitatea și-a luat un „ecart” față de mine).

– Bine, hai să discutăm despre altceva!

Sora mea are abilitatea de a deturna discuția.

Și bine face!

Mihaela
DORDEA
BUCUREȘTI

Vânzătorul de vise (*fragmente*)

– Vise! Vise! Vise de vânzare! Cumpărați vise! Domnișoară, nu vrei un vis?

– Un vis?

– Da, un vis...

– Dumneavoastră vindeți ... vise?

– Mda... De fapt, nu le vând. Le ofer.

– Și nu cereți nimic în schimb?

– Ba da. Dar nu cer mereu același lucru. Uneori o strângere de mână, alteori doar un zâmbet. Dar asta foarte rar. Ce zici, domnișoară, cumperi un vis?

– Știu și eu? Poate că mai întâi ar trebui să le văd. Să pot alege...

– He-he-he, domnișoară. Nu este așa simplu. Te uiți, încerci și cumperi... Visele nu sunt o marfă obișnuită!

– Asta observ și eu! Unde le țineți, domnule...

– Mă uit la dumneata și nu pot să cred că nu știi unde se țin visele. În suflet, domnișoară! Acolo se păstrează visele.

– În suflet... Da... Îmi puteți spune cum arată visele pe care le aveți în stoc?

– Am glumit domnișoară. Am un magazin.

– Un magazin de vise?!

– De ce te miri? E adevărat, e unul micuț, pe o stradă îngustă și liniștită, cu mulți pomi pe margine.. Și cu grădini prin curți. Știi, nu vând la orișicine. Dar dumneata îmi plăci și... Vezi

cum e... Visele pe care le vând eu își aleg singure clienții.

– Am înțeles. Așadar, eu sunt cea aleasă pe ziua de azi.

– Nu pe ziua de azi, domnișoară! Visul e marfă rară! Deci, dacă vrei să cumperi un vis de la mine, te aștept la magazinul meu de vise.

– Bine. Am să vin. Sunt foarte curioasă cum arată visele din magazinul dumneavoastră. Cu bine, domnule.

– Cu bine. A! Domnișoară! Uite. Cred că aș putea să îți dau visul pe care îl am acum la mine. Ce zici? Îl primești?

– Cum să nu?! Îl iau! Mulțumesc.

– Domnișoară, nu ai uitat nimic?

– Nu cred. Adică... nu știu...

– Un zâmbet, domnișoară! Zâmbetul care mi se cuvine pentru cel mai frumos vis pe care îl am! Doar un zâmbet...

– Da. Sigur! Și floarea asta. E un trandafir galben. Vi-l dau cu toată inima!

– Mulțumesc, domnișoară.

– Bună seara, domnule! Eu sunt fata căreia i-ați vândut un vis...

– Da... Știu. Te așteptam. De ce ai venit atât de târziu? E aproape noapte.

– Știți și dumneavoastră cum e... Viața...

– Mie îmi spui?! Sigur că știu. Cum să nu știu... Dar ia loc. Stai aici lângă mine. Bei o cafea?

– Da. Cu mare plăcere. Mi-era dor de o cafea fierbinte. Pot să fumez?

– Sigur că poți. Și eu fumez. Așa... Gata și cafeaua. Mai vrei zahăr?

– Nu, mulțumesc. E bună așa. Ce mâini frumoase aveți, domnule!

– Mda... Știi ce?! Nu-mi mai spune „domnule”. Spune-mi Trecătorule... sau mai bine... Vânzătorule de Vise!

– Cred că... Nu, nu știu. Ce e un vis?

– Un vis este un crâmpei de suflet, Prințesă. Pentru că nu găseam pe năicăieri ce voiam eu, ce simțeam eu, am început să îmi

inventez propria poveste. Am descoperit că acolo, în sufletul meu se deschisese un fel de fabrică de vise.

– Ai avut mulți clienți.

– Aveam în stoc, cum spui tu, destule vise. Și le-am vândut pe toate. Au apărut altele, și altele, și oamenii veneau tot mai mulți să le vadă, să le asculte... Erau fericiți.

– Și tu? Tu ce făceai când rămâneai fără vise?

– Nu am rămas niciodată fără vise. În special unul. Acela îl păstram mereu în suflet.

– Bună sea... Nu e nimeni pe aici? Vânătorule de vise!!!

– Aici erai, Prințesă? Nu te-am auzit când ai intrat. Ai venit să mă ajuți?

– La ce?

– Să strâng ce a mai rămas pe aici. Mă pregătesc de plecare, Prințesă.

– Ce?! Cum?! Unde? De ce? Acum?

– Să-ți spun ceva, Prințesă. Trebuie. Închid magazinul și plec. Nu mă mai întreba unde... Nu știu.

– Și cu visele... ce faci?

– Nu plânge, Prințesă. Nu mai sunt vise. Deloc. Ți l-am dat ție pe ultimul..

– Dar aveai și un vis... Al tău! Ziceai că pe acesta nu...

– Ba da. Ți-am spus că visele își aleg singure cumpărătorul. El te-a ales pe tine! Acum e visul tău. Al nostru.

– Dar tu pleci și eu... ce fac? Și nu ai bagaje... Cum pleci așa?

– Am un trandafir galben.

– Trandafirul de la mine... Vânătorule de Vise... Nu pleca! Hai să deschidem magazinul și să facem o cafea fierbinte și să vorbim până dimineață, așa ca de obicei.

– Prințesă... Închide ochii și nu uita: Ai fost ultimul client!

– Ce buze catifelte ai, Vânătorule de Vise!

– ...

– Vânătorule de Vise? Vânătorule de... A plecat...

Cristi
DUMITRACHE
NOUA ZEELANDĂ

Viaceslav

Șoapta îngâna dimineța, tremurând sfioasă la atingerea primilor zori. Se făcea că e toamnă târzie și rece, cu-aduceri aminte și melancolii. Lemnul vechi scârțâia în gard la fiecare chemare a tundrei, prevestind crivățul, care avea atâtea povești frumoase de depănat: cu ciulini rostogoliți până acolo unde cerul atingea pământul, cu zări pereche, cu cai și călăreți mongoli, sau alte seminții înfip-te-n șa, pogorând războinice spre răsărit.

Barba-i crescuse mare și deasă, ca un arici speriat de câini lătrători și hămesiți. Era una din acele dimineți mohorâte și pustii, în nestatornicia Siberiei, peste care goneau norii. O poveste veche, aproape uitată în visele irosite ale tinereții.

Viaceslav stătea nemișcat, la măsuta de lângă godinul cald, gândindu-se la calea bătătorită a vieții, când abruptă, când domoală, niciodată la fel. „*Ce e dincolo de viață?*”, încerca să-și răspundă. Poate că e bucurie, sau tristețe, sau... nimic. Cui îi pasă? Nimic, nimicul nenorocit și nebun, pândind soarta tuturor.

Încăperea semăna cu el; când luminoasă, când întunecată, bântuită de flăcările vreascurilor din sobă.

Paianjeni înghețați pe plasele zdrențuite și afumate, furnici hămesite, lavița de lemn cu pledul jegos și ponosit, nimic mai mult, nici mai puțin... Nimic destul.

Paharul era singurul accesoriu de pe masa rotundă, roasă de carii. Iar vodca singurul lichid ce-i scăldase pereții lipicioși. Tristețea plutea în camera rusului.

Un gândac sărman găsisese o firimitură într-un colț de masă și se lupta să o devore. „*La fel ca-n viață...*” își zise el, pocnind fără milă gângania. Scui-pă în palmă și porni să-și frece mâinile murdare. Și-și umplu din nou paharul. „*De ce fac focul, dacă tot*

am votca?” se întrebă nedumerit. Poate pentru faptul că are și ea nevoie de odihnă, în sticlă.

„*Ce e viața?*” gândi el din nou. Vântul, omul și gândacul, focul ucis parșiv de frigul găgăuț, lemnul, votca și neantul. Doar atât. Și împăcat cu sine adormi, scoțând un suspin de ușurare. Aflase taina vieții lui: sărman, singur și neștiut... Viaceslav.

Un conac, în pajiștea cu mac

Răsărit și asfințit, te-mbiau spre melancolie. Conacul vechi și obosit, își trăia zilele și nopțile, mereu tăcut, întotdeauna singur. Căci ființele ce-l populau nu se gândeau la el niciodată. O singură furtună-l obosea și-l măcina într-atât, că dorul lui de viață pălea mereu.

Avea și el o favorită, straniu și ciudat, dar... da!, conacul rece iubea o ființă. Era afară, în grădină. Stătea rezemată de banca veche, învăluită-n șalul gros, respirând aerul curat din jur și atingând, din când în când, șevaletul din fața sa. O pictură mată își aștepta rândul să intre în lume, timidă, albastră și cochetă. Autoarea privea atentă-n jur, îngăduindu-și câteva clipe de extaz, mirată că vede chiar și o găză aterizată pe o floare.

Vântul ușor îi răsفira părul negru, înviorând-o. Își mută privirea spre macii din tablou, încercând să-i numere, dar se încurca de fiecare dată și, în cele din urmă, renunță. se gândea la continuarea peisajului, cu păsări mari și verzi deasupra lanului incendiat de griuri, c-un stâlp de telegraf și un contur uman neclar. Și poate și-un conac, în zare, după livada cu nuci.

Azi-noapte un călător a trecut prin imaginea tabloului, mușcând cu poftă dintr-un măr. Știa, în vis, că avea să-l placă și se mirase că n-apăruse mai devreme în viața ei. Zărise în ochii lui o vâpaie, luminând picăturile reci ale ploii, ce cădea fără contenire. Simțea, până la durere, că n-ar mai putea trăi fără el, fără risipirile lui...

În urmă-i șarpele unui fulger mușcă fără milă din acoperișul conacului și cerul se aprinse... Dar călătorul nici măcar nu înțoarse privirea...

Paul
ROȘCA ERSILIAN
BISTRIȚA

Maestre...? (fragmente)

Vocea stinsă atinse urechea mea dreaptă și parcă un fior de groază îmi străbătu întreaga ființă. Am întors capul să văd de unde provine sunetul acela și ochii mei dădură de o arătare cel puțin ciudată. Un cap ras, pleșuv aş putea zice, susținea o bonetă veche și hidoasă, pe care pesemne timpul o cruțase dintr-un prea mare respect pe care îl purta sieși. Ochiul verde, singurul pe care am reușit să-l văd în penumbră, strălucea parcă de bucuria vederii mele, stârnind în mine un sentiment contradictoriu. Auzisem de mult de cel pe care lumea îl numea Maestrul, dar parcă toți se sfiiseră să-l descrie în cuvinte prea exacte, o omisiune pe care trebuia să o gust acum la un nivel estetic și senzorial.

„*Nu te supăra*, am întrebat eu pentru a pune capăt atmosferei ce devenise deja ridicolă, *tu ești cel căruia i se spune Maestrul?*” Ochiul verde mă străbătea încercând să-mi ghicească parcă intenția ascunsă. Un hohot de râs străbătu lăstărișul unde se afla creatura aceea ciudată și auzii în sfârșit răspunsul așteptat: „*Te așteptam de mult, nu trebuia să te ostenești să întreb. Pesemne lumea nu e prea darnică cu epitele la adresa mea... Urmează-mă și nu te îndepărta prea mult de mine!*”

Poteca pe care mergeam de mai bine de două ceasuri se învecina cu o pădure de brad pe care parcă o purtam în borul pălăriei de paie, atât de intensă era rășina secolelor de uitare. Mă mira de altfel liniștea ce ne înconjura, de parcă toată făptura asculta pașii ușori ai Maestrului, pași ce se depărtau de mine cu o

viteză fulgerătoare pentru statura sa. Îl vedeam mai bine acum, la lumină. Un trup ghebos și uscat, rezultat pesemne al rugăciunilor și meditațiilor, pe care în mod normal nu l-ai credita cu prea multă energie. Cu toate acestea de mai bine de o oră nu mai puteam ține pasul cu el, deși ne despărțea pe puțin o jumătate de secol. „*Dacă nu grăbești pasul nu vom ajunge la timp pentru rugăciunea de seară!*” Vocea smulse pădurii un stol de grauri care, speriați de cele două umbre, se împrăștiară care încotro. „*Maestre, nu mai pot ține pasul. Să facem o pauză!*” Mă privi cu milă și zâmbi pentru prima dată. Așadar nu era de gheață, îl cucerisem prin sinceritatea mea și asta era un prim pas spre inițierea mult dorită. Se așeză pe o buturugă roasă și mă pofti să-i stau alături, evident jos. Sfertul de oră trecu într-o liniște încordată. Îmi era parcă frică să încep un dialog, de frica unui răspuns negativ. De ce să fiu eu cel care face primul pas? Oare nu eu am fost cel întâmpinat pe poteca de la baza muntelui? „*Dacă continui să te muncești cu gândul ai să dai pe afară de atâta curiozitate*, spuse Maestrul sclipind în soare ultimii trei dinți pe care-i mai avea. *Întreabă ceea ce ai de întrebat pentru ca eu să pot răspunde. Nu crezi că ar fi deja timpul?*”. Mustrarea abia voalată o gustai cu reținerea poziției mele în acest dialog. Încercam să-i citesc pe chip următoarea mișcare pe care avea să o facă și nu reușeam să trec dincolo de bariera ochiului său verde. Clipitul abia perceptibil îl făcea oarecul sinistru și fascinant, în același timp, îngrămădire de pigment într-o mare de sidef alburii.

„*Mă gândeam că nu pot întreba până ce nu primesc acceptul dumneavoastră, încercai eu o stratagemă de eschivare din situația în care mă aflam, nu așa se cade? Citeam oarecând că vechii călugări budiști...*”. Fulgerul din ochiul său verde mă făcu să tac. „*Ai venit la mine, nu la călugării dumitale, asta să ții minte! Prima regulă a mea este să fii sincer și să nu te ascunzi. Gândul omului este mereu plin de scobituri unde minciuna și trufia se ascund. Golirea minții și îndreptarea ei spre cer este primul pas pe care eu îl cer unui tânăr novice. Nu uita asta și întreabă deschis ce ai de întrebat.*”

„*Vă mulțumesc pentru acest sfat și vă promit că...*”. Ges-

tul său cu mâna mă făcu să înțeleg că nu-l interesează scuzele mele. Se ridică și continuă să urce pe potecă cu și mai multă râvnă. Îl urmați gâfâind mai bine de trei sferturi de oră până ce ne apropiară de o construcție, ce părea ireală prin alcătuire. O stâncă uriașă, de un ocru intens în lumina apusului, străjuia trei brazi pe care un mic gărduleț de nuiele îi unea parcă ca un ombilic vegetal. Am dedus că intrarea era undeva la baza stâncii și gărdulețul veghea o grădină mică pentru legumele Maestrului.

Fumul intens ce se infiltra pe lângă mine mă aduse în simțiri. Lovitura de la cap era destul de puternică pentru a-mi produce un țipăt ascuțit. Privirea mi se învârti speriată în toate părțile încercând să descifreze o taină a locului și timpului prezent. Tăciunii încercau eroic să aprindă cele câteva vreascuri ude pe care pesemne le aruncasem înainte să mă lovesc la cap. „*Unde o fi oare Maestrul? Cu certitudine visez, e imposibil să nu-mi amintesc măcar unde sunt. Și gândul acela, dialogul...*”.

Mă uit , curios, să văd vadă ce se întâmplă în jur. Hotărât lucru eram singur într-o peșteră, liniștea nu putea să fie decât una de piatră. Ciudat, foarte ciudat. „*Maestre, știu că ești prin preajmă, poți să apari!*”. Un stol de grauri zburară speriați la glasul meu. Am apucat poteca, și pădurea de brad era la dreapta mea. Pașii vioi mă duceau la vale și atunci îmi apărură în față buturuga pe care stătuse Maestrul când vorbise cu mine în ajun. „*E ciudat, cum oare de nu apare deja ca să râdă de mine?*” Glasul se auzea din străfundul gândului meu. Îmi privesc mâinile și tac. O iau la fugă cu gândul să ajung cât mai repede la vale. Acolo trebuie să fie vreun izvor de munte. Îmi privesc mâinile și continui să fug.

Chipul mi se oglindește în apă și nu pot să cred ceea ce văd. Un cap pleșuv, un ochi mare verde pe care penumbra îl scoate în evidență. Am cel puțin șaptezeci de ani și corpul uscat e adus de spate. Dau cu mâna să tulbur apa și-mi frec cu putere ochii. Pleoapa tresaltă să vadă ea prima. Sunt eu, ochiul verde e la locul lui. Un foșnet îmi atrage atenția. În lăstărișul în care mă aflam doar ochiul verde luminează.

Tânărul mă privește speriat. „*Maestre...?*”.

Irina Anca
FORGO
BUCUREȘTI

7 ZILE

Casa de sub stejar, cu odăile ei înguste mobilate sărăcăcios, casa în care au trăit bunicii mei și am copilărit pe când nu știam să mă întreb la ce e bună lumea asta și nici n-aș fi bănuț că poate fi și rea, casa, lacul și curtea năpădită de buruieni o să-mi aducă mereu aminte de tine, nu, nu pentru că acolo am stat 7 zile, ascunși de lume, fără ziare, televizor sau computer, ucigând minutele cu nepăsarea noastră, nu pentru că acolo am râs în hohote de durere și plăcere când mi-ai prins urechea între dinții tăi puternici și n-ai mai vrut să-i dai drumul, nu pentru că tăvăliți în fân ajunsesem să ascultăm și să iubim tăcerea și s-o transformăm în foșnet după bunul nostru plac, nici măcar pentru orele când, îmbrățișați sub cearceaful îngălbenit de timp îmi mângâiai pleoapele, nu, deși toate au fost mărunțișuri dragi ele au trecut în bucata de timp ce s-a dus, ca și cum le-aș fi pus într-un buzunar uriaș și dacă mă gândesc mai bine, poate viața asta nu e decât un rucsac cu zeci și sute de buzunare, în care stau pitite minuni de clipe și întâmplări ce numai pentru noi au însemnătate, pentru cei care le trăiesc, pe care nici trecătorii și nimeni din lumea asta n-o să le deschidă, iar dacă ar face-o probabil n-ar înțelege... dar hai să fim serioși, de ce ar face-o, când fiecare are rucsacul lui și buzunarele proprii al căror conținut vor să-l uite sau în care vor să se reîntoarcă...

Nu, Iubitule, nu pentru că 7 zile au fost pentru mine bucata de rai căzută din neatenția Celui de Sus între dealurile Moldovei în care am intrat așa, mai mult din întâmplare, pentru că găsisem un mănunchi de chei de la casa bunicii și nu am vrut

să le arunc la coș până a nu fi intrat pe ușa pentru care au fost croite, da, vezi, așa sunt eu, niciodată n-am aruncat nicio cheie, căci gândul că într-o zi aş putea sta în fața unei uși care nu se deschide îmi dă fiori reci de teamă...

Nu din toate motivele astea pe care ți le înșirui fără noimă și care la o adică le îndrăgesc așa, crude, fără poleială, fără lux și înfatuare, nu astea sunt motivele pentru care când mă gândesc acum la casa dintre dealuri pe tine te văd, ci pentru că, fără a face nimic pentru asta, ai scos din mine un eu necunoscut, o creatură care nu știam că există și deodată, casa bunicilor a devenit mult mai mult decât amintirea ta, a devenit amintirea întâlnirii cu o femeie străină ascunsă în pielea mea.

Dar uite, am să-ți povestesc acum ce s-a petrecut înaintea plecării noastre, am să-ți povestesc cum în ultima seară, atunci când tu dormeai îmbrățișând cu lene perna umpută cu fulgi de rață și respirai regulat, greoi, m-am ridicat în vârfurile picioarelor, am luat pluovărușul verde, ros de molii pe care îl purta bunicul atunci când mergea la coasă, și așa, desculță am ieșit cu mare grijă ca ușa care mereu scârțâia să nu te trezească

M-am dus afară încet, încet, la fel de atentă la somnul tău ca și cum ai fi fost încă lângă mine, am coborât o treaptă și m-am așezat în pridvor, direct pe lemnul lustruit de vreme unde cândva stătea bunica răsucind fusul de lână într-un dans amețitor, m-am așezat acolo și am privit tușul nopții, cerul acoperit de nori îmbufnați, minunându-mă câte nuanțe de negru erau în jurul meu, una pentru nukul de la poartă, una pentru ulița pe care mai mult o ghi-ceam decât o vedeam, și-un negru sec pentru toată bolta cerească.

Mă minunam de toate nimicurile și ascultam greierii închipuindu-mi cât de ușor trebuie să le fie lor să-și găsească perechea, în timp ce, uite, ființe evolute din care cu mândrie pot spune că fac parte, ființe cizelate, logice, spirituale, calculate, complexe pot trăi o viață întregă fără pereche... pot să rămână doar cu căutarea și cu un gol imens acolo, în zona inimii... nu ca greierii care nu trebuie decât să-și frece piciorușele de abdomen ca să-și cheme iubirea...

Dar astea erau așa, paranteze cuprinse între alte paran-

teze, căci de fapt mă gândeam la noi și am simțit dintr-o dată că vreau să opresc orele în loc, că nu vreau să mai vină dimineața, căci știam că în zori aveam să ne sculăm iar la bătaile de aripi ale rândunelelor, aveam să te mângâi ușor, cu vârfurile degetelor întâi, apoi cu palma, tot mai apăsător, să-ți sărut trupul somnoros, cald și primitor până când voi fi simțit că dorința mea a trecut în carnea ta, să mă fi așezat pe tine prinzându-te cu picioarele ca într-un clește și cu palmele transformate în cătușe pentru încheieturile tale aveam să te iubesc după bunul meu plac, încet, mult mai încet decât în orice dimineață a săptămânii.

Apoi aveam să mâncăm tolăniți în pat și cu greu am fi trecut la împachetat, la umplutul geților de voiaj în care cu 7 zile înainte ne-am adus hainele frumos călcate, gelurile, cremele, hârtia igienică și papucii, aveam să încuiem ușa casei după noi, să ne suim fiecare în propria mașină și să urmăm condițiile pe care amândoi le-am acceptat atunci când venisem în casa bunicilor, condiții care acum, privind în urmă, erau puțin nefirești, căci nu ne cunoșteam și nici după 7 zile nu aveam să știm mai multe unul despre altul, nimic din ceea ce ține de firescul a cunoaște dar mult mai mult din intimitatea necunoscută.

Da, Iubitule, recunosc, am avut de câteva ori tentația să mă uit în actele pe care le-ai lăsat neglijent la oglindă, să-ți știu măcar numele, vârsta, dar n-am făcut-o, nimic n-am știut despre tine, ce-ți place, câți copii ai, câte iubiri, cum ai învățat la școală sau ce lucrezi, dar asta nu m-a împiedicat să mă simt cea mai fericită femeie de pe Pământ.

Am realizat atunci, în zilele acelea de izolare voluntară că ne e mult mai ușor să iubim oameni fără trecut, pe care nu îi putem judeca, nu vrem și nu putem să îi înțelegem și astfel de gânduri mă bântuiau ca niște umbre stând în pridvor cu privirea pierdută, așteptând o dimineață care nu voiam să mai vină, dar a cărei prezență devenea tot mai evidentă pe măsură ce noaptea se decolora spre orizont.

Apoi mi s-a făcut frig, m-am ridicat și am intrat în odaie, unde pe măsuta de lângă ușă la lumina răsăritului au strălucit ca doi ochi de metal cheile mașinilor, și nu știu ce îndemn nebun

m-a făcut să le iau, să fug în spatele casei, să le arunc în lac, în balta înconjurată de papură unde îți plăcea să te așezi ca să te uiți la mine cum fac coliere din pipirig, le-am aruncat pe amândouă ca și cum cu un gest dement aș fi putut schimba mersul lumii, te-aș fi putu reține, aș fi putut prelungi o stare de care îmi era greu să mă despart.

Apoi m-am întors în pat, în așternutul cald cu miros de tine, iar tu ai mormăit adormit, iubito, vino la mine, la care m-am furișat în brațele tale și te-am lăsat să mă iubești.

Dar ceva se schimbbase, gândul nu îmi mai era curat, devenisem un om obișnuit, cu neliniști, întrebări, remușcări, și când te-ai întins pe spate cu brațul încolăcit ca iederea pe gâtul meu, cu ochii închiși, eu am rămas privind-te știind că niciodată n-am să te mai văd astfel, și-n timp ce sufletul îmi era plin de tine încercam să pricep de ce o făcusem...

Atunci.... atunci am cunoscut femeia deformată ce zăcea în mine și care ar fi murit înlăuntrul meu fără să-i cunosc niciodată fața, dacă un sentiment fără nume n-ar fi depășit limitele normalului, logicii, bunului simț. Și am știu în acea clipă că nu există iertare pentru ce facem, chiar dacă o facem din disperare, din iubire, din frică sau din neatenție.

Da, am știut că greșelile se plătesc, că timpul merge doar înainte și asta m-a durut atunci până la lacrimi, în clipa aceea nefiresc suspendată, căci înainte erai tu și drumul tău, altundeva eram eu și drumul meu, dar cunoscusem, printr-un noroc sau pură întâmplare 7 zile din drumul nostru pe care eram forțați să-l închinăm în momentul în care cheile ar fi pornit motoarele mașinilor.

Am fi plecat fără puțință de întoarcere, de reluare, ducând doar amintirea cu noi ca hrană pentru o viață îmbâcsită de reguli, monotonie, falsă pudoare, resemnare, compromisuri și verdicte...

Așa că atunci când ai adormit la loc mi-am pus cizmele bunicului și hainele lui vechi rămase prin casă, am ieșit în grădină gândindu-mă cu groază la apa rece, tulbure și la cât de puține sunt șansele de a-mi îndrepta greșeala, mi-am închipuit cum te-ai fi supărat când ai fi aflat de gestul meu, cum m-ai fi certat că am decis în locul tău, mi-am închipuit cum dragostea ar fi devenit ură,

zâmbetul reproș, clipele ore... Toate astea mă determinau să mă învârt ca un strigoi în jurul lacului, iar și iar, cercetând malurile cu privirea și lovind plantele cu talpa cizmelor.

Apoi, deodată, am simțit că arătarea aceea hâdă care aruncase cheile în încrâncenarea ei ireală de a nu te pierde se topea în primele raze de soare, am respirat ușurată când am văzut brelocul tău în formă de minge plutind undeva printre tulpinile firelor de papură, l-am ridicat cu greutate fără să-mi mai pese de cheile mele, care probabil fuseseră deja înghițite de mâl.

Am intrat pe ușa care a scârțâit îngrozitor gândindu-mă că uite, de data asta am avut noroc, căci cine știe de câte ori n-am avut nevoie de sansa pentru a dovedi ca o meritam, de câte ori nu am avut nevoie de iertare pentru a dovedi apoi că suntem demni de iertare...

Tu m-ai întrebat ce fac, eu am răspuns că nimic și m-am grăbit în bucătărie ca să pregătesc focul în sobă, omleta și cafeaua cu zaț.

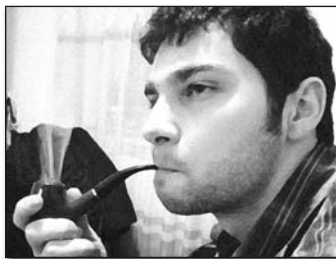
Da, Iubitule, în dimineața aia n-am vorbit mai nimic, ne priveam doar tâmpi, cu un fel de dor nerostit în priviri și după ce ai împachetat ți-ai luat cheile de la mașină, n-ai întrebat de ce sunt ude, le-ai șters de cămașă și m-ai sărutat, minute întregi a durat totul, mi-ai prins iar lobul urechii și eu am râs ca să nu plâng, apoi ai plecat, am văzut mașina depărtându-se apoi oprindu-se...

O urmăream printre ramurile nucului, stătea acolo, la 100 de metri de casă, nehotărâtă parcă, fără să-i mai aud motorul, o carcasă metalică care te ascundea și te rupea de lumea noastră ducându-te în lumea ta.

Iar eu am intrat în casa de sub stejarul, am început să deretic cu o sârguinciozitate în care nu mă recunoșteam, iar când am ieșit să scutur preșurile am privit cu o zvâcnire neînțeleasă de speranță spre ulița care era acum pustie, spre câmpul gol care înconjură casa, spre mașina care ar fi trebuit să mă ducă acasă, la familia mea și cu un zâmbet forțat m-am întâlnit cu gândul că iată, în acea zi, stau în fața unei uși care nu se deschide...

Și asta nu îmi mai dă fiori reci de teamă.

Dorin Raul
GHEBA
TULCEA

Se mărită Lenin

Boris avea o preferință neobișnuită pentru rotule. Era semnătura lui să îi împuște pe toți datornicii sau adversarii săi în rotulă, iar apoi să îl lase pe asistentul său Vania să calce în picioare, în repetate rânduri punctul împușcat. Dacă prin minune glonțul rata vena, rotula spartă în sute de bucățele mici și ascuțite avea să o ciuruiască totuși sub piciorul greu al zdrahonului de Vania. Era foarte conștient de faptul că puține lucruri dor mai mult decât un glonț în genunchi și că efectele lui rămân pe tot parcursul vieții. Știa asta pentru că o pățise la 10 ani, fiind împușcat chiar de tatăl său, și de mai bine de 35 de ani șchiopăta, târându-și puțin piciorul stâng.

Boris era cel mai puternic traficant și cămătar din sudul părții europene a URSS-ului, adică de pe teritoriul Ucrainei și al Moldovei de astăzi. Marinarii și căpitani de nave din Odessa îl cunoșteau ca omul căruia îi puteau vinde orice, mafioții îl cunoșteau ca omul care poate să le facă rost de orice, de la arme la țigări, iar oamenii de rând îl știau doar de frică. Avea reputația de a fi neîndurător cu toți rău-platnicii și câteva sute de rotule sfărmate și alte câteva zeci de dispariții misterioase o confirmau. Nu îi era frică de nimeni și de nimic. Nici de polițiile secrete pentru că era devotat partidului și pentru că le mituia constant, nici de americani pe care îi numea pe față „porci capitaliști”, nici de ceilalți mici contrabandiști de prin zonă, toate afacerile fiind la rădăcină aprobate de el. Deși Odessa era capitala lui de afaceri, Boris făcea naveta în fiecare zi, mergând cu limuzina proprie până într-un sat din apropiere, unde avea o casă superbă și unde îl aștepta de fie-

care dată familia lui. Refuza să locuiască în orașul-port pentru că era scârbit de el și nu avea de gând să-și crească copii acolo.

Intra în fiecare seară pe ușă obosit și îmbătrânit de tot urâtul Odessei și încruntarea plină de riduri îi pielea imediat ce își vedea cei doi copii jucându-se pe covor. Soția lui, Irina, se ridica de fiecare dată și îl întâmpina cu o îmbrățișare caldă și un sărut pasional. Îl iubea enorm pentru că la rândul ei se simțea iubită și de cele mai multe ori îi era de ajuns, dar în fiecare îmbrățișare, îi trecea prin minte gândul că palmele ce le simte pe spate sunt pătate de sânge nevinovat și asta o făcea să-și piardă din entuziasm. El era un soț minunat, exact opusul omului din afaceri. Acasă se juca cu cele două fete ca și cum ar fi fost de vârsta lor, schimba becuri, își iubea soția și își ascundea foarte bine toate pistoalele de ochii copiilor. Dimineata însă, era o altă zi și trebuia să își pună masca de traficant însetat de sânge și să se întoarcă cu Vania la încă o zi de mizerii în portul Odessei.

Afacerile lui Boris erau oarecum simple, lua la negru de pe navele care acostau în port, dădea celor care plăteau mai bine sau împrumuta bani celor care aveau nevoie și îi primea înapoi cu o dobândă imensă. Erau mulți bărbați care nu se mai puteau baza pe piciorul stâng și aveau în permanență în privire un țipăt de durere în Odessa, dar asta era chiar o mândrie pentru Boris, era felul lui de a spune: „*Aici eu sunt Stalin!*”. Într-una din zile, un băiețel de 8 ani s-a accidentat cu bicicleta și s-a lovit la genunchi. Puștiul a traversat tot orașul șchiopătând pe partea stângă făcându-i pe toți să creadă că Boris era de vină pentru asta. Aflând de la Vania părerea oamenilor, cămătarul nici nu s-a obosit să dezmintă zvonul, zicând că așa or să îl știe mai bine de frică.

Boris iubea comunismul, îl iubea cu toată ființa lui și ar fi ucis pe oricine l-ar fi vorbit de rău. Arbora cu mândrie la birou și în fața casei steagul roșu, avea pe pereți tablouri cu tovărășii Lenin și Stalin, iar într-un exces de zel chiar a sponsorizat construirea unei statui a lui Lenin la marginea Odessei. Iubea comunismul, desigur, pentru că avea doar de profitat de pe urma lui, dar trăia cu iluzia că e într-adevăr cel mai bun regim politic. Era ignorant la problemele oamenilor pentru că el își permitea „luxu-

rile” occidentului, nu cunoștea sărăcia din rândul populației și nu realiza că singurul motiv pentru care afacerile lui de contrabandă funcționau era acela că bunurile vândute de el nu veneau din nici o altă parte. Se poate spune că era unicul importator și din asta nu avea decât de câștigat. De aceea în 1991, căderea URSS-ului i-a adus pierderi materiale uriașe și l-a făcut să cedeze emoțional. Oamenii își puteau cumpăra totul legal și la prețuri mult mai bune, ceea ce nu a putut să însemne decât prăbușirea totală a afacerilor lui Boris. Pe el însă, îl preocupa mai puțin asta, dezamăgirea lui cea mai mare fiind una ideologică.

Rămas singur acasă în dimineața următoare, Boris revăzu portretul lui Stalin și ca din senin începu să se pălmuiască, ca și cum s-ar pedepsi pentru toate greșelile de până acum, după care luă din vitrină un cuțit cu mâner de aur încrustat cu diamante, primit cadou de la un vechi prieten. Irina reveni acasă după câteva ore și își găsi soțul culcat pe podea și însângerat în fața unui perete scrijelit și plin de sânge pe care scria: „*Borise ni briei curei*”, adică „Borise, nu bărbierii găinile”.

După câteva zile de spitalizare Irina a decis că cel mai bine pentru întreaga familie era să îl interneze într-un sanatoriu bun. Alesese unul în Franța pentru că își permiteau acest lux din banii puși deoparte, însă convingerea lui Boris nu a fost foarte ușoară. Acesta a reacționat violent spunând că nu vrea să meargă „la nebuni” și cu atât mai mult, nu vrea să mergă la „hoții capitaliști”. A fost dus totuși acolo în baza unui certificat de internare forțată. În primele zile Boris a rănit 4 paznici și 12 pacienți, lovindu-i pentru neobediență în fața marelui Stalin, fapt ce a forțat doctorii să-i dea o serie de droguri puternice. Acum era calm, dar foarte palid și slăbit, lipsit de vlagă și deprimat. Irina nu greșise cu nimic. Îi era în continuare loială și îi era în fiecare zi alături, încurajându-l. Acum îl iubea mai mult ca niciodată, căci Boris nu mai era un criminal cu sânge rece, ci doar un bolnav neajutorat, iar ea, pentru prima oară își dovedise că îl iubește pentru cine e și nu pentru că i-a oferit toate posibilitățile materiale.

Boris începu un program de recuperare deosebit și anume „terapia prin artă”. Doctorii considerau că o canalizare a energiilor

distructive ale pacientului în artă urma să îl readucă la normalitate, așa că i-au scăzut considerabil cantitatea de pastile și au început cu cromoterapia, apoi au continuat cu artele plastice. Deși aparent tot ce făcea acest program era să îi ocupe timpul, într-o zi ceva semnificativ chiar s-a întâmplat. Boris a fost pus față în față cu „țipătul” lui Munch, un tablou ce portetizează psihoza perfect. Pacientul l-a privit îndelungat prima dată pierdut, apoi uimit, apoi speriat

– Ei ce zici, îl întrebă doctorul, cum ți se pare?

Boris a rămas mut la întrebarea pusă și a evitat răspunsul, purtându-se ca un copil ce nu vrea să-și recunoască vina. Era completamente dat peste cap. El, cel care niciodată nu a putut să-și exprime furia și nervii altfel decât prin pumni, picioare, împușcături, țipete a fost vexat de cât de simplu și cât de frumos a putut să transmită tipul ăla „Munch”, tot ce simțea el înăuntru. A părăsit ședința înainte să îi curgă vreo lacrimă. Fostul cămătar a început să prindă gustul artelor și pe parcurs a realizat că are și o înclinație reală către acestea. O serie de teste psihologice au arătat o predispoziție spre tot ceea ce ține de material, de volum și doctorii s-au gândit la sculptură. Din nefericire, prima lecție nu a mers foarte bine, Boris spărgând rotula unui alt pacient deranjant cu ajutorul dălții și ciocănelului din dotare. Lunile ce treceau aveau să îl pună față în față cu toate curente și genurile sculpturale: de la Grecia Antică, la Michelangelo, la Bernini, la Rodin, la Brâncuși, la Miro. Apoi a făcut cunoștință cu operele anilor 60-70, cele de protest politic. Timp de 9 luni Boris și-a îmbunătățit tehnica semnificativ și chiar era considerat un adevărat talent de către profesorii săi.

Irina este chemată să îl revadă și vine cu primul avion la Paris. Ajunși din nou împreună, cei doi soți se îmbrățișează și se sărută încercând parcă să recâștige tot timpul pierdut în doar câteva secunde. După toate discuțiile mărunte de recuperare a noutăților, „*ce mai fac fetele, ce mai e pe acasă, cum mai e viața*”, Boris a simțit că trebuie să-i mărturisească Irinei schimbarea prin care a trecut și a ales să facă asta arătându-i o mică sculptură în marmură albă cu chipul ei, de o reprezentare aproape perfectă. În șocul momentului, Irina nu știa cum să reacționeze, să râdă de bu-

curie că soțul ei și-a revenit sau să plângă pentru că nu mai e același?

Doctorii au dispus eliberarea lui Boris, iar acesta s-a întors acasă, de această dată în Odesa, pentru că, din lipsa banilor Irina a trebuit să vândă vila de la țară. Vechii competitori în afaceri erau în ruină acum. Vedea Ucraina urâtă, săracă și fără nimic sacru. În tot acest timp, el continua cu sculptura, dar de fiecare dată operele sale ieșeau mai triste și mai crude. Vedea la televizor cum SUA se ridica mai mult cu fiecare zi, cum se implică în războaie care nu o privesc, pe când concetățenii săi câștigau într-o săptămână cam contravaloarea unui Happy Meal la McDonalds. Simțea că fostul URSS este înjosit și că americanii profită enorm de urma căderii lui.

Sătul de Odessa, Boris dorea să viziteze casa de la țară, în speranța că acolo va regăsi ceva din ceea ce a fost odată. Nu a ajuns în Moldova. La ieșirea din oraș a văzut ceva ce l-a făcut să aibă o revelație artistică. S-a dus acasă, a luat câteva frânghii puternice și s-a întors la ieșirea din oraș să dărâme statuia lui Lenin construită de el acum 10 ani. A agățat sforile de monument și de bara din spate a mașinii și a accelerat până ce statuia a căzut de pe soclul ei, după care a târâit-o până la locuința sa, nepăsându-i de trafic sau de orice altceva. Ajuns acasă a ridicat statuia în picioare și a vopsit-o în alb, după care a sculptat într-un bloc din cel mai murdar beton pe care l-a găsit în ruinele vechilor fabrici o replică a statuii libertății.

După câteva luni de muncă, Boris își terminase complet opera. Se numea: „Lenin se mărită” și îl arăta pe fostul dictator rus îmbrăcat în rochie de mireasă la braț cu statuia liberății, dichisită în frac și cu un kalashnikov în mână în loc de torță. Opera a strânit controverse în lumea artistică, fiind apreciată pentru curajul cu care a ridiculizat politica, valorile familiale și războiul rece încheiat doar formal. Astfel, Boris a ajuns unul dintre cei mai puternici susținători ai liberei exprimări prin artă. Acesta era el: un comunist cu viață capitalistă, un criminal cu suflet de artist, un afacerist sobru cu minte de nebun. Boris.

Emil
ILIESCU
CHITILA

Mavroșin (*fragmente*)

În seara aceleiași zile, Goloped Stepanovici fu vizitat de Mavroșin. Acesta atâta ca după multe nopți nedormite. Cu o tristețe iremediabilă în privirea lui de mare stinsă sub un asfințit tragic. Avea în brațe motanul lui, singura mângâiere în viață. Se așezase neputiincios pe un scăunel lângă soba dogorind și abia îngăimă câteva cuvinte.

– Galoped Stepanovici... eu voi pleca... voi pleca departe de aici... Oriunde este nevoie de un funcționar cinstit și muncitor ca mine...

– Sonia... Sonia Feedorovna... intuise bunul lui prieten. Din pricina ei pleci, nu?

– Nu din pricina ei, din pricina neputinței mele de a vedea realitatea cu ochii cu care o percep toți cei din jurul meu. A trebuit să treacă sute de ani ca în biata Rusie să mai apară un alt Quichote și, din păcate, acela am fost tocmai eu. Năluciri, Goloped, toată viața noastră este compusă din năluciri...! Niciodată nu vom ști dacă ceea ce ni s-a întâmplat a fost real sau un vis nesfârșit! Uite, știi că nu am altă avere decât inima asta nefericită și alte câteva lucruri umile. Biblia... biblia asta să i-o dai părintelui paroh cu cuvânt de mulțumire de la mine. A fost întotdeauna blând, lesne iertător și drept în sfaturile pe care mi le-a dat la Sfânta Spovedanie, dar pe care, iată, nu m-am învrednicit să le urmez! Fularul ăsta și căciula de lână... să meargă la azilul de bătrâni. Mai am două semne de carte lucrate din piele...

– Două semne de carte? Și cărțile în care s-au odihnit?...
– Știi că am fost tare strâmtorat în ultimul timp... le-am amanetat... și n-am mai avut cum să le recuperez...! Regret neșpus, căci erau parte din sufletul meu... Cehov... dar așa este viața... nedreaptă cu cei umili... O ultimă rugămintă... Cioșka, motanul meu... vreau să ți-l las în grijă. Nu e pretențios la mâncare. Vrea doar puțină afecțiune și dumneata, Goloped Stepanovici, ești un om cu suflet mare... nici nu-mi va simți lipsa. Așa prietene, așa să faci... Plec, plec, căci am inima copleșită de gânduri și mă apasă o taină mare și grea...

Mavroșin se îndreptă spre lacul ce-și odihnea oasele bătrâne de valuri, așteptând mângâierea unei noi primăveri.. Își făcu o cruce mare, șoptind un „Doamne miluiește!” frânt, și intră în apele reci cuprinse de strânsoarea aprigă a iernii. I se păru că pe ridurile mari ale valurilor se aleargă un râs zglobiu și inima lui tresări, căci era glasul Sonuei Feedorovna, care îl chema parcă să înainteze și mai mult spre adâncul răpitor. Întotdeauna, Mavroșin crezuse că această clipă a morții va fi una terifiantă. Acum se gândea că, dacă lumea lăsată de el în urmă ar știi că moartea e o fată cu râs zglobiu și ochi de peruzea, numănu-i nu i-ar mai fi frică de clipa asta tainică. Apa îi ajunsese până la gât, parcă inima i se încolăcise în jurul ultimului gând din cauza frigului ce îl cuprinsese și i se părea că în zare corăbii cu vâslași blonzi și uriași, ca el, îi fac semne prietenești.. Erau poate corăbiile vikingilor care-l abandonaseră demult aici, pe țărmul acesta, pentru ca el să poată cunoaște iubirea și suferința.

Răsărise Luceafărul și știa că în scurt timp va fi mai aproape de el decât oricare semen al său. Îl va cuprinde cu palmele-i înghețate, așa cum visase nopți de-a rândul, acolo, la fereastra orfană a camerei sale.

Era un pic trist. I-ar fi plăcut ca pe ultimul său drum să audă plânsul înăbușit al Soniei Feedorovna, bocetul bătrânelor plătite pentru această ocazie, unică în viață. Dar știa că nimeni nu va vărsa nici măcar o lacrimă pentru el. De aceea moartea asta a lui de acum, anonimă, ca și viața pe care o petrecuse, i se părea mai tragică.

Ion
LAZĂR
VRANCEA

Degetul (*fragmente*)

Mulți se minunau cum se făcea că iscusitul Mircea scăpase neatins de sculele sale de tâmplărie. A, vreo zgârietură, două purta pe mâini, pe brațe, însă nu ceva care să bată la ochi. Mai toți breslașii, îndeosebi cei din generația lui, aveau câte ceva ciopârțit de uneltele folosite. Poate că invidia lor nu ar fi fost atât de mare și ar fi trecut neobservată ciudățenia că Mircea se păstra întreg dacă acesta nu ar fi lucrat și în zile de sărbătoare, ba mai mult, dacă măcar s-ar fi închinat Celui care pe la treizeci de ani a abandonat această meserie și a plecat să mântuiască lumea. De fapt, Mircea era ateu. Dar nu unul oarecare.

Cu toată atitudinea sa trufașă la adresa bisericii, soția blândă și supusă, mărginită și ascunsă la inimă – Aristița – nu era împiedicată să meargă la slujbele religioase. Dar cum duminica trebuiau să facă piața pentru o săptămână întreagă, ei îi venea rând la hrana sufletului doar în sărbătorile creștine din zilele de rând. Nici pe copii nu îi împiedica să se roage. Totuși, când cei cinci băieți se făceau mărișori, îmbrățișau, din spirit de frondă, opiniile tatălui lor și rămâneau cu ele, cel mai adesea până se însurau. Fetele, trei la număr, o urmau strict pe mama lor. Încă și praznice cu rânduri de mese întindea la el în curte. Și-a trimis copiii la școală, însă nu i-a obligat să fie premianți, ba dimpotrivă, se mulțumea să vadă că plozii știu să scrie, să citească și să facă operații simple de aritmetică și geometrie, că știu puțină istorie și geografie, atâta cât să-și dea seama pe ce lume trăiesc. Pe cei mici îi trimitea cu caprele – cinci-șase la număr, ca să aibă lapte proaspăt la fiecare

masă, iar pe cei mărișori îi lua la el în atelier pentru a-i iniția în meserie. De fete nu se ocupa câtuși de puțin. Era treaba Aristiței să le învețe să spele, să cârpească, să gătească, dar cel mai important – să fie supuse. De măritat era musai ca până la șaptesprezece ani să le mărite. Băieții trebuiau să părăsească părintescul leagăn la douăzeci și doi de ani. Era lege. Cât erau în armată, le cumpăra loc de casă, tocmea constructori și ridica locuință înaltă, cu multe camere. Dar nu o termina. Stoleria și-o făcea fiecare stăpân al noului cămin, dovedind prin aceasta că e demn de a fi acceptat în breaslă. Tot atunci, ca anexă a gospodăriei, undeva mai în fundul curții, aceștia începeau să pună fundație atelierului de tâmplărie. Acum Mircea îl mai avea alături doar pe mezin, pe Siprian. Lui îi înălța casă cu nivel. Poate din teamă că n-o să aibă pe cineva alături la bătrânețe, acestuia îi rostui siliște undeva prin vecini, la două-trei garduri distanță.

În ziua aceea mintea nu îi stătea tocmai la ce lucra, dar se știa prea rutinat ca să i se întâmple un accident. Și totuși, când mâinile încordate porniră să împingă bucata de lemn spre pânza ce se rotea într-o exaltare nebună, chiar atunci se auzi strigat de undeva din spate, din pragul atelierului. În aceeași clipă, un fior ascuțit, pornit din degetul arătător, îi trecu prin umăr, prin șira spinării și se opri în mijlocul creierului. Un lichid cald, lipicios îi inundă palma dreaptă. Coborând privirea spre punctul de lucru, zări la oarece distanță de pânza circulară ceva suspect și totodată atât de familiar. Cum putea să nu-și recunoască propriul deget? Refuzând să-și focalizeze vederea, își ridică domol mâna până în dreptul ochilor. Prin ceață își zărea podul palmei năclăit de parcă era ignatul. Arătătorul, cele două falange și jumătate lipsă, erau înlocuite de o arteziană roșie.

– Prost! Prost! Prost!...

Rosti plin de ciudă Mircea când realizează situația. În felul acesta se autoincluse în grupul celor ciuguliți de sculele de muncă, fiindcă atunci când auzea că unul sau altul din breaslă „a pățit-o”, el zicea cu superioritate: „Proști, dom’le, proști!”. De altfel, Mircea împărțea lumea în două categorii: deștepți și proști. Acum făcea parte dintre cei din urmă, fiind primul care admitea asta.

Teodor - Petru
LESENCIUC
CLUJ-NAPOCA

Darul

Ploaia m-a trezit din vis cu blândețe, ca întotdeauna. Ea e amanta mea fidelă. În parfumurile ei crude sunt mai puternic. Mă sensibilizez de unul singur și visez scenarii dintr-o altă viață. Draci! Îmi trântesc o palmă peste gură. Așa-mi trebuie. Cine m-a pus să rostesc numele prea-murdarului taman în casa Curățeniei? Bine că nu m-a auzit părintele, că-mi ținea o predică până mâine dimineată. Poate venea cu mine la autogară să-mi mai împuie capul și pe drum... Poate că totuși cineva acolo sus se uită la mine, că de iubit nu poate fi vorba. Tot ce știu e că trebuie să-mi iubesc Dumnezeu. Această divinitate, care m-a revendicat pe când eram încă în leagăn, este viața mea.

Domnul Părinte încheie slujba de vecernie cu un Tatăl Nostru de o pioșenie care aproape că rupea gâtul sfinților de prin icoane. Bine că s-a terminat... Oamenii ies din biserică mult mai veseli și mai ușori decât la sosire. Unii ar spune că puterea Domnului lucrează deja în ei. Eu știu însă adevărul: mîncărica de acasă. Oamenii sunt flămânzi. După o vecernie de două ceasuri, că Părintele nu se joacă dea Bisericiuțele, până și eu gândeam cu lăcomie la cozonacul de pe măsuta din altar. Năpasta e că în seara asta trebuie să mă mulțumesc cu gândul. Cozonacul va rămâne acolo până mâine dimineată când va trebui sfințit și dat de pomană familiilor sărace din sat. Chiar dacă ar fi trebuit să mă simt mai bine pentru că, totuși... vorba aia, abstiniența mea avea o cauză nobilă - mie

unul tot îmi ghiorăiau mațele.

De obicei stăteam afară, ghemuit în dosul ușii de stejar masiv, până când Părintele ieșea. Astfel aveam ocazia de a-l mai chestiona în legătura cu cine știe ce predică (al naibii de lungă întotdeauna) cuvântase pentru norod în acea zi. Dar acum știam că îl oprise domnu' primar. Vai de capul lui de primar nenorocit! Îmi mai trag o palmă - dar mai încet, că mă vedea lumea - și o iau repede la picior spre casă. Doamna Preoteasă nu venea la vecernii. Cică erau prea multe babe care veneau în față și o arătau cu degetul fluturându-și nasurile încovoiate. Nu putea fi plăcut dar soțului ei nu vroia să-i intre în cap și basta. Eu o înțelegeam din motive doar de noi știute, că te pomenești că află Părintele și ne afurisește pe amândoi de „orbim și chinuim până ne-a chema Dumnezeu”. Știam bine ce imagini mă vor întâmpina la casa parohială: paturi vraiste, câte o farfurie lipsă ale cărei cioburi vor fi bine ascunse în găleata cu gunoi, o preteasă mult mai bine dispusă decât cea pe care am lăsat-o gătind când eu și Părintele am plecat la slujbă și multă mâncare de să-ți lingi degetele până la os nu alta!

Dacă m-aș fi grăbit prea tare poate dădeam nas în nas cu Ateul (ăsta era cel mai necredincios vecin pe care l-a avut vreo casă parohială de la Sfântu' Petru încoace) și nu mă încânta ideea. Nu-i prea plăcea lui împărăția cerurilor dar avea ce avea cu împărăția preotesei. Prin urmare am domolit pasul și am prins a păși agale, ca unul care nu știe de merge ori vine, minunându-mă pentru a nu știu câta oară de istețimea preotesei căreia îi mersese faima până pe la ateii din satele vecine. O altă vorbă cu faimă chiar mai faimoasă decât popadia care (cu chiu cu vai) participase la ecumenica mea educație, era chiar Părintele. Zvonurile despre puținele lui abilități în a procreea erau tot mai dese. Mai ales după ce satul se pomenise într-o zi de sărbătoare cu un băiat de popă gata crescut. Mare tăraș mi-a fost dat să-ndur anul acela. Cum necum, Părintele reuși să abată atenția sătenilor de la mine, micul băiețel de nouă ani înfiat de la Casa de Copii (eram un adevărat Oliver Twist în varianta creștină desigur), și s-o manevreze cu abilitate spre „cele sfinte”. Au trecut însă aproape șapte ani de atunci...

E ultima mea seară în sat. De mâine voi fi expedit pachet la Cluj (un oraș din altă țară probabil, că n-am mai auzit de el) unde voi urma Teologia. Păi ce credeți? După ce că am fost salvat de la o viață de chin și mi s-a dat șansa unei vieți pline bucurie și de huzur, măcar atât puteam să fac pentru a-mi cinsti părinții adoptivi. Să mă fac și eu de-al lor. Asta auzisem eu în ultimii doi ani de cel puțin două sute patruzeci și șaisprezece mii de ori per fiecare zi dată și ea tot de la Cel de Sus. Încin să cred până la urmă că Atotțiitorul chiar e peste tot. Ceea ce mă duce din nou la problema care nu mă lasă să dorm - ca un evlavios ce sunt - de vreo câteva săptămâni.

Dacă tot e în fiecare colțișor, de ce nu vede că eu o iubesc pe Marieta? Și că nu pot trăi fără surorile Heine (amândouă, că doar una e plictisitoare). Dar El ar trebui să știe bine că le-aș da pe toate pentru o singură seară cu Luminița domnului primar. Și așa, cu gândul la toate fetele de la care trebuia să-mi iau rămas bun în noaptea asta, am ajuns la casa parohială. Acasă mă aștepta o surpriză de proporții... mari. Părintele era acasă și se duela cu Ateul lovindu-l peste cap cu afumata lui cadelniță. Am glumit! Nu se duelau. Dar erau amândoi în curte și discutau destul de aprins. Pentru că știam că o dată ce m-ar fi văzut ar fi terminat belicoasa discuție și s-ar fi retras oblojindu-și rănile pe la casele lor, m-am oprit.

Tocmai acum, când situația devenea interesantă s-au găsit și ei să mă trimită la dracu-n praznic. Bine că tatăl meu adoptiv (adică popa) nu citea gânduri. Cine știe ce canoane și posturi aș fi avut de îndurat. Neavând cea mai mică intenție de a-i întrerupe m-am pitit după gard. Parohul (scumpul și prea-îndureratul meu tutore) vorbea cu patos despre preacurvie, Ateul, în schimb, golea o sticlă de bere râgâind ca un porc ce era. Ca de obicei, vecinul nostru nu dădea doi bani pe toți Dumnezeuii care năvăleau care mai de care din gura preotului. Deci, secretul nu mai era chiar așa de secret. Oare unde era preoteasa?

– Răzvan!

Șoapta venea de undeva din fața mea, din stratul de ga-roafe. Cu mare greutate (nu văd așa de bine noaptea, că doar nu-s

mătă) am distins silueta gingașei mele mame. Îi mai spuneam așa când vroiam să-i fac vreo plăcere. Era albă la față, asta aș fi putut vedea și în noaptea Sfântului Andrei, și privea fix înainte. Cei doi bărbați dănțuiau ca niște maimuțe dezarticulate, măsurându-se într-un ring imaginar. Situația ar fi fost al naibii de comică dacă ar fi fost niște străini, m-aș fi prăpădit de râs.

– Nu intri?

Nici gând! Totuși, de ce aș fi întrerupt bunătate de spectacol? Părintele se apucase să-i citeze Ateului Biblia (o cunoștea pe dinafară, pe toată). Acesta, surd la pilde și sfinte învățături, tocmai rupea cu dinții gâtul unei alte sticle de bere. Eh, acum înțelegeam și eu de ce avea buzunare așa de largi la haine. Că doar berile alea nu se teleportau la el gâtlej așa, de bune. Scumpa mea mamă se ascunsese și ea, ca nemții de ruși (sau invers că nu mai știi) și aștepta să treacă ciclonu'. O auzeam oftând supărată. Așa-ți trebuie dacă te de-dai la toți ateii...

Cu uimire am băgat de seamă că sticla de bere nu a încheiat contactul cu buzele necredinciosului meu vecin până când nu a gălgâit a gol. Îl durea pe el în cot de popă. Stomacul meu cârâi nemulțumit amintindu-mi că-l tratasem cu răceală întraga zi.

– E gata mâncarea? Am întrebat pe sub voce.

– În bucătărie. Să nu te vadă, a adăugat ea.

– Mamă?

– Da...

– Cum a ajuns acasă așa de repede? Eram curios că doar îl lăsasem în biserică.

– L-a adus primarul cu mașina. Bate-l-ar Dumnezeu!

Era clar. Dacă eu aveam intenția de a o scuti pe preoteasă de întreruperi neplăcute, apoi de bună seamă că vai-de-capul lui de primar ce-l aveam.

– Du-te prin spate, mă sfătui ea.

Normal. Că doar nu era să mă duc prin față. Știam că Părintele era abia la Testamentul Vechi, Ateul se înscrisese fără să vrea la o predică al naibii de lungă. Nu că n-ar fi meritat-o, dar pe undeva îmi era milă de el.

Furișându-mă hoțește prin spatele casei, trebuia să hopăi

un mic gărduleț de sârmă împletită. Nu era o problemă. O făcusem de multe ori când eram fugărit de dulăul Ateului. În bucătărie era aproape liniște. Doar strigătele pline de zel ale tatălui meu adoptiv mai răzbăteau înfundate până aici. Masa era gata pregătită, mâncărica aburindă în farfurii, chiar și tacâmurile erau aranjate – că așa îi plăcea Părintelui. Nu m-am obosit prea tare cu mestecatul (o bătaie de cap și de dinți pe care nu o deprinsesem cum se cade) și mi-am refăcut în minte planurile. Era ora nouă și vreo patru minute, destul timp ca să ajung până dincolo de deal...

Pentru că era ultima mea seară în sat, convenisem cu toate doamnele inimii mele să le spun rămas bun. Adică amânasem momentul, pe care-l intuiam a fi plin de lacrimi, cât de mult posibil. Nu mai aveam ce lungi, mâine urma să-mi iau tălpășița și eu încă nu-mi îmbrățișasem fetele. Marieta era prima mea prietenă, pe ea trebuia s-o văd la zece fix. O oră mai târziu, în grădina școlii erau programate surorile Heine la interval de o jumătate de oră (nu deodată, că nu eram fiul lui Terente), iar apoi Luminița. Aveam vaga bănuială că urma o seară lungă, în care se vor face promisiuni ce nu se vor respecta în veci (pomenirea lor) și în care era de datoria mea să le fac pe toate doamnele să se simtă bine. Lucru mai ușor de zis decât de făcut. Mi-am amintit cu ciudă că un scandal de toată frumusețea era la câțiva pași de mine. Hmm, deznodământul era incert. Deși prevedeam că, la un moment dat, Ateul va hotărî că i-a ajuns și își va aminti că el nu dă doi bani pe toate pildele creștinismului. Apoi va jura că nu mai pune mâna cât trăiește el pe preoteasă, așa să-i ajute Dumnezeu (ha, ha, ha! Pe acest Ateu nu-l durea gura). Înșfăcând încă o pulpă de puî, m-am repezit din nou afară. Era liniște. Pentru un necunoscător ar fi părut că problema era rezolvată. Nici pe departe! Părintele își umezea probabil buzele pe undeva (poate chiar cu una din sticlele vecinului). Fără să mai pierd vremea, am zburat (la figurat, că la propriu aș fi vrut eu...).

Am ajuns la Marieta cu zece minute înainte de ora stabilită. Nu am fost deloc surprins s-o văd așteptându-mă. Draga de ea, cine știe de când tremura de frig pe băncuța de lângă poartă? Mi-au trecut toate supărările văzând-o, din partea mea Părintele

putea să-i ardă Ateului câteva cădelnițe peste căpățâna aia tare, nici că-mi mai păsa.

M-a observat la rândul ei și s-a ridicat de pe băncuță. M-am oprit. Ce era cu mine? Habar n-aveam, dar privind-o cum tremura acolo, așteptându-mă pe mine, am avut o revelație. N-o meritam - pe ea și cu siguranță nici pe celelalte. Nu mai vroiam să o văd. Aș fi alergat înapoi acasă dacă n-aș fi fost incapabil de a schița vreun gest. Interpretând ezitarea mea ca pe o teamă (ceea ce poate era, dar eu n-aș fi recunoscut nici mort), Marieta își roti privirea căutând sursa ciudatului comportament. Negăsind nimic suspect a început să alerge spre mine. M-a strâns apoi în brațe cu toată puterea și i-am simțit chipul ud lipindu-se de fața mea.

– Răzvi! A exclamat fericită. Am crezut că nu mai vii, m-a muștră.

Dacă aș fi știut ce m-așteaptă, ai fi avut dreptate.

– Cum să plec fără să te văd? Am întrebat-o stins.

Foarte ușor, al naibii de prea ușor.

– Nu știu cum o să pot trăi fără tine...

Uite, tocmai vorbe din astea nu doream eu să aud acum.

– Nu vorbi așa, știi bine că ne vom scrie.

– Zilnic? A întrebat plină de speranță.

Ei asta-i!

– Da, zilnic.

Am simțit-o relaxându-se.

– Trebuie să plec. Am vrut doar să te văd.

– Nu spune asta! Mai stai puțin... te rog.

Și am mai stat.

Dacă aș fi știut că fetele sunt atât de iubărețe în astfel de situații le-aș fi spus mai de mult că trebuie să plec... din sat, din țară, de pe planetă – găseam eu. Taman pe când lucrurile amenințau să degenereze și să devină interesante, a trebuit s-o opresc. Am sărutat-o din nou pe gât înfiorându-mă la geamătul ei surd și m-am ridicat. Deodată mi-era foarte frig. Pentru a nu știu câta oară mi-a trecut prin minte că trebuia să găsesc o soluție pentru a rămâne. S-a ridicat și ea oftând. Am condus-o până la poarta casei și am îmbrățișat-o. Mâna ei nu o părăsise pe a mea tot timpul în

care am fost acolo. Urmele unghiilor se vor vedea câteva zile. Bine că era întuneric și nu trebuia să dau cine știe ce explicații.

– O să-mi scrii, nu-i așa? M-a întrebat cu o voce gravă pe care nu o mai auzisem.

– Desigur, prințeso! Am promis! (când am să pot)

Eram sigur că aveam deja un loc calduț pregătit în iad. S-a mai repezit o dată în brațele mele zdrobindu-și sânii (care mă înnebuniseră de când o văzusem) de pieptul meu și dusă a fost.

– Te iubesc, am mai auzit-o șoptind ca pentru ea.

Am încercat să mă rup cumva de amintirea ei, să uit cât de confortabil mă simțeam în preajma Marietei. Cum spuneam ceva mai devreme, unele lucruri sunt infinit mai ușor de zis decât de făcut. Dar, aici eu eram diferit, aici eram altfel decât ceilalți. Descoperisem la o vârstă fragedă că îmi pot alege amintirile, că pot să decid ce anume să păstrez și ce să arunc în gaura neantului. Toți orfanii sunt la fel. În momentul în care pricepem că adevărul crunt e că nimeni nu ne vrea, ne dezvoltăm această abilitate. E pentru protecția noastră, ne ascundem în spatele unui zid de piatră indestructibil. Acolo noi suntem cei puternici, acolo nimeni nu ne lasă în urmă. E locul unde noi jucăm roluri de călai...

Fără noduri în gât, fără fasoane, am plecat. Că doar mai aveam de suferit, seara abia începuse. Iar, dacă surorile Heine nu mă speriau, întâlnirea de la miezul nopții îmi trimitea un curent rece pe șira spinării. Luminița avea darul ei...

Am ajuns într-o grădină a școlii ce nu avea nimic în comun cu locul pe care-l cunoșteam atât de bine. Locul în care îmi petrecusem copilăria arăta sumbru în lumina palidă a lunii de toamnă.

Cu Vicky și Chris aveam un pact special. Ele se prefăceau că nu știau că mă întâlneam cu amândouă, iar eu mă prefăceam că nu observ prefăcătoria lor. Ei, fiecare cu mâncarea care-i place! Amândouă erau foarte, foarte-ridicol de blonde, ca niște nemțoaice veritabile ce erau. Mici de statură, cu părul creț și ochi scânteietori erau de o bună dispoziție imposibil de alterat. Probabil că așa aș fi arătat și eu dacă aș fi fost nepotul unicului evreu care a reușit să scape cu averea intactă dintr-o Germanie în agonie.

Christina (căci ea era următoarea pe lista inimilor de zdrobit) a întârziat politicoasă doar câteva minute. Nici nu aşteptam altceva.

– Vicky nu vine, mi-a spus veselă de cum a ajuns. Parcă detectam o ușoară ironie în vocea ei. Poate că nu auzeam eu bine. Nu am insistat, în fond, și așa, treaba era al dracului de complicată.

– Tata...

Am înțeles repede.

– Tu cum ai ieșit? Nu prea vroiam să aflu dar aveam disperată nevoie de un subiect de discuție. Marieta nu era cea mai vorbăreată fată din lume. Am început să pășim alături fără să ne atingem (fetele astea erau ca niște ciute, trebuia să fi atent cu ele).

– Am coborât pe geam. Știi..., a trebuit să alegem. Doar una putea pleca. Eu am câștigat, a terminat ea mândră.

Am căscat ochii mari. Adică zgâtia asta de fată sărise din dormitorul lor de la primul etaj... Am clătinat din cap încercând să-mi imaginez saltul. Ar fi putut să se rănească. Ce mama dracului a fost în capul lor? A fost nevoie de tot controlul pe care îl aveam să nu țip la ea ca un nebun. Fără să-i răspund (pentru că nu aveam încredere în reacțiile mele în acel moment) am luat-o de mână admirând proiecțiile ciudate pe care le crea lumina difuză a stelelor. Foarte frumos din partea lunii să se ascundă după un nor, Chris n-a obiectat nimic. Am început să ne plimbăm. O vreme am păstrat tăcerea, fiecare înotând în propriile gânduri. Deodată, mica evreică a început să râdă.

– Ești un idiot!

Poftim? Bine, eu eram conștient de asta (că altminteri ce aş fi căutat acolo), dar de unde și până unde acest apelativ pe buzele ei.

– Asta mi-a zis sor-mea să-ți transmit, chicoti ea.

Am blestemat luna care nu dorea să lumineze măcar puțin trăsăturile fetei. Apoi, am izbucnit. Râdeam ca un bezmetic fără să știu de ce, fără să-mi pese de ce ar fi putut crede despre mine. Eram liber să fac ce vreau! I-am simțit privirea cercetătoare apoi m-a oprit. O mână mică și caldă pe buzele mele m-a readus pe loc lângă ea. Eram foarte conștient că eram singuri și că (teoretic)

orice se putea întâmpla, dar ceva mă oprea. Degetele ei au zăbovit un timp pe chipul meu invitându-mă. Pe naiba. Nu te vreau Chris. Nu în seara asta, nu o să las ca prima ta dată să fie cu unul ca mine. Nu. Am îndepărtat-o zâmbindu-i cu toate că știam că nu mă poate vedea. Fără un alt cuvânt am condus-o și pe ea acasă (la ea, desigur). Înainte de a o lăsa să intre am îmbrățișat-o și o nouă durere și-a făcut loc în pieptul meu. Dar ea nu plângea. Înghețase în brațele mele și nu dădea nici un semn că ar vrea să le părăsească. Nu mă mai recunoșteam, ceva era diferit. Probabil că am fi stat așa, lipiți unul de altul până dimineată dacă lumina unei ferestre nu ne-ar fi trezit din beție. I-am luat chipul în palme și am sărutat-o, nu era prima dată dar pentru mine era o experiență nouă. Buzele noastre s-au atins cu teamă, simțeam că ezită și n-am insistat. Încă un sărut tandru pe frunte și apoi, o dată cu lumina din ferestră, s-a stins și ea.

– Sunt un idiot, am admis tremurând.

Dacă asta era ideea Celui de Sus pentru o noapte a ispășirii de păcate, apoi trebuia să știe că avea un simț al umorului destul de straniu. Le-am rezervat și surorilor Heine un sertar în inima mea și mi-am continuat misiunea. Doar o etapă mai aveam de parcurs, cea mai dificilă și mai imprezvizibilă dintre toate.

Cu Luminița era altfel. Nu avea naturalețea Marietei sau nebulia surorilor, dar aveam impresia că abia zărisem vârful aisbergului. Ea era diferită. O fată pe care trebuia s-o iubești, (și care, spre deosebire de tatăl ei, era iubită de tot satul) care provoca pur și simplu un lanț de reacții chimice cu o simplă privire. Dar ea trăia în altă lume. Mă fascina modul unic în care percepea până și cel mai neînsemnat dintre lucruri. Cu o grație demnă, aristocrată, (părea a se potrivi mai bine familiei regale, nu a tontului de primar) era atât de nevinovată încât părea cu adevărat un înger coborât din rai. Cu ea trebuise să am grijă, să muncesc din greu, ba chiar să-mi storc creierii pentru a găsi moduri de a o surprinde. Cu ea eram întotdeauna prins pe picior greșit, întotdeauna rușinat de vizibila mea neînsemnată (comparativ cu ea, desigur). Deci, nu mică mi-a fost uimirea când ea mi-a trimis vorbă că mă așteaptă acasă la ea, și încă fix la miezul nopții. Bănuiam o scurtă ședință

de explorat buze și un și mai scurt „la revedere” spus sec cu o jumătate de gură. Însă cu Luminița nu se știa niciodată...

Ca un băiat pe care se putea conta am ajuns acolo în exact momentul în care limbile ceasului meu se confundau una cu cealaltă. Nu eram deloc neliniștit, mă așteptam la cel puțin o jumătate de oră de suspans. Pe fete trebuie să le aștepți. Fără excepție. Timpul meu de somn se diminuea vizibil. Mă întrebam dacă mai avea vreun rost să mai trec pe acasă. Dacă nu m-ar fi așteptat două valize (de dimensiuni gigantice) aș fi ales să aștept autobuzul de pe acum. Nimic plăcut nu mă putea aștepta la casa parohială. Un sunet sec în capul scărilor mi-a alungat toate gândurile. Inima, și ea, vroia parcă să mă părăsească. Un câine din vecini decise în acel moment să-și amintească că avea gură. Niciodată nu mi-au plăcut câinii, prea aveau prostul obicei de a-mi strica socotelile.

Dacă nu mi-ar fi fost gura ca iasca probabil că mi-aș fi înghițit limba. Minunea cobora scăările. Cum?! Nu tu așteptare până-ți intra frigul în oase? Nu tu aruncat cu pietricele în geamul camerei ei? Oare fata asta avea de gând să-și strice reputația tocmai în ultima mea seară? Ca pentru a-mi răspunde, s-a oprit. O determinare bizară îi umbrea trăsăturile făcând-o să pară și mai frumoasă. Dacă așa ceva era omeneste posibil. L-a alungat așa cum hâșâi o muscă băgăreață și a început să se grăbească. În câteva clipe era lângă mine și... Stupoare! M-a depășit ca și cum aș fi fost un vrej uscat, sau un indicator rutier (deși în toată comuna nu erau decât două, la intrare și la ieșire). Ceva din felul în care își ținea umerii mi-a dat de înțeles că trebuia s-o urmăresc. Zece minute mai târziu încă mă chinuiam să mă țin după ea. Încercasem s-o ajung de vreo câteva ori dar fără succes. Începeam să văd asemănarea cu tatăl ei – primarul nostru avea sănătosul obicei de a o lua la goană când vreun sătean nemulțumit avea neinspirata idee de a-i cere socoteală. Nu știam unde e Clujul dar dacă mai continuam mult așa cu siguranță că nu mai aveam nevoie de nenorocitul ăla de autobuz. La marginea pădurii a ezitat un moment apoi... a dispărut. Poate că era o idee proastă până la urmă. Cum nu eram recunoscut pentru inteligența mea sclipitoare am urmat-o. Înclin să cred că aș fi urmat-o până în iad dacă aceea ar fi fost destinația

ei (în ciuda tuturor descrierilor cu care Părintele mă amenința când făceam pe năzdrăvanul). N-a fost nevoie, imediat după primul front de stejari, mă aștepta cu răsuflarea încinsă. M-am apropiat precaut și am încercat să o strâng la piept (poate-i era frig, nu altceva). Palmele ei mici, translucide, m-au oprit.

– Nu! A exclamat furioasă. Cum îndrăznești?

Dar eram obișnuit cu reacțiile ei. Știam ce trebuia să fac. Mi-am lăsat brațele pe lângă corp și i-am șoptit cu cea mai seducătoare voce de care eram capabil:

– Toamna mi te fură!

Umerii ei s-au relaxat și duritate expresiei i s-a topit ca prin farmec. Era ca o parolă, ca un cod secret pe care numai eu îl știam. Foarte sensibilă la tot ce însemna poezie, dura și imposibil de atins Luminița, devenea fragilă dacă știai cum s-o iei.

– Toamna nu te iubește ca mine!

Ochii mei se dilataseră probabil și amenințau să plece fără mine în palmele Luminiței. Era prima dată când îmi spunea că mă iubește. Toate cuvintele, la care mă pricepeam atât de bine, au evadat din mintea mea.

Ca și cum ar fi înțeles că tocmai trecuse peste zidul invizibil care forma bariera ce ne despărțea, a plutit câțiva pași îndepărtându-se. Eram într-o situație ciudată. Știam că ea aștepta ca eu să fac primul pas dar eu nu reușeam să deschid gura. Apoi am observat că avea un mic rucsac în spate.

– Ce ai..., vocea îmi tremura așa că m-am oprit.

A înțeles din privirea mea la ce mă refeream. Cu toată lumina palidă a lunii de septembrie mi s-a părut c-a roșit. A respirat adânc evitându-mi privirea și a scos la iveală o păturică subțire. A întins-o pe jos cu mișcări tremurate, repetând fiecare gest de două ori (ca un om beat). S-a așezat și m-a privit fix în ochi pentru prima dată.

– „Dacă se va întâmpla acum, nu va veni pe urmă. Dacă nu va veni pe urmă, se va întâmpla acum. De nu se va întâmpla acum, totuși va veni pe urmă... Totul e să fi gata.”

Eram singurul care-i asculta citatele din Shakespeare, așa că mi se păreau normale venind din gura ei. De multe ori nici nu

le mai ascultam - acesta însă m-a înfiorat. Nu mai puteam sta în picioare. M-am așezat (adică am căzut ca un bolovan) lângă ea. N-o priveam. Nici nu mai eram sigur că știu cum. Respira agitată dar nici eu nu mă descurcam mai bine.

– Răzvi...?

– Da?

– Poate nu ai înțeles...

– Am înțeles foarte bine (să fi fost eu chiar așa de idiot?), doar că m-ai surprins. Asta e... altceva.

A tăcut gânditoare apoi și-a schimbat poziția lipindu-se de mine. Dumnezeu, deci există!

– M-am gândit mult, își plecă privirea.

Simpla ei atingere m-a încărcat. I-am îndreptat chipul spre al meu atingând delicat pielea ilegal de catifelată a obrazilor. Am sărutat-o ușor. Doar atât. Sau cel puțin așa credeam eu... De îndată ce buzele noastre s-au atins timide, ceva s-a rupt. Eram doar noi doi într-o pădure. Era trecut de mult de miezul nopții și nimeni nu știa unde ne aflam. Buzele ei s-au întredeschis treptat... Nu sunt cuvinte pentru asta. Am încercat să privesc în jur pentru un punct de sprijin, am încercat să mă agăț de ceva. Zadarnic. Am alunecat în lumea ei, m-am pierdut în sărut, m-am rătăcit în ea.

– Răzvi?

– Ha?

Dacă vroia un răspuns mai inteligent din partea mea ar fi cazul să îl ceară peste câteva zile. Dar se pare că fusese suficient. Tot ce dorise era să mă îndepărteze puțin. Cămașa pe care o purta era deja aiurea și am uitat să respir urmărind-o cum descheia nasturii. Mă privea atât de intens încât uitasem unde mă aflam. Tot ce mai conta acum era ea și faptul că nu o atingeam în acel moment. După ce și-a scos cămășuța și sutienul (de una singură pentru că eu eram hipnotizat) am încercat s-o privesc, să mi-o descriu. Nu doream să uit nimic. Niciodată. Printr-o vrajă necunoscută nu am reușit să leg nici măcar două cuvinte. Gândurile îmi dansau aiurea, împrăștiate de noianul de senzații. Era atât de frumoasă! Să fiu departe de ea, chiar și doar un metru, a fost brusc imposibil. Răspunsul ei, la sărutări și la mâinile mele care explorau fiecare

părticică din trupul ei, a fost la început timid... Cele mai fantastice sunete se nășteau în gâtul ei golindu-mi plămânii. Nici aerul nu mai avea sens, îl pierduse. Descoperisem ceva mult mai dulce și mai vital. Timpul a început să curgă altfel apoi. Frânturi de poezie, citate incomplete ale unor poeți morți, freamăt de inimi galopând...

Am reușit să ajung acasă spre dimineață. Purtam pe trupul meu semnele unui trecut care nu mai putea avea decât un nume: Luminița. O dusesem în brațe până acasă promițându-i în fiecare moment că nu ne vom despărți niciodată. Așteptam zorii ca să le spun părinților mei adoptivi că eu nu pot fi trimis la școală nicăieri. Cel puțin nu într-un loc în care Lumi nu era. Nu mai știam și nu mai doream să știu cum să trăiesc fără ea.

O să înțeleagă, nu au de ales. Voi fi preot altă dată. Voi ridica slavă cerului cu altă ocazie. Acum eram sigur că Dumnezeu e acolo. Că puterea lui nu are limite, că El ne face daruri. Ea e un dar pentru mine.

Dar dimineața a venit cu vești noi și sumbre. Părintele o trimisese pe preoteasă acasă (la mama ei) și era ferm hotărât să mă însoțească la Cluj. Chemase deja un alt preot pentru slujba de Duminică și nu mai aștepta decât ca eu să fiu pregătit. Târât împotriva voinței mele am părăsit satul, am uitat iubirea. Oh, unde ești tu – dar al meu?

Paul
MIHALACHE
IAȘI

Jocuri nevinovate (*fragmente*)

Când zic Ilva Mică nu pot să mă gândesc la Adriana, scăldându-se goală în șuvoiul repede, cu apă rece ca gheața, în care abia îndrăzneam să-mi moi vârfurile degetelor. Sau odihnindu-se în iarbă, la soare, cu capul pe brațe și pielea încă udă, prefăcându-se că nu-mi simte privirea din spatele pâlcului de copaci înfrunziți; și, închizând ochii, povestea ar continua de fiecare dată altfel.

Eram în clasa a șaptea, iar ea cu un an mai mare și mult mai înaltă. Ultimele case ale satului abia se zăreau, undeva, în depărtare, nu mai mari decât un con de brad. S-a ridicat și s-a îmbrăcat alene, întinzând câte o mână, privind-o cum strălucea, udă, în lumina soarelui, aplecându-se lent, apoi dându-și părul pe spate, admirându-și pielea arămie, comparând bronzul de pe brațe cu cel de pe un picior, de pe celălalt, parcă nehotărâtă dacă să-și îmbrace hainele, ori să pornească goală în vreo direcție știută numai de ea. După ce și-a pus pantalonii trei sferturi, pescărești, tricoul alb și teneșii, s-a mai uitat de câteva ori împrejur, ca pentru a-și lua rămas bun de la râu, de la poieniță și de la flori, apoi s-a îndreptat spre munte, pe poteca ce ducea în partea opusă satului. Era a treia oară când o spionam. Am hotărât să-i tai calea câteva sute de metri mai încolo, ca din întâmplare, pentru a nu-i da de bănuț (deși eram sigur că știe) că, de fapt, o urmărisem încă de acasă, și o privisem în timp ce se scălda goală. Seara se lăsa, odată cu roiurile de țăntari, și de tot felul de alte insecte, cuprinzând muntele ca un sentiment amestecat, de putere, liniște și teamă. După câteva minute de mers de unul singur printre copaci, paralel cu poteca

bătătorită, eram tot mai sigur că mă rătăcisem și că Adriana se întorsese spre casă. Dacă aş fi strigat probabil că m-ar fi auzit, dar oricât de neliniștit aş fi fost la gândul că mă prinde noaptea în pădure, nu puteam să mă umilesc într-un asemenea hal.

– Vrei să-ți arăt locul meu? mi-a spus, apărând pe neașteptate, din spate, și atingându-mi cu mâna un umăr.

Am crezut că-mi stă inima în loc, dar am încercat să-mi recapăt suflul cât mai repede. Nu înțelesesem întrebarea, sau, dacă o înțelesesem, nu mă puteam concentra să-i răspund. Zâmbeam ca un idiot, privind-o nemișcat, parcă așteptând ca, dintr-o clipă în alta, să rămână iar așa cum o văzusem, fără haine și cu pielea udă, arsă de soare.

– Urmează-mă, a zis, prinzându-mă de mână și trăgându-mă, fără șovăială, după ea. O să-ți arăt locul meu secret. O să-ți placă. Nimeni nu știe de el. Pe aici nu prea ai cu cine sta de vorbă. Toți sunt niște superstițioși plini de idei preconcepute și prostेști.

Se lăsa rece, și încă mult mai curând decât îmi imaginam, dar Adriana mă asigură că nu aveam mult de mers, iar acolo aprindem focul, avem pături suficiente, și o să fie o noapte de care să-ți amintești. Cuvintele nu aveau câtuși de puțin darul de a mă liniști, dar ceva din vocea ei îmi spunea că știe ce face, și că, atâta timp cât eram împreună, nu aveam de ce să-mi fac griji. Nu era încă noapte dar, între copaci, lumina devenea tot mai slabă, încât, uneori, abia mai puteam distinge forme sau culori.

Căsuța (mai mult o cocioabă) era într-un luminiș; copacii fuseseră tăiați și, de jur împrejur, le vedeam cioturile uscate. Am intrat, iar apoi Adriana a aprins patru lumânări groase, una în fiecare colț. Părea că știe unde găsește orice obiect de care avea nevoie, ca și cum ar fi locuit acolo de foarte mult timp. Pe jos era doar pământ, iar în mijloc urme de foc. După câteva mișcări sigure, scoțând lemne, pături și o sticlă cu un lichid gălbui, de consistența uleiului, s-a oprit în dreptul singurului geam.

– Aici a fost cineva de curând.

– De unde știi?

– Taci. Îți zic că a fost cineva pe aici, a spus, și a ieșit cu o lumânare în mână, fără să închidă ușa. O fi fost vreun rătăcit, a

zis când a revenit înăuntru, dar cuvintele erau mai mult pentru mine, se vedea că ea nu le credea. Ajută-mă să aprind focul. Așează lemnele în formă de piramidă, eu o să atârî o legătură de usturoi la ușa, să ne apere de ce-i mai rău.

– Ce vrei să spui prin ce-i mai rău? am întrebat.

– Nimic, dar e bine să fii prevăzător. Niciodată nu știi ce se poate întâmpla.

Mai dormisem odată în pădure, cu unchiu' Marian, la cort, dar el avea cuțit de vânătoare, sac de dormit, și-mi spusese că nu am de ce să mă tem. Dacă urma să fie frig, mă gândeam, poate aveam să dormim îmbrățișați, ghemuindu-ne unul în altul, dar acum nu mi-o puteam imagina pe Adriana goală, cu pielea strălucind de stropi și de raze, ci voiam doar să mă simt protejat, să fiu sigur că nu-s singur acolo, în mijlocul unei păduri care se trezea la viața ei nevăzută și pe care putea deja s-o aud prin pereții șubrezi, de lemn.

Adriana s-a întors zâmbind, încântată de isprava cu legătura de usturoi ce avea să ne apere de spiritele pădurii.

– De fapt, pădurea nu e rea - mi-a spus - dar niciodată nu se știe cum o să se poarte cu noii veniți.

A reșezat lemnele, transformând grămăjoara făcută de mine într-o formă conică, aproape perfectă, pe care a aprins-o cu ajutorul unor cârpe și bucăți de hârtie, vârâte cu grijă în mijloc.

– Să nu-ți faci griji de fum. Avem și horn, și a ridicat un deget spre acoperiș. Buuun. Acum bea. Dacă nu-ți place te ții de nas. O să-ți facă bine. E făcută de mine, din rădăcini de pini și miere de albine. Mai am câteva sticle. Nea Gurmâz, pădurarul care a stat aici până anul trecut, m-a învățat cum se face.

– Și de ce nu mai stă aici? am întrebat.

– A murit. Într-o zi l-am găsit mort și l-am îngropat în spatele casei, cum mă rugase când a știut că-i vine sorocul. Să nu spui la nimeni. Nimeni altcineva nu mai știe. Așa a vrut el.

– Dar de unde a știut că-i vine sorocul?

– Știa multe. Asculta pădurea și pădurea îi vorbea.

– Te-a învățat și pe tine, așa-i?

– Acum bea. După aceea o să jucăm un joc.

Constantin
MIU
MEDGIDIA

Portofelul

– Ce bei, dom’le? se interesă Dima Zer, după ce-i întinse cartea, cu autograf, invitatului său.

– O cafea.

– Da’, ce, cafeaua se mănâncă?!

– Dom’le Mironescu, înțeleg că dumitale-ți place ironia, dar acu’ nu e cazul, avertiză cel care voia să facă cinste. Ești invitatul meu, vreau să „ud” și eu cartea-asta, pe care am scos-o, păru omul a explica. Săptămâna viitoare, lansez volumu’ și eu am nevoie de dumneata, să-l prezinți, ce nu pricepi!?... I-am invitat și pe Motroc și Petcu, de la Filială, să vadă că noi avem activitate culturală în urbea noastră, cu toate că pe ăștia îi interesează mai mult partea a doua – masa și dansu’...

„Aaa, d-asta e așa mieros maestro!” își spuse Costin Mironescu. „Ia, să vedem, ce-a mai debitat onorabilul?” Se apucă să răsfodiască volumul, citind la întâmplare și dorind să pară absorbit de lectură.

– Merge un uischian! se înveseli Dima Zer, văzând că invitatul său pare interesat de creațiile sale.

– O lacrimă! preciză Mironescu.

– Ei, cum o lacrimă?! se supără omul...

– Nu, domnule! îl opri Mironescu. Am spus o lacrimă, făcu el, arătând cu degetul spre colțul ochiului... Lacrima lui Ovidiu...

– Atunci, două lacrimi d-ale lu’ Ovidiu! comandă Zer!

Pentru că văzu preocuparea pentru lectură a omului din

fața sa, își aprinse o țigară, tuși scurt și continuă rugător:

– Poate scrii ceva despre cartea-asta și trimiți cronică la revistă, la dom' Petcu... O să vezi că e plină de semnificații! avertiză poetul, cu emfază. Știi, eu aicea am vrut să inițiez cititorul în filosofia timpului, așa cum îl simt și-l înțeleg eu... Pentru că, vezi dumneata, dom'le, sunt două chestii diferite: una e ce vede și ce simte eul meu intim și alta ce receptează eul exterior...

– Nu te supăra, domnule Dima, dar e bine să-i lași pe alții să spună ce-ai vrut dumneata să transmiți cititorului! zise Mironescu plictisit de aroganța preopinentului său. Știi unde e greșala?... Dumneata nu stai în spatele cititorului și, văzând la ce poezie a ajuns, te-apuci să-i explici anume ce-ai vrut să spui de fapt! Adică, dacă e vorba de eul intim sau cel exterior – așa cum pretinzi. Vorba lui Tudor Vianu: comunicați, nu te comunicați!... Dacă te pretinzi poet adevărat, nu te crampona de explicații: fiecare ar trebui să se recunoască prin ceea ce citește.

– O clipă! avertiză Dima Zer... Ți-era dor, iubi? întrebă el la mobilul care tocmai sunase. Uite, ce să fac... sunt cu domnu' Mironescu, da... cu el... Și când a văzut cartea, i-a dat o lacrimă (face cu ochiul), adică i-am dat o lacrimă... De-a lu' Ovidiu... Nu, dragă, dom' Petcu nu e cu noi. O să fie săptămâna viitoare, când facem lansarea... Daaa, o facem așa, pe la sfârșit, cred că sâmbătă... Uite că și domnu' Mironescu a dat aprobativ din cap. E bine sâmbătă... Ca să știi... Cum de ce? Ca să fii freș... Așaaa... Și să mai știi că mi-e dor... Sigur- Ok, pa-pa.

– Noua muză, de care-mi tot vorbeai?

– Da, dom'le, e cu ochii pe mine, mai ceva ca pe butelie! se laudă Dima Zer.

– Eu o să mă retrag, dacă nu-i cu supărare, că mai am câte ceva de scris... Mulțumesc pentru tratație.

– Știi ceva! zise morocănos poetul, căutându-se prin buzunare. Știi ceva?... Ex-tra-or-di-naar! răbufni el, lungind ultima silabă. Fir-ar al dracu', dom'le, nu mi-am luat bani la mine! dădu nevinovatul din umeri. Știi ceva: plătește dumneata, și data viitoare fac eu cinste!... Da', când te sun, să-mi aduci aminte să iau și portofelu'...

Gheorghe
MOCANU
VRANCEA

Ecoul de peșteră al adolescenței

În fiecare an caut iluzia primăverilor care s-au dus, amintirea clipelor ce se ascund în lanul de lucernă al amintirilor. Caut sărbătoarea viselor pline de neliniște din nopțile ce licăreau palid îndărătul ferestrelor, aidoma fulgerelor coborând peste Ursoaia, împungând-o din toate părțile și asediind-o în ierburile jilave de primăvară. Caut ursoienii ce-și duc traiul apropape la fel în fiecare an, înclinați de povara muncilor interminabile, sleiți de drumurile grele pe unde își cară roadele în hambare, cu spinările rupte de trudă, cu sudoarea pe frunte, cu spaima iernilor lungi, cu ochii pe orătăniile ogrăzii. Dar mai cu seamă tânjesc după urletul de basm al lupilor nevăzuți niciodată, totdeauna în imaginația fanteziilor mele. Eram tânăr pe-atuncea și visam. Încă mai credeam că tot ce zboară se mănâncă... Nu-mi venise, pare-se, timpul să înfrunt și eu greutățile vieții de ursoian.

Era primăvară.

M-am trezit în dimineața aceea răcoroasă de aprilie și aveam deja șaisprezece ani... Șaisprezece primăveri trecuseră peste mine de când făcusem ochi în Ursoaia, sau în Bortă, așa cum am botezat eu însumi satul copilăriei. Nu știu ce-mi venise în dimineața aceea să-mi număr primăverile și să mă gândesc cu mai multă grijă la viitorul meu ! Poate era semn că venea și peste mine un dram de maturitate. Nu sunt sigur nici până astăzi dacă s-a întâmplat, cu adevărat, acest lucru !

Până să-mi vină mintea la cap, viața îmi părea toată un șirag infinit de bucurii... Cum să nu-mi pară nesfârșite clipele

copilăriei cu atâția copii în casa noastră: Eu - copilul mamei, tata - copilul bunicului, bunicul - copilul străbunicului și toți, în culmea vârstei lor, ținteau spre suta de ani. Așa că, aproape se ajungeau unii pe alții cu bătrânețea și tot copii se chema că erau !

Mă gândeam deseori cu îngrijorare la ziua când voi ajunge și eu bunic. Auzeam deseori că bătrânii dau în mintea copiilor. Eu cred însă că bătrânii sunt niște copii în toată firea. Nimic nu poate fi mai minunat decât să rămâi, mereu, copil. Să fii la nesfârșit copilul cuiva, dragostea puberă a cuiva...

Cu toate frământările acestea îmi doream cu nerăbdare să ajung mai repede flăcău. Din ce pricină ? Vă mărturisesc chiar acum; începuseră să-mi sfârșie călcâiele după fete, când abia îmi răsărise puful sub nas.

Pubertatea o pierdusem, neștiută, undeva pe drum, gustasem din ea o gură din cireșele niciodată coapte ale lunii mai, așa că adolescența mea începea în dimineața aceea de aprilie. Mirosea a floare de cireș, a mușchi de pădure, a iarbă verde. Mama deschidea larg fereastra, îndemna aerul răcăros și proaspăt din pădurea ce stătea să cadă peste acoperiș, să intre în casă. Apoi țesea de zor în timp ce eu leneveam în pat, trăgeam cuvertura peste urechi, să nu aud zornăitul suveicii și scârțâiala ițelor. În dreptul gurii și nasului lăsam o deschizătură să poată intra aerul cu toate aromele proaspete din pădure. Atunci somnul era cel mai dulce și visele frumoase. De fapt, aveam mereu același vis, și seara și dimineața, înainte de răsăritul soarelui. Se făcea de fiecare dată că era toamnă și alergam prin iarba Alunișului. Căldura așternutului îmi ținea oasele moi, iar visele nu se încumetau nici ele, copleșite de căldură, să se avânte spre anotimpurile reci. Se făcea că alergam prin iarbă după Ilinca, fosta mea colegă din clasele primare. Nu mai era fetița cu fundițe roz, cu șosete albe, cu ghiozdănelul în spate, pe care o tăvălisem naiv și fără motivul incriminal al vreunei alt fel de provocări de atâtea ori prin iarbă. Acum era aproape femeie. Era, sau doar mie mi se părea, obișnuit s-o știu în nemișcarea clipei ? Numai eu, parcă rămăsesem în urmă. Ea se tot depărta. Alergam în spatele ei pe un drum imaginar, în timp ce distanța dintre noi se tot mărea. Alergam și alergam după ea și ea mergea

cu pas domol și sigur. Visul acela părea blestemat, se repeta la nesfârșit, nu-mi îngăduia s-o prind, să-i vorbesc și să-i opresc, în ghiocul smereniei, șaptele..

În dimineața aceea visul meu a fost altul. Părea desprins dintr-o altă realitate, pe care inima și sufletul o doreau. Povara nesiguranței șoimului când pleacă în primul său zbor mi se cuibărise în suflet, o simțeam pe umeri, cine mai știe ecoul ei de peșteră, magia orei care va să vie ? De aceea vă spun cu atâta convingere că adolescența mea a început în dimineața aceea de aprilie...

– Scoală-te, băiete! Trezește-te, mamă! Ce-ai de suflă așa de greu! Ești ud leoarcă! Am deschis ochii. Privirile s-au oprit pe chipul mamei. Dădea cuvertura într-o parte și mă îndemna să-mi ridic capul. Ai visat urât ?

Știam unde mă aflu. Am recunoscut pereții, masa, lampa, războiul. Eram în casa mea... Mă trezisem de-a binelea, dar gândul rămăsese agățat de visul minunat... Am ieșit în prispă, m-am uitat spre soare. De ce se holba la mine? Era pentru prima oară când soarele se uita, atât de insistent, numai spre mine. Parcă îmi reproșa ceva: că m-am trezit târziu, că nu-mi dau seama că sunt de-acum băiat mare și ar trebui s-o ajut mai mult pe mama. Am rămas locului o clipă, mi-am pocnit oasele și mi-am îmbrăcat hainele de lucru. Erau multe treburi de făcut în gospodăria noastră. Tot timpul mi se părea că sunt prea multe, încât, oricâtă silință mi-aș fi dat eu, n-aveam să le isprăvesc niciodată.

– Azi avem multă treabă ! zise, în treacăt, mama.

– Știu, mi-a spus asta și soarele, adineauri ! am răspuns eu cu ton aproape iritat.

– Soarele ! Nu-l vezi cum se uită spre mine ? Stai binișor, că-ți fac pe plac! l-am liniștit eu dintr-o privire. Ține cu tine, mamă, soarele ăsta al nostru !

– De, las' să fie mult soare, să terminăm și noi treburile !

– Treburile nu se termină în veci ! Mereu apar altele și altele ! Omul cât trăiește are treburi! Numai moartea îl scapă de ele, nu-i așa ?

**Constantin
PIȘTEA
BUCUREȘTI**

Răpirea (fragmente)

„Mama, hai că acum ajungem acasă!...” „Da, mămico, acum...” „Drăguțu’ mamei!” Era al ei, trup, carne din idealul ei, plămădit în atâtea vise și dorit atât de mult încât devenise realitate. Avea un copil, căsnicia ei era salvată, soțul avea să o iubească la fel ca înainte, viața își putea relua cursul normal, ba chiar abia atunci începea viața adevărată. Și nu o să mai muncească la acea dugheană nenorocită, pentru că îngerașul din brațe nu merită să simtă în hainele ei mirosul de alcool, va trebui să își găsească un serviciu mai bun, o servitoare pe undeva, dar totul, bineînțeles, numai când îngerașul avea să mai crească puțin.

„Un copil? Așa de repede? Unde ai umblat atâta vreme? Ne-am făcut atâtea griji... Te-am căutat peste tot...” Vocea lui Nicu acoperi plânsetul micuțului care, la primele zgomote, începu să dea semne de supărare și să protesteze așa cum știa el mai bine. „Am născut... Nu te bucuri?”, reuși să mai spună până când socrii, auzind voci la ușă, ieșiră să vadă minunea. Incredibil, dar adevărat, familia lor era mai mare cu un membru. „Bine, dar cum e posibil să naști așa, dintr-o dată?”, rămase în aer întrebarea lui Nicu, pe care evenimentul îl luă prin surprindere și nu avu timp să se dezmeticească. Să își facă probleme pentru ce se întâmplase între timp, sau să ia totul de-a gata și să se bucure că avea ce își dorese atât de mult? Un copil... În sfârșit se simțea împlinit.

Total era armonie și munca sa căpătase un alt sens, știa că robotea pentru micuțul care îl aștepta acasă și care îi zâmbea

dulce atunci când apropia de el mâna încă îmbibată de vaselină și motorină. „*Cred c-o să fie tot mecanic într-o zi, vezi cum îi place?*”, îi spunea Getuței care își dedica timpul îngrijirii îngerășului ce le luminase casa și dădea alt gust dimineților care îl prindeau pe Nicu tot mai obosit din cauza somnului întrerupt de copilașul care întotdeauna vroia câte ceva. „*E bine că e așa, înseamnă că și când o fi mare o avea energie, o să fie un bărbat adevărat*”, încerca ea să-l îmbuneze și să-i arate și părțile bune ale comportamentului zbuciumat al copilului. Numai că Nicu nu mai avea nevoie de nici un suport moral, oboseala se estompa brusc atunci când își lua în brațe odrasla și îi simțea bătăile inimii.

Pe amândoi poliția i-a ridicat la câteva ore după ce Nicu plecase la muncă... Fusese ultima dată când îl văzuse pe îngerăș, copilul lui era de fapt al altuia și, dintre șurubelnițe și unsoari, a fost dus alături de cea în care avusese încredere oarbă. „*Cum ai putut s-o crezi, prostule? Copilul nu seamăna deloc cu tine!...*” Sărise brusc în prăpastia deznădejdii și stătea înmărmurit în spatele unor gratii, privind în gol, aiurea, către o iluzie pierdută, viața lui... Se simțea păcălit, nu atât de soția lui, cât de destin, părea bătaia de joc a unui regizor care, într-o scenă cu băieți buni și răi, îl distribuise în rolul celui care pătimește din partea tuturor. „*Prostul satului, asta sunt eu?*”, se întreba privind-o pe Getuța care, plecată cu gândurile departe, cu bilet numai pentru dus. Își clătina capul și ținea gura deschisă fără să priceapă unde se afla și de ce. Începuse să fie așa atunci când polițistul ce sunase la ușa apartamentului nu a așteptat să fie poftit în casă ci, întrebând-o dacă o cheamă Georgeta Damian, o apucă de mână și o plimbă prin camere până dădu de copilaș. În timp ce ajutorul său încerca să îi potolească pe socri, polițistul, alături de o Getuța tremurândă și de un îngerăș care plângea întruna, cobora deja scările către mașina ce avea să îi ducă pe toți la secție și, mai apoi, fiecare pe câte un drum, polițistul cu paharul de cafea fierbinte la volanul noului său Logan, fosta mămică ghemuită într-un colț de celulă, iar copi-lașul din nou în pătuțul său de la spital.

Monica
RĂDULESCU
BUCUREȘTI

Impresii (fragmente)

Mâna dreaptă avea unghii lungi și un pic ascuțite. Deși era slabă și destul de mică, mâna lui își păstra masculinitatea. Atingea cu forță sau abia simțit corzile chitarei, lăsând sunetele să iasă controlat și armonios. Era încordat și traspirase. Maria îl privea fascinată, stând complet incomod, în picioare, lângă ușă. Mâinile lui îi captaseră privirile. Muzica lui Mozart răsuna din chitări în încăperea mult prea mică și supraîncălzită. Cei doi artiști aveau câte un pahar cu apă lângă scaun. Al lui era răsturnat pe poale. Când au terminat de cântat, au salutat publicul și au plecat. Fără bis sau alte serii de aplauze. Maria încă îi privea mâinile când a trecut pe lângă ea, îi privea mâinile și când a rugat-o să-i facă loc să iasă. Abia atunci și-a ridicat privirile și l-a privit în ochi. Avea o privire întunecată și rece, care a înfiorat-o. S-a chinuit mult după aceea să-și amintească mâinile lui, dar n-a reușit. Și-a amintit totuși senzația pe care a avut-o privindu-i-le grăbite pe corzi. Era ceva viu acolo, o forță necunoscută ei.

E ciudat cum, după multă vreme de atunci, Maria re trăiește senzația de fiecare dată când aude acea bucată din muzica lui Mozart. Ca și cum i s-ar fi impregnat în piele mirosul unei nopți de dragoste.

Într-o zi, mergând spre facultate, se auzi strigată de o voce cunoscută. Era Anca, o fostă colegă de liceu, pe care n-o mai văzuse de câțiva ani. Îi făcu semn cu mâna și se întoarse din drum să o salute cum se cuvine. Anca nu era singură. Se ținea strâns de

brațul unui tânăr, îmbrăcat într-o geacă de piele maro. Purta ochelari de soare și Maria nu l-a recunoscut din prima clipă. Abia când Anca îi făcu prezentările și au dat mâna și-a dat seama că este el. Fiorul era același, mâinile erau aceleași, iar când și-a scos ochelarii de soare a constatat că și ochii erau aceiași. Anca stătea în continuare agățată de brațul lui și nu îl slăbea din ochi. Era clar foarte îndrăgostită. El nu zicea nimic, își pusese înapoi ochelarii și Maria era convinsă că o fixează cu privirea din spatele lor. Fiorul rece n-o părăsea deloc. Au schimbat numere de telefon și au promis să se revadă curând la o bere. Era ferm hotărâtă să nu accepte vreodată o întâlnire cu ei.

N-a auzit nimic din cursurile din ziua aceea. Era cu gândul departe, inexplicabil, la mâinile lui ispititoare și privirea de gheață. Cât de îndrăgostită părea Anca. Se topea în ochii lui. De când o știa era veselă și plină de viață, mereu dornică de aventură și sport, mereu pusă pe șotii. O fată deșteaptă care-i plăcuse întotdeauna. A adormit cu gândul că Anca era norocoasă să poată iubi așa, cu toată ființa și fără urmă de îndoială. Era ceva ciudat la tipul ăla, dar dacă Ancăi îi plăcea atât... Și-apoi fără chitară, Mozart și atitudinea de scenă nici nu era atât de înspăimântător.

Era întuneric, se auzea un șuierat și i se părea că e frig. Fereastra era deschisă. A vrut să se ducă s-o închidă, dar cineva sau ceva o ținea în pat. A vrut să strige, dar n-a putut. Un fior rece cunoscut îi trecu pe șira spinării. Respira greu. S-a întors și a văzut-o pe Anca ținând-o de mână. Cu ochii roșii de plâns, fără cuvinte, Anca îi făcea semn să nu plece, să n-o lase singură. Cu cealaltă mână îi arăta ceva în întuneric. Nu vedea nimic. Afară se dezlănțuia furtuna și tare ar fi vrut să închidă geamul. Pentru cât de firavă era, Anca avea o forță incredibilă. Când a privit-o din nou, în locul ei era el, cu ochelarii de soare pe nas, ținând-o de mână strâns. Cu mâna liberă, Maria îi smulse ochelarii și o lumină puternică o lovi în față. Se trezise, soarele intrase în cameră prin fereastra larg deschisă. În cameră era frig. Se scutură de urmele visului și se uită la ceas adormită.

Încă nu-și băuse cafeaua când a sunat telefonul. Anca o invita la o plimbare prin parc, să-și mai depene din amintiri. Căută

o scuză, dar până să alcătuiască una coerentă, Anca apucă să-i spună că el e plecat din oraș și e una din puținele ocazii în care poate ieși cu fetele la palavre. Răsuflând ușurată, Maria acceptă zâmbind. După ce închise telefonul se întrebă pentru o clipă dacă o să-i povestească Ancăi visul și temerile ei. Probabil că nu.

Anca vorbea puțin despre facultate, despre colegi și prieteni noi, despre părinții ei și foarte mult despre el. Erau împreună de un an și ea visa la nuntă și la copii cu ochii lui. Îi lăuda muzica, inteligența, umorul. Maria, reticentă, nu vorbea prea mult. S-au căsătorit după două luni.

Au trecut de atunci vreo douăzeci de ani. Anca e căsătorită cu chitaristul ei, Maria cu un inginer drăguț și vesel. Amândouă au copii. Se întâlnesc uneori prin Cișmigiu și discută. Anca radiază de fericire. Arată cu zece ani mai tânără, merge la concerte cu copiii, pleacă în concedii cu cortul prin lume, el îi cântă la chitară lângă foc, exact ca-n primele drumeții. Maria și-aduce aminte de mâinile lui alunecând pe corzi și de privirea lui înghețată. De visul ei și de teama de a-l revedea. Oare de ce s-o fi temut de fapt? Băiatul ei cel mare e acum student la Conservator. Studiază chitara. Pe când avea vreo patru-cinci ani s-a agățat de o chitară într-un magazin de jucării și a refuzat să mai plece de acolo fără ea. Mama Mariei i-o cumpărase încântată de dorințele artistice ale copilului și se întorseseră acasă fericiți și bunica și copilul. Când l-a văzut cu chitară în mână, Maria a încremenit. Degetele lui micuțe, forma palmei, încrâncenarea cu care trăgea de corzi... totul îi amintea de el. L-a strigat și când i-a întâlnit privirea a găsit acolo și întunericul și răceala din ochii lui. Copilul îi zâmbea, dar lumea lui se transformase într-un mod pe care Maria nu-l putea înțelege. I-a fost frică, dar l-a iubit de zeci de ori mai mult văzându-l hotărât în alegerea lui.

Amintirile despre întâlnirile cu el i se par copilării acum. Totuși, de-a lungul timpului, n-a povestit nimănui despre senzațiile ei. Undeva, în adâncul sufletului, mai păstrează și teama și fascinația inexplicabilă. Se ferește să-l întâlnească și inventează involuntar tot felul de motive. Dar când se uită la Andrei al ei îndoielile își regăsesc drumul. Și dacă... e posibil?!

Mădălin
ROȘIORU
CONSTANȚA

Odihna

Într-o dimineață oarecare de luni, chiar în ziua în care împlinea, neștiut de nimeni, uitat până și de urmașii săi risipiți carencotro prin lumea largă, venerabila vârstă de optzeci și opt de ani, nea Grigore simți, pentru prima oară în viață, că i se înmoaie genunchii și că nu-i mai ajunge suflul. Se trase lângă un copac din parcul prin care își plimba bătrânețile în fiecare zi de când ieșise la pensie și rămăsese vădan și se așeză în fund, oarecum turcește, să-și odihnească ciolanele ostentive, lăsându-și brațele vânoase să îi atârne pe lângă corp, ca și când n-ar mai fi fost ale sale. La drept vorbind, nu-și prea mai simțea corpul, în afara unor furnicături ciudate prin extremitățile acestuia. Nu se neliniști prea tare, avea, totuși, o vârstă, invidiată de foarte mulți pensionari din circumscripția lui electorală, poate mai tineri, în acte, dar mult mai rablagiți ca dânsul. „*Am obosit*”, își spuse. Avea și dreptul, după atâția ani de muncă grea și de trezit cu noaptea-n cap, la care se adăugaseră crescutul copiilor și apoi al nepoților, construirea casei, cu mâinile sale, plata angaralelor, a ratelor la bancă, ale lui, apoi ale copiilor și ale nepoților, care între timp se hotărâseră, până la ultimul, să vâneze câinii de prin alte părți ale lumii, să le înșface covrigii din coadă. Treaba lor!

Era așa de bine să se odihnească, încât nici nu observă cum trece timpul. În mod straniu, nu-i era nici foame. Destul se

chinuise, o viață de om, să mănânce la timp; fie că-i era sau nu foame, trebuia să nu rateze pauzele de masă, altfel alta n-ar mai fi căpătat de la șeful de echipă, sau, acasă, i-ar fi atârnat nevasta, Dumnezeu s-o ierte, lingura de gât, cum se spune. Și când se lăsă întâia seară constată că nu-i era nici somn.

Dormise destul, uneori doar ca să fie a doua zi bun de muncă. Dormise și pe apucate, când era prea obosit, dormise și de nevoie, ca în armată, pentru că trebuia, dat fiind că „*militarul nu doarme, ci execută program de somn*”, iar altădată nu-l mai pupă așa noroc. Ca o mașină de spălat ajunsă la fier vechi, executase mult prea multe programe la viața lui.

Acum se bucura și el, în cele din urmă, de o noapte sub cerul liber, mult diferită de cele din turele de noapte: de această dată, stelele scânteiau prietenoase spre dânsul, aducându-i o împăcare cum nu mai încercase...

Vreme de-o săptămână aproape că fu lăsat în pace. Timpul părea, în sfârșit, să curgă în favoarea lui, și nu invers. Trecătorii se uitau la el ca la o ciudățenie, dar își vedeau de drum. Ba chiar și jurnalele de știri nu văzură în el, la începuturi, mai mult decât o curiozitate, mai ales că nea Grigore declarase, molcom și mucalit, că se odihnește și el oleacă, la aer curat, care-i problema? Dar după o săptămână se prinseseră deja mai mulți obișnuiți ai parcului că întâmplarea le depășește cu mult puterea de înțelegere, așa că alertaseră, prin intermediul presei, autoritățile. Un prim inspector de la Primărie fu trimis la plimbare de nea Grigore, care se simțea bine și atâta tot: nu încălca proprietatea nimănui și nicio lege a țării sau a Uniunii Europene, așa că voia să fie pur și simplu lăsat în pace, lucru, până la urmă, trebuie să admiteti, destul de rezonabil. Mai puțin rezonabile s-au dovedit însă autoritățile, când s-a constatat că pe locul în care odihnea moșneagul, la poalele unui salcâm în floare, bâzâit, de albine, urma să se înalțe, de niciunde, un ditamai mall-ul. Telefoanele au început să zbârnâie, oamenii politici să se streseze, iar autoritățile au decis să acționeze în forță, ca să nu mai dea și altora idei ecologiste...

Așa că, nu peste multă vreme, într-un iureș de sirene și de lumini intermitente, de avarii și de girofar, ce contrastau puter-

nic cu umbrele înserării, sosi, la fața locului, în uniformă de mercenar din trupele para-speciale, singurul negociator din întreaga regiune, care regreta doar că elicopterul cu care și-ar fi făcut o super-intrare, era inutil, neavând unde să aterizeze, din cauza copacilor din parc, mult prea mulți, și a stâlpilor de curent de pe străzile învecinate...

Localiză, din prima, presa, apoi se duse glonț către aceasta. Se vedea că are experiență! Dându-și, cu o mișcare hotărâtă, plină de energie abia reținută, ochelarii de soare jos, le explică ziariștilor cum a fost ales de specialiștii din FBI, CIA și SG-1 pentru un curs de negociatori, după ce aceștia îi studiaseră astrograma, palmograma și preferințele culinare, apoi declară, răspicând cuvintele mai dihai decât comisarul Moldovan în vremurile lui de glorie, că *„ne aflăm în fața unei situații aproape tipice de luare de ostatici, atâta că în cazul de față există un singur ostatic și acesta s-a luat ostatic de unul singur, dar vă asigur în mod ferm că situația e sub control operativ”*. Apoi le mărturisi cu deosebită delicatețe jurnalistelor, făcându-le cu ochiul, că va scoate, în curând, un nou album, cu un nou cover etno-folky după „Noua senzație de catifelare”. Album, „rețineți, vă rog, de artă și precizie și inimă albastră de metil; ați reținut, da? De metil”, zâmbi el, apoi își luă portavocea și se îndreptă, cu pași mari, decisivi, urmărit de microfoane și camere de luat vederi, spre perimetrul de siguranță, în care nea Grigore se detașase atât de tare de context că prinsese să leviteze, vibrând ușor în galben pal. Zidul de scutieri se desfăcu într-o fracțiune de secundă, făcându-i loc, ca-n filme.

Apoi se refăcu, la fel de brusc, provocând spectatorilor o înfiorare marțială... Chiar și șuții de buzunare încremeniseră, uitând de ce erau acolo, iar țigăncile tăcuseră, uitând să-și mai îmbie, cu vocile lor hodorogite, de tutungioaice înrăite, virtualii clienți la semințe și acadele.

Curioșii urmăreau cu sufletul la gură ce se întâmplă, de la o distanță sigură, tot ca-n filmele americane. Negociatorul își lăsă portavocea pe pământ, cu încetinitorul, ca pe o armă (ceea ce și era, în opinia lui), ridicându-și mâinile și mergând încet, ca să nu-l sperie pe negociat.

Ajunse lângă acesta, apoi se puse, turcește, lângă el, și începură să sporovăiască, de una, de alta. Nea Grigore levita în continuare, dar negociatorul, ce se dădea mare expert în arte marțiale orientale și rusești, nu părea prea impresionat, de parcă mai văzuse el multe de-alde de-astea la viața lui. La un moment dat își trecu mâna încoace și-ncolo pe sub nea Grigore, ca pentru a verifica cu exactitate dacă acesta chiar se desprinsese din pământ, ceea ce provoacă o vie reacție din partea publicului: unele babe fără treabă prinseră să se-nchine pe repede înainte, de parcă ar fi depănat scule de mohair, și să scuie-n sân, gen „*Ucigă-l toaca, ce-mi văzură bătrânețile, acu' chiar că le-am văzut pe toate! stai să vezi când i-oi povesti lu' șontoroaga, moare de oftică!*”

Negociatorul se ridică în picioare și făcu un gest scurt, înțeles doar de scutierii săi. Unul dintre aceștia își aduse scutul sub nea Grigore, iar alți patru îl înconjurară, încercând să-l ridice cu scut cu tot, evident, fără niciun rezultat. Nădușiți, dându-și căștile și vestele antiglonț jos de pe ei, scutierii se mai opintiră puțin, chemând încă patru ajutoare, dar degeaba, nea Grigore nu se clintea nici să-i fi dat cireșe abia pârguite. Grav, negociatorul își trimise scutierii în formație; se dezbracă până la brâu, încordându-și mușchii scăldați în lumina blitzurilor, apoi se puse, în lotus, lângă nea Grigore, închizând ochii și meditând vreme de două ceasuri.

Când deschise ochii albise complet, deși trăsăturile feței îi păreau mult mai tinere. Cu voce albă, de cretă, dădu ultimul ordin al carierei sale militare, trimițându-și, aproape părintește, toate efectivele acasă, la neveste și copii, recomandându-le să-i iubească din toată inima, all you need is love, și să renunțe, încă de pe-acum, la amante. Declară, apoi, pentru tot restul lumii, că se simțea atât de purificat încât se va retrage, pentru tot restul vieții, într-o mănăstire tibetană. Apoi dispăru, nu se știe cum, în mulțime, și nimeni nu mai află nimic de dânsul, de-atunci înainte. Pesemne că și-a găsit deja liniștea interioară și, deși nu vă vine-a crede, lumea va fi fiind deja mai bună în clipele de față, grație meditației sale...

Cele spuse negociatorului de nea Grigore au fost și ul-

timele sale cuvinte; după aceea, a ales să se zăvorască într-o muțenie absolută, de parcă, în sfârșit, cuvintele, la care fusese atent întreaga lui viață, nu cumva să-i fie răstălmăcite cumva și să aibă apoi de tras, se dovedeau de prisos...

Acolo unde negociatorul dădu greș, trimiseră, în dimineața următoare, un popă. Presupuneau că, născut în România, nea Grigore nu putea fi decât ortodox. Și chiar dacă ar fi fost altceva, lucru puțin probabil, încă nu era târziu să se căiască și să îmbrățișeze, chiar și în ceasul din urmă, adevărata și dreapta credință, știut fiind că lui Dumnezeu îi plac cu deosebire astfel de cazuri pierdute. Cu burtică, Rolex și unghii lăcuite discret, în plină afirmare socială, tânărul slujitor din oastea Domnului i se înfățișă lui nea Grigore în uniformă regulamentară, cu odăjdiile cele mai scumpe, și secondat de doi diaconi aproape imberbi, ușor efeminați (prieteni știu de ce!), cu cădelnițele pregătite, în privirea căroră se putea citi o licărire care, transpusă pe note muzicale de Dimitrie Cantemir, ar fi sunat, cel mai probabil, în felul următor: „*Miluiеște, Doamne, poporul tău, și binecuvăntează moștenirea Ta*”. Cu acesta avu un dialog cel puțin ciudat. „*Moșule, crezi în Dumnezeu?*” La ridicarea lui nehotărâtă din umeri, preotul reveni cu un atac pieziș, neașteptat: „*Dar în puterea tămăduitoare a jazz-ului?*” Cum nea Grigore nu se obosi să-i dea niciun răspuns, preotul încercă să-i pună, la telefonul mobil, pe care i-l tot îndesa în ureche, un extras demonstrativ din sfântul Coltrane, după care, iritat de lipsa lui totală de reacție, îl lăsă, la fel de regulamentar, în plata Domnului, dându-i zdravăn cu mâna, la pupat, peste gură, și cu crucea-n creștetul capului, declarând apoi, solemn, suficient de tare ca să-l audă oamenii și ziariștii de pe margine, că se va ruga fără preget și neostoit pentru mântuirea ba chiar și odihnirea în pace a sufletului său. (Dar nu chiar acum. Și nu chiar de tot. Nu avea, din păcate, prea mult timp de pierdut, tocmai îl sunase contabila că îi picase pe cap un control, la firmă, din partea Gărzii Financiare. Plocon de la un bun adversar politic. Așa că o zbughi spre mașină, dezbrăcându-se din mers de odăjdii și fluierând ceva în care iubitorii rockului ar fi descoperit o linie melodică foarte apropiată de Iron Maiden, ceva de genul: *Heaven can wait*,

Heaven can wait, Heaven can wait, Heaven can wait for another day...)

Încurajați de insuccesul preotului, șapte yoghini o puseră de-un început de spirală, cu nea Grigore în centru, carele nici de ei nu se sinchisi prea tare, vibrând acum în verde-albăstrui, aproape turcoaz (culoarea zodiei sale), nici măcar când spirala prinsese să crească până ce ocupă întreg parcul și amenința să acopere cartierul, orașul, județul, țara, continentul, poate planeta întreagă, că oricum galaxia e o spirală și n-ar fi fost decât o continuare firească a ei, înscriindu-ne, pentru veșnicie, în destinul cosmic care e al nostru. Atâta că un franciscan irlandez albinos cu apucături de ninja terorist, apărut de niciunde, începu să-i ciomăgească pe yoghini în numele credinței catolice, alungându-i de la locurile lor de le scăpărau călcâiele, care-ncotro, și risipindu-i, de unul singur, în întreaga lume și chiar în Suedia. Ortodocșii nu se lăsă mai prejos, iar întreaga țărășenie fu afurisită în mod oficial de însuși Patriarhul, nea Grigore devenind întâiul excomunicat al mileniului, dovedind fără putință de tăgadă, tuturor credincioșilor, spre învățătură de minte, că, dacă Dumnezeu te mai iartă, cu Biserica, ca și cu Fiscul, chiar nu e de glumit.

Imediat năvăliră pe dânsul o sumedenie de secte, cu oferte care de carte mai atrăgătoare (incluzând chiar planuri de dental care și oferte publicitare și din show-biz), atâta că nea Grigore nu se mai sinchisea chiar de nimic, o viață întreagă își făcuse griji pentru atâtea și atâtea lucruri, cine știe cât de importante, poate erau doar niște flecușete, venise vremea, slavă Domnului, să se liniștească și el, într-un sfârșit.

Neputincioase, autoritățile i-au trimis chiar și o vedetă porno, care se lăudase, la un talk-show de televiziune, că e în stare să scoale chiar și morții din morminte, cel puțin parțial, iar cu moșul nu va fi nicio problemă.

Zis și făcut: într-o noapte de pomină, însoțită de numeroase echipe de televiziune, porni spre moșneguț. Începu cu un strip tease așa de savant, că le provocă niște erecții zdrene tuturor bărbaților, de la cameramani la regizorul de emisie, ba chiar umezi și o bună parte din femei, apoi începu să se frece de nea

Grigore cu țâțele țuguiate sau să-i dea cu mătauzul pe la nas, de-ai fi zis că vrea să-l lustruiască de drag, nu altceva. Nea Grigore o privi senin, în ochii-i rimelați, cu atâta blândețe, că, pătrunsă, ca niciodată în cariera sa, până în străfundurile sufletului, mai adânc decât izbutiseră toți bărbații din viața ei (și nici că erau puțini), târfa luă, într-o fracțiune de secundă, hotărârea de a merge la mănăstire, în vreme ce atât în parc cât și în regia de emisie se dezlănțuise o orgie care i-ar fi făcut și pe diavoli geloși: până și câinii maidanezi bâstăcăiau frenetici, urlând, peste cățelele deșelate, de-ți făceau părul măciucă, mai dihai ca la un sabat vrăjitoresc; ce bine că se luase totuși hotărârea ca emisiunea să nu fie în direct, altfel nimeni n-ar fi răspuns de consecințe.

Neputincioase, autoritățile au încercat să-l aresteze pentru tulburarea liniștii publice, dar n-au fost în stare să-l clinească nici cu cabluri de vapor, trase de buldozerele care abia așteptau să muște din pământ: rând pe rând, cablurile de oțel plesneau, iar muncitorii o lăsară baltă. Nici salcâmul sub care odihnea moșneagul nu putu fi tăiat: se știe că salcâmul e un lemn tare abia după ce se usucă, dar acesta devenise impenetrabil, de plesnea lanțul la drujbă încă de la prima atingere... Nici tentativa de a construi mall-ul pe deasupra salcâmului și a lui nea Grigore nu se putu pune în practică: pământul de dedesubt se dovedi atât de instabil, că nu se putea construi nimic pe el, nici măcar pe piloni, așa că ideea fu abandonată, iar șpăgile cerute înapoi de la politicieni. Au mai urmat câteva scandaluri politice, dar deja nu ne mai interesează.

Oamenii îl încercuiseră pe bătrân cu buchete de flori, la o distanță de șaisprezece metri, exact pe unde fusese cercul scutierilor. Unele din florile depuse prinseseră, nu se știe cum, rădăcină, în pământul bătut de bocanci. În interiorul cercului iarba înverzise mai tare ca nicăieri, se putea vedea cu ochiul liber, iar unii soseau acolo într-un soi de pelerinaj, având grijă să nu-l mai deranjeze pe nea Grigore cu nimic. Se spunea, nu se știe de ce, că păsările bolnave care trec în zbor pe deasupra salcâmului ce rămăsese înflorit se vindeau pe dată, și că în clopotul ca de cleștar în care rămăseseră, într-o adiere primăvărată de plăcută mireasmă, bătrânul și copacul puteai vedea aievea, ca în globurile de

cristal cu peisaje de iarnă, încă din timpul vieții, un colț de rai, privegheat de îngeri, loc de odihnă, loc de verdeață, unde nu e durere nici întristare nici suspin. Într-un fel, oamenii îi dăduseră bătrânului ceea ce autoritățile îi refuzaseră, într-o primă instanță. Pace. Prima ninsoare, ca în povești sau ca în globurile de cristal ale copilăriei, îl prinsese, ca niciodată, liber.

Cu o aură discretă, abia vizibilă, bătrânul închide ochii și parcă visează. Își prefiră pe ecranul amintirii întreaga viață, zâmbind din când în când, cu mulțumire, fără să știe, sau poate doar bănuind, ca și noi, că la fiecare zâmbet al său prinde să încolțească, sub stratul de zăpadă, un ghiocel sau oricare altă floare ce va sorbi, însetată, din roua viitorului.

Visează că se-ntinde pe spate de-i trosnesc oasele, ca în copilărie, și dă din mâini și din picioare, să facă îngeri pe zăpadă. Visează că ninsoarea a încetat iar liniștea dimineții a pus de-acum stăpânire pe întreaga lume.

Visează că se scufundă în pământ, printre firele de iarbă rămase verzi sub stratul de zăpadă, atât de adânc încât va putea zări, ziua-n amiaza mare, stelele, ca din străfundurile unei fântâni. E cald și bine, ca la sânul mamei, când abia scâncea, neștiind încă, sau nemaiamintindu-și, pe ce lume venise, și ce-i va mai fi dat să trăiască. Și vede, cu ochii minții, cum pe boltă se ivește, aievea, o nouă stea, care-i clipește, prietenoasă.

Roxana
SAHANAGIU
BUCUREȘTI

Legenda ochiului

La începutul timpului a fost întuneric. Pământul respira singur sub cerul liber înstelat, profund tăcut, iar mările se legănau odată cu sclipirea sorilor îndepărtați. Dumnezeu privea toate ce le crease și se gândea cum să le facă mai frumoase, așa că a hotărât să creeze Omul – el avea să le vadă, să le simtă și să se bucure de ele.

A luat un pumn de țărână și l-a lăsat să se scurgă printre degete ca nisipul într-o clepsidră. Apoi și-a cufundat mâna în mare și a turnat din căușul palmei picuri peste grămăjoara de pământ. A frământat lutul și după ce i-a dat formă, a luat iar țărână și apă. A frământat totul timp de câteva veșnicii și când a văzut în sfârșit că înfățișarea Omului e întocmai cum o dorise, s-a ridicat și l-a privit. Trupul lui încă umed stătea imobil pe spate. Avea ochii închiși și fruntea senină. Ca să îi încălzească și să îi usuce corpul, Dumnezeu s-a gândit să transforme treptat noaptea eternă în zi. Atunci a împărțit timpul în milenii, secole și ani, luni, săptămâni și zile, ore, minute și secunde, pentru ca Omul să aprecieze mai mult ceea ce are și pentru ca trecerea către lumină să nu fie bruscă; în ceea ce privea noaptea, Omul avea să aibă parte în mod egal și de aceasta, căci ea trebuia să-i amintească de clipa nașterii sale.

Creația I s-a părut atât de frumoasă, cum zăcea adormită pe pământ, încât Dumnezeu i-a dat cu toată dragostea frânturi din propria Sa magie. A mângâiat chipul Omului și a suflat către el

fiorul vieții. Lutul s-a cutremurat și la un moment dat a deschis ochii.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost infinitul cerului. Pentru că Dumnezeu îi dăruise o parte din forța Sa, Omul putea privi în adâncul Cosmosului, către orice stea, soare, galaxie și nebuloasă. Putea observa în același timp nașterea unui nou sistem solar și explozia unei supernove, putea deosebi dincolo de perdeaua prafului cosmic marginea unei găuri negre. Putea vedea culorile întregului Univers, cum străluceau mai mult sau mai puțin în lumina sorilor din jur. De asemenea, putea auzi mișcările tuturor corpurilor. Se putea concentra asupra vibrației radiațiilor într-un moment, pentru ca apoi să distingă fără probleme dansul dintre o planetă și sateliții ei. Cu cât o stea era mai caldă, căci putea simți și temperatura corpurilor, cu atât muzica ei era de o tonalitate mai înaltă. Simfonia Universului îl fermecă atât de mult pe Om, încât acesta nu își dădu seama de prezența Creatorului său. Fiind ușor nesigur de forțele trupului, reuși să se ridice în picioare abia după un timp. Din când în când tremura, pentru că încă nu i se uscase carnea, iar adierile Cosmosului, pe care le putea simți de asemenea, erau când calde, când fierbinți, când înghețate, în funcție de peticul de Univers asupra căruia se concentra.

După ce consideră că Omul avusese suficient timp pentru a se obișnui cu ceea ce se afla în jurul său, Dumnezeu păși mai aproape și îi atinse umărul. Nu-și spuseră nimic, căci Omul își recunoscuse Creatorul și cei doi se îmbrățișară. Privirea plină de recunoștință a Omului îl mulțumi pe Dumnezeu, care dorind să-l asigure că va face totul pentru el, îi spuse doar: *„Totul este al tău. Știu că încă îți este frig, dar ai răbdare, va fi lumină!”*. Omul încuviință din cap și după ce Dumnezeu se retrase de lângă el, reveni la contemplarea minunatului mecanism al Universului. Înțelegea foarte bine orice mișcare, căci cunoștea deja legile. Apoi observă că nu putea doar să vadă sau să audă pulsul Cosmosului, ci avea puterea de a interveni chiar el. Întinzând mâna la un moment dat văzu cum praful cosmic se risipi pentru a lăsa să se vadă cum trece o cometă. Uimit de această forță, începu să miște încet încet meteoriți și asteroizi. Simțea că putea face orice și ar fi vrut să încerce

să miște planetele, dar nu știa dacă era bine să facă asta. Apoi începu să tremure iar și se întrebă cât avea de așteptat până să fie mai cald, căci Dumnezeu dispăruse și nu avea cum să-l întrebe. Atunci îi veni ideea că putea să se încălzească singur. Se uită pe cer și găsi un soare potrivit. Întinse mâna și după îndelungi încercări îl apropie tot mai mult de pământ. Deși îl mișca greu, Omul simțea cum îi este tot mai cald, tot mai bine, iar trupul i se usucă, însă îi era tot mai greu să privească dincolo de pânza de lumină pe care o întindea soarele în jur.

Când Dumnezeu se întoarse descoperi că se luminase foarte mult, era mai cald, iar soarele era prea apropiat de pământ. Veni în fața Omului și îl întrebă dezamăgit de ce se grăbise. Omul îi răspunse doar că îi era frig și simțise că se putea îngriji singur. *„Foarte bine atunci, vei avea grijă de tine singur de acum încolo. Dar, pentru că te-ai grăbit, îți vei pierde puterile. Ochii tăi nu vor mai putea vedea stelele de atâta lumină, dacă ai dorit-o dintr-o dată, urechile tale nu vor mai putea auzi cometele, iar pielea ta nu va mai putea simți respirația Universului de atâta căldură”*.

Atunci Omul a înțeles ceea ce făcuse și a devenit om. *„Și mă vei lăsa singur?”*, întrebă el speriat. *„Nu, voi crea și alți oameni, ca să vă aveți unii pe alții. Dar nu vei mai avea niciodată ce ai avut până acum.”* Și Dumnezeu se făcu nevăzut. Rămas singur, omul își ridică privirea spre cer și primi în ea imaginea Universului.

Din acel moment el a încercat să se ridice, să se apropie cât mai mult de potențialul pe care l-a pierdut, prin cunoaștere și construcție; a încercat să regăsească Universul pe care îl cunoscuse odată construind telescoape, rachete și nave și imaginându-și alte lumi și cucerirea lor. Însă pentru a-ți aduce aminte de nașterea primului om e destul să privești în oglindă – fotografia cerului de atunci poate fi ghicită în negativul ochiului – în mijloc se află soarele negru înconjurat de întunericul alb al Universului și de culoarea prafului cosmic și a micilor galaxii, toate înscrise în curbele globului ocular – ale timpului și spațiului.

*Lilana
SIME*

ORADEA

Episcopul

Furia ștergătoarelor risipește doar o fâșie îngustă din perdeaua de stropi. Șoseaua e înghițită de furtună cu fiecare bucată. Zidul verde înnădit de natură din copaci înșirați ca pe o ață se clatină amenințător, vuieste, se întinde spre hula cerului și coboară până atinge pământul răscolit de ploaie. *Io cred că ar trebui să ne oprim măcar juma' de oră, Preasfinția Ta ce zice? Tragem pe dreapta până trece furtuna... Că e nenorocire.* Vocea șoferului jonglează între rugă și hotărâre, granița subțire fiind gata să se sfărâme și să stârnească orgoliul rănit al șefului. Adevărul e că nu poate călca peste vorba Sfinției Sale, că-i e dator până în măduva oaselor. A avut noroc cu un așa șef milos. După ce a căzut lat la pat i-a zis – „Ioane, fă-te bine și întoarce-te la Episcopie”. Din senin într-o dimineață s-a trezit cu gura strâmbă și amorțită. Senzația stranie că-i fug buzele, că nu le poate controla l-a azvârlit într-o panică nebună. Când l-a văzut nevastă-sa s-a dat pe un plâns din ăla cu sughituri. Ioane, ce ne-om ști face?! Io nu lucrez, tu ești beteag din ce naiba om trăi?! Și era supărată, și era furioasă pe el. De parcă ar fi avut vreo vină că l-a atins amocul. S-ar fi certat cu ea dar amorțeaua buzelor îi stâlcea cuvintele atât de caraghios încât râdea amar în sinea lui. Of, Doamne! Bine că i-au dat de urmă medicii ăia. Dumnezeu și Maica Precistă să le ajute până or închide ochii. Da' de nu s-ar fi dus la Cluj l-ar fi omorât cu zile doctorii ăștia scoși pe bandă rulantă de Universitatea Unchiului. Ce figură și Unchiu' ăsta! He, he, he! Vine conștiincios la biserică, duminică de duminică, n-ar lipsi de la slujbă pentru nimic în lume. Și se

roagă cu stăruință, concentrat, cu ochii închiși spre lumea asta din care a mușcat păcatul. Interesant om! I-a povestit șoferul lui că îi pune pe ditamai profesorii universitari să-i pupe vârfurile pantofilor și să jure în genunchi că nu-l trădează niciodată. Și, cică, ăia se execută. Nu crâncnesc în fața lui, Și din șpaga strânsă de pe la examene are cotă parte că așa e frumos. Că ăia degeaba și-au tocit coatele pe băncile școlilor că tot nu ar avea o pâine pe masă dacă nu ar fi el, Unchiu'. *Ioane, nu mă înfură, zău dacă nu! De când aștept să ajung la Ohaba.* Episcopul se încruntă. *Știi că acolo mă...* Vocea i se rupe brusc în două. Cu geamăt greu, chiar la câțiva metri de botul negru al mașinii, trunchiul unui copac se frânge. Crengile se întind ușor, abandonându-se pământului într-o ultimă suflare. Episcopul scapă un țipăt ascuțit printre buzele întredeschise. Șoferul învârte abil de volan și oprește scurt.

Nu-i a bună. Tfff! Oftează zgomotos. I-a transpirat fruntea de spaimă. Nu o să moară ca un câine prost doar ca să ajungă cu 15 minute mai devreme la Ohaba aia după care suspină din rărunchi episcopul. Furtuna lu' proces verbal! Bat-o Soarele s-o bată! Scrâșnește printre dinții rari și galbeni. Molfăie și înghite înjurăturile înghesuite la colțurile gurii. Sfinția Sa s-ar supăra rău de tot dacă l-ar auzi cum îl mânia pe Dumnezeu. Să fie asta un semn? Prelatul își face repede o cruce în timp ce Ion tace. Murmură ceva ca o scurtă rugăciune. Mai desenează cu repeziciune două cruci în aer. Și respiră larg să împrăstie spaima premoniției.

O fi trecut ceva vreme de când Preasfinția Sa și Ion bat drumul Ohabei. Prelatul privește stropii grași de ploaie ațintindu-și gândurile într-un singur punct. Barba rară i s-a albit pe alocuri. Arată de parcă ar fi intrat în contact cu picături necruțătoare de înălbitor.

D-apăi, Preasfinția Ta, io lucrez de vreo cinșpe ani la Episcopie. Se trezește Ion vorbind așa ca într-o doară. Stă cu picioarele răscrăcărâte pe sub volan. Relaxat. Cu carnea moale ca vata. Fixează parbrizul încercând să încremenească capriciile furtunii. Să poată porni o dată din loc. Așteptarea i se strecoară energică în rețeaua fină a nervilor jucându-i, întinzându-i. Măcar la Ohaba se odihnește, mănâncă, bea și nu mai are grija episcopului.

Că Preasfinția Sa va fi preafericită (surăde ușor la jocul ăsta de cuvinte) ca să o mai preocupe șoferul. Oare el, Ion, e pro sau contra? Principiile simple, sănătoase, cu seva suptă din pământul ăla cu miros curat, ca aburul de pită crescută în cuptor, îi aduc în gând fi-orul de greață. Nu vrea să-l preocupe asta. Le are el pe ale lui. Că dacă se frământă și din ale altora... Când a fost la Patriarhie, la București, la o întrunire a Sfântului Sinod, a luat masa în bucătărie cu toți șoferii înalților prelați. Șoferii se întărâtaseră la povești și ieșeau la lumină ițe încurcate de amor popesc interzis și înfierat de canoanele bisericii, scandaluri sexuale gătuite în fașă. Înalte fețe bisericesti cuplate cu menajere, monahi care au lăsat gravide călugărițe și apoi le-au excomunicat că nu au avut încotro, doctori în teologie, celibi, bolnavi de homosexualitate ronțaind ca pe un desert delicios tineri nevoiași aciuiți pe la mănăstiri. Conflicte stârnite din gelozia aprigă a homosexualității. Bătăi crunte între călugări pentru un sex oral. Preoți filmați cu amantele în pat dar salvați prin obtuzitatea bisericii de privirile indiscrete ale unor ziariști scormonitori. Lasă-i că și ziariștii ăștia sunt ca șacalii. Simt de departe adierea mirosului de cadavru. Parcă s-ar fi rătăcit prin niște galerii întunecoase, unde la fiecare colț ar fi zărit câte o orgie de sex nebun. El și-a mușcat limba și și-a înghițit vorbele. Se ferește de bârfă, că nu e sănătoasă, chiar dacă nu se poate opri să o savureze, printre plescăituri de salivă, ca pe semințele dulci de dovleac.

Câteva raze timide îndrăznesc să străpungă griul norilor. Șoferul învârte cheia în contact urnind mașina neagră cu ușurință. Căii putere îi domolește experiența atâtor ani de învârtit „covrigul”. Tac amândoi. Episcopul zâmbește oftând ușurat. Mai are vreo 40 de kilometri până la Ohaba și acolo... O, da, acolo îl așteaptă! Se cunosc de când erau prunci, de când nu le crescuse încă părul pe puțin. Mergeau împreună la școala din sat și seara citeau povestiri. El citea și mai privea din când în când la ochii naivi și dornici de plăsmuire. Ce bine era pe iarba grasă din spatele grădinii, singuri, întinși pe bucata de bumbac țesută de baba Floare. Doar ei și bucata de cer care-i ascundea. Fără să-i întrebe, fără să-i condamne. El a simțit dintotdeauna în locul unde omul

își răsucesce simțirile pe toate fețele că e altfel, că e... deosebit. Într-o seară s-a așezat în genunchi, lângă pat, și a implorat să i se arate în vis încotro să o apuce. Măsisese o cărare între o pădure crudă, verde și un oraș mare. Cum plângea măicuța când l-a auzit ce are în plan. „Măicuță, asta-i menirea mea”. Dumnezeu s-o ierte! Vrednică muiere! Ea spera să se așeze la casa lui, o casă laică, să îi aducă o noră cumsecade, ceva prunci de grijit. Of, ea nu înțelegea de ce? Și el nu putea să-i explice. Burta lățită de atâtea protocoale încropite din risipa caracteristică fețelor bisericești se ridică într-un oftat smuls din străfunduri. Aerul eliberează și povara. Adânc în coșul pieptului își face loc un firisor de dor. Și se îngroașă, se îngroașă până-i atinge gâdilitor esofagul și-i explodează în ochi. În iris îi pătrunde cu ace ascuțite nerăbdarea. Nu vrea să-i zărească șoferul văpaia ce usucă de dor sufletele și își coboară privirea pe banchetă. Mângâie cu o mână potopită de grăsimi un pachet învelit în hârtie lucioasă, scumpă. Ce-o să se mai bucure! Și gândul îl înduioșează până la lacrimi.

Ohaba se întinde calmă în lumina incertă a serii. O șosea îngustă, netedă, o străbate de la un capăt la altul grație insistenței primarului de a primi bani de la buget pentru reabilitarea infrastructurii. Casele sunt mici, văruiți în alb sau albastru, cu pridvoare largi, umbrite de viță-de-vie. Ferestrele sunt din lemn, termopanele n-au prins teren aici. Curțile sunt inundate de verdeață. Aerul are accente de băligar, fum de lemne și înțepător verde de iarbă proaspăt cosită. Mașina neagră a Episcopiei oprește în fața unei porți din lemn în spatele căreia răsare o casă albă cu mansardă din lemn lăcuit. Casa moștenită de prelat de la părinți. Episcopul aproape că țâșnește pe portiera deschisă în grabă. Ion nu a apucat să parcheze bine că Preasfinția Sa e deja cu mâna pe clanța porții. *Petre, Petre unde ești? Petrică, am venit!* Ion dă din cap și imperceptibilă mișcare spune mai mult decât un șir întreg de vorbe. *Măi Petre drag!* Din spatele curții, se ivește silueta unui bărbat între două vârste, desculț, îmbrăcat în pantaloni de trening uzați de frecănceala de fiecare zi. Calcă fără grabă. Peste bustul vânjos, călit de soare, poartă o bluză decolorată, cârpită în coate. *Ie, mă.* Inflexiuni moi, unsuroase. Fruntea i se adună întrebătoare

în pliuri de piele groasă. Privește cu ochi de animal blând, naivi și indiferenți, spre silueta episcopului. *Petre...* Episcopul se agită cu fiecare por de grăsime. Glasul îi tremură de emoția revederii. Brațele scurte nu-i ajung să-l înlănțuie într-o îmbrățișare tandră pe Petre. Hai repede sus, la noi! Îl trage grăbit spre scara îngustă din lemn ce urcă la mansardă. Șoferul privește cu coada ochiului scena. Între timp în curte a apărut o femeie cu vârsta nedefinită. Soiul „bătrână de tânără”. *Ioane, bine ați venit! Unde-i...* Episcopul se oprește în loc ținut. Coboară în grabă scările, alunecând *treptele și aplecându-se periculos în față. Vai tu, Tanie. Cât pe ce să uit... Săru'mâna!* Îi atinge ușor cu buzele obrajii scurși. Un sta-cojiu palid colorează uscăciunea pielii. *Ie, ie.* Același ie cu altă intonație. Lasă, tu... Că i-oi pregăti la Ioane camera și m-oi apuca să încăld mâncarea. Așa să faci, Tanie. Ioane, dă-mi pachetul ăla de pe banchetă. Petre stă nătâng, atârnat de scară. Cu pas săltat de parcă și-ar înjumătăți dintr-o pușcare de degete cei 50 de ani, episcopul sare câte două trepte numa' să ajungă mai iute la mansardă. Ușa din lemn se închide cu un pocnet sec. *În sfârșit singuri, Petrică drag,* șoptește sprijinindu-și spatele gros de lemnul ușii. Iar glasul lui are încărcătura apăsată de esențele sentimentale ale îndrăgostitului. Petrică s-a trântit într-o rână pe patul larg. Singurul pat din încăpere. Pernuțele de grăsime ale episcopului se scutură gelatinoase în graba de a desface cadoul. Hârtia sare cu un foșnet plăcut. *Ia, uite, Petrică iubit ce ți-am adus. Izmene, cămăși de corp, de la Jolidon, blugi Gas, Petrică, și tricouri Gas, încălțări Nike.* Petrică mormăie dar niciun mușchi de pe fața lui nu se încrețește, nu-și schimbă poziția. Nu știe ce sunt alea branduri și-l lasă rece numele astea încălcite care-i provoacă fracturi de limbă. Episcopul se apropie de pat zâmbind ademenitor. Se apleacă și cu o mână mângâie spatele lui Petrică. *Vrei să încerci...* *Îhî,* se lasă înduplecat. Siluetele proiectate pe lambriul lucios sunt aproape sudate. Episcopul îi dă cu mișcări drăgăstoase jos bluza, întârziind pe peticele unde degetele lui ating pielea râvnită. Furnicături de dor potolit vreme îndelungată îi aleargă prin vene. Părul negru și plin de paie al țaranului e ciufulit de atâtea scărpinături febrile. Măinile grăsuțe ale prelatului rătăcesc peste pieptul puternic.

Buzele groase ating pielea prăfuită și sărată. Limba episcopului se încolăcește în jurul sfârcului închis la culoare și zbârcit de atingere. Urcă spre gâtul țepos, spre bărbia despăcată, trece lacomă peste buzele închise ale țăranului. Insistă cu linsul lasciv până Petrică întredeschide gura. Și se strecoară în voie între dinți răcorindu-i, umplându-i de salivă. Petrică participă pasiv un timp. Apoi împinge ușor trunchiul grăsun lipit de el. *Ie, mă, hai că încerc...* Episcopul se așează pe pat în așteptare. Petrică își trage peste cap un tricou. Stă ca pe o sperietoare că el, Petrică, nu are nicio intenție de a-l potrivi. Episcopul se ridică cu un geamăt. *Of, Petre iubitu-le...* Se lipește de trupul cald al țăranului strecurându-și mâna în pantalonii lui. *M-ai așteptat cuminte? Tu cu Tania nu... Îhî ...nu, nu,* îi retează Petre vorba cu un mormăit scurt. Apoi încet, cu mișcări rare, se dezbracă. Și-a azvârlit și tricoul cel nou și pantalonii vechi și jegoși. E gol cum l-a făcut mă-sa. Și în capul lui nătâng se înfiripă chipul Taniei. Ce-o fi făcând ea, biata, pe la bucătărie? Oare ce crede Tania că face el aici cu Sfinția Sa? Ridică din umeri. Ca o replică indiferentă. În colțul lui și episcopul a renunțat la costumul negru, la boxeri și la maieu. O burtă rotundă, păroasă îi ascunde puța. Iar Petre ar râde de cartoful ăsta dacă nu ar fi prea obositor și râsul. Tăcuți, ca într-un joc, se vâra amândoi sub pătura ce acoperă patul. *Of, ce-mi place cu tine, Petre scump...* Gâfâituri, icnituri umflă pătura într-o parte, apoi în cealaltă, până când materialul se zbate ca o pasare și dispare sub întunericul care acoperă păcat și neprihănire, deopotrivă. Dimineata cu rouă proaspătă spală amintirea promiscuă a nopții de pasiune interzisă. Episcopul cascadează cu poftă în patul larg. Își întinde goliciunea, până-i pocnesc oasele, sub pănura înțepătoare. Dar unde-i Petre? Când l-a lăsat singur? Se ridică în capul oaselor privind prin ceața ochilor somnoroși. Vrea să caște din nou când îl țintuiește în loc un strigăt de animal rănit. Sare din pat speriat. Apucă să-și tragă boxerii când ușa e izbită de pumni nerăbdători, furioși. *Preasfinția Ta, hai că-i mare bai... Ce-i, Ioane? Doamne... Sper că nu...* În cadrul ușii, fața lui Ion e congestionată, transfigurată de spaimă. Episcopul trece pe lângă el lăsându-l năuc, prăbușit. Coboară scara ce geme sub tălpile lui, străbate curtea rememorând de unde s-a auzit

țipătul. Din grajd oare? Parcă i-ar amorți tot trupul în furnicături de presimțire neagră. De grinda grajdului se leagănă trupul vânjos al lui Petre. Lângă picioarele lui atârându-se stă în genunchi, cu capul înfundat în paiele murdare de băligar, Tania. Plânge scuturată. Doi ochi bulbucăți, străpunși de vinișoare roșii îl fixează din mijlocul unui chip învinețit de moarte. Limba lui... Of, Doamne, de ce?! Limba lui stă umflată, aninată într-o batjocură veșnică. Nu știe când s-a apropiat și i-a prins picioarele să le oprească legănatul. Cineva, nu știe cine, a tăiat sfoara și a slobozit în veșnică relaxare trupul încordat al lui Petre. L-a întins pe paiele din grajd. Și el nu a vrut așa, ca pe un câine de pripas. A strigat să se aducă un cearceaf de pânză curată. Ăl mai frumos cearceaf din cufăr! I-a spălat fața cu lacrimile lui și i-a mângâiat-o că poate, poate Petre se face bine... până când cineva l-a ridicat cu două brațe puternice de lângă trupul inert și l-a forțat să intre în casă. Să se îmbrace că nu se cade să umble în chiloți. Doar nu și-a pierdut cu totul mințile. *Poate și le-a pierdut. Ce-i pasă cuiva?! Că el a rămas singur, fără Petre al lui. Șșt!* I-a spus iarăși cineva. Să nu audă tot satul că el și Petre erau amanți. Că asta dăunează funcției lui bisericești. Ce naiba va spune Patriarhul?! Nu judecă puțin?! Că Preafericitul va pune de-o anchetă și asta nu-i a bună! I-a stat pe limbă să-i spună cuiva că se pișă pe funcția lui care nu face nici cât un rahat lângă gard dacă Petre nu mai e. Of, Doamne, Petre al lui s-a stins, s-a dus. *Șșșt!* L-a domolit cineva. Sigur că s-a dus dacă a fost prost...

Mihai
ȘTIRBU
ROMAN

La sfârșit de veac (*fragmente*)

Nu-i de mirare că după o vreme s-au căsătorit, terminând amândoi un capitol al vieții, începându-l pe al doilea, marcat de altfel responsabilități. Plănui ră o căsătorie discretă. La nuntă avură vreo 50 de invitați, simțindu-se lipsa rudelor din Basarabia, care îl credeau pierdut pe Ioan, undeva pe front.

În curtea mare, cu două case, una bătrânească, cealaltă mai nouă, sub doi castani tineri întinseră mesele. Socrii îl acceptaseră pe Ioan de dragul fetei, însă aveau unele îndoieli oarecum justificate, fiindcă n-avea nici un fel de rude, nu mai știa nimic de părinți. Dar timpul spulberă toate îndoielile. La rândul lor, rudele îl priveau la început, fără s-o arate, cu scepticism fiindcă erau oameni mândri, de formație liberală, și-l numeau *comunistul*.

Dealtfel unul dintre frați, învățător la început de carieră, devenit mai apoi profesor de matematică, avea să refuze mereu înscrierea forțată în C.A.P. Suferise mult în urma vizitelor activiștilor care încercau să-l determine să renunțe la tot avutul. Cum reușise să-i păcălească numai el știa, doar că ulterior, n-a mai putut deveni membru de partid. Asta însemna o frână în carieră, dar în același timp câștigă prețuirea sătenilor și respectul pentru activitatea la catedră. Celălalt, preot, absolvent al Facultății de Litere din Cernăuți, evitase prin profesie înscrierea în partidul unic, devenind o somitate în viața bisericii, cu cărți și articole publicate.

Față de ei, Ioan recunoscuse că orientarea politică fusese o întâmplare de neevitat, societatea și țara care-l acceptaseră determinându-i și acțiuni cu care nu era de acord. I se impuse par-

ticiparea la „colectivizarea pământurilor agricole”. Asemeni mul-
tor alți intelectuali, de-a valma cu activiști convinși, a fost trimis
prin țară pentru munca de convingere a sătenilor să adere la
C.A.P.–uri cu tot ce aveau în bățatură. Mergând din poartă-n
poartă, vedea drama oamenilor obligați să renunțe la rezultatul
muncii înaintașilor, suferind alături de ei. Cunoscând idealurile
noii orânduiri din țară, își sfătui noile rude, doar dacă erau dispuse
să-l asculte, să nu se opună pe față, noii puteri. Socrii fură lipsiți
de pământuri, li s-au luat vacile, caii și boii, oile, plugurile și tot
ce mai aveau, ca oameni gospodari, prin curte.

Timpul trecea, împărțit între școală și casă, între vizitele
rudelor și a prietenilor, deplasările „La Raion”. Nici familia lui
Ioan nu fu ferită de umilințe nemeritate. La momentul potrivit se
mutară într-o locuință amenajată lângă școala unde el era director.
Aveau grijă de bucata lor de pământ, pe care-și puseseră roșii, cas-
traveți, ceapă, cartofi și tot ce le mai trebuia. Ioan fiind mereu che-
mat la Roman la ședințe de partid, învățând pentru a face față la
facultatea de matematică la care se înscrișese, nu-și putea lucra
singur bucata de pământ. Angajă un om necăjit, bucuros să lucreze
uneori, pentru bani și mâncare. Odată, pe când era plecat din lo-
calitate, niște capi politici ai raionului bătură la poarta lor. Imper-
tinenți și plini de ei, simțindu-se prea puternici, au acuzat-o pe
Maria că împreună cu soțul, exploatează un om. Rămase singură.
Era seară, n-avu cum merge în partea de sus a satului la părinți, s-
o liniștescă, și-o podidi plânsul.

Așa o găsi Ioan, speriat de disperarea pe care i-o citea în
ochi și de neliniștea evidentă. Știa cum acționau activiștii de par-
tid, despre abuzurile lor auzise la ședințe. Încercă s-o liniștească
proponându-i, ca unică rezolvare de moment a situației, să se mute
cât mai repede, să se-ndepărteze de cei care acuzau îmboldiți de
voințe străine. Dar, în altă parte, erau altfel de oameni?!

Ca să-i alunge necazul îi reaminti o întâmplare, care prin
gravitate putea să-i marcheze viața și libertatea, petrecută cu ceva
timp mai înainte. Era în preziua plății salariilor la școală, directorii
erau obligați să aducă personal banii de la banca din oraș pentru

toți angajații. Ioan îi înfășurase într-unul dintre ziaarele vremii și, de dragul timpurilor trecute, se abătu la întoarcere la Școala Agricolă, primul lui loc de muncă după război. Stătu la taifas cu câțiva profesori, iar pe înserat ieși de pe Drumul cu plop, în șosea. Când să urce într-o trăsură, din reflex pipăi buzunarul în care avea pachetul cu bani. Nimic ! Brusc, inima parcă-i stătu, apoi îl cuprinse o căldură nedefinită, semn al disperării de moment. Imediat se văzu în spatele gratiilor, apoi la școală față-n față cu profesorii care-și așteptau banii. Gândul îi zbură la soție și copil, socotind că nici în 10 ani de detenție nu-și putea plăti datoria. Rapid, încercă să-și amintească : „De luat banii, sigur i-am luat. Când am intrat în curtea școlii îi aveam, când am ieșit ... nu mai știu. Ce vor spune oamenii de la școală? Dar soția, cum va mai da ochii cu colegii, cu familia ei?”

Deși era convins că n-avea rost să se-ntoarcă (dacă i-i furase cineva, sigur n-avea să i-i înapoieze, dacă-i căzuseră din buzunar, cine-i găsisese îi va păstra). Totuși, se-ntoarse în pas alert la Școala Agricolă. Pe drum, parcă-și vedea colegii în cancelarie, așteptând salariile. Fiecare avea banii deja împărțiți, pentru haine, pentru alimente. Unii se îndatorau în contul salariului, alții aveau de achitat chiria, fiindcă bani de la un salariu la altul nu rămâneau. Majoritatea cadrelor didactice erau tineri, la început de drum în viață.

Se gândea că aveau să-l rețină, odată ajuns la Miliție să anunțe dispariția banilor... Mai conta că luptase în război, că fusese decorat, că era membru de partid, că mereu fusese corect ? Lipsa banilor conta! Aproape de intrarea în curtea școlii, trecu pe lângă el în mare viteză o motocicletă, stârnind praful drumului și o mulțime de hârtii, ca într-un vârtej. Când ajunse-n dreptul lor făcu ochii mari. Zeci, sute de bancnote aterizau liniștit peste praful și pietrișul drumului. Cu înfrigurare numără banii și mulțumi Domnului că nu-i găsisese altcineva.

Fața îi era radioasă. Nu-l mai interesa cum de-i căzuseră banii din buzunar, era doar liniștit că se putea întoarce acasă fără grijă.

Realdo
TOKACS
TIMIȘOARA

Să nu pleci când plouă

Băiatul ieși din casă puțin după prânz. Voiau să-l culce, dar maică-sa cedase smiorcăielilor. În fond, era ultima zi de vară, ultima zi în satul buniciei. „*Să nu te duci departe, Gabi. La șase vine tata să ne ia.*” Mama îi deschise poarta masivă de lemn, care se urnea greu, proptită într-o singură balama. „*Și vezi că s-ar putea să plouă, să nu-mi vii ud acasă*”. Mama se întoarse în curte. Împachetau de zor, ea și bunica. Mai erau câteva valize de umplut, mobila plecase cu un camion de dimineață. În hol, ceasul vechi cu pendul se balansa într-un timp suspendat.

În drum, liniște. Trecu doar o căruță din aceea mare, cu platformă, ridicând în urma ei praful. Drumul însuși era un brâu de praf printre casele bătrânești și prunii trecuți de vremea pârgului, desperecheați de rod. Gabi păși târșâindu-și sandalele prin praf, până peste drum.

Vizavi de casa buniciei lui era o casă mare, străjuită de un nuc uriaș. Ziceau că a fost a unor evrei ce țineau o prăvălie pe vremuri. Gabi nu știa ce înseamnă evrei; îi plăcea casa zugrăvită în gălbui-crem învechit, cu obloane mari de lemn maro. Se așeză pe podețul de piatră din fața intrării, o poartă mereu închisă, părăsită, și așteptă privind prin scândurile gardului date cu smoală. În curte, undeva în spate, ușa deschisă a hambarului se legăna lovindu-se ritmic în bătaia vântului. „*Uf, nu mai vine Bianca odată...*”

Își scoase din buzunarul pantalonilor scurți cei trei soldați

de plumb și o bucată de cretă. Nu avea chef să se joace cu ei, așa că îi așează deoparte și luă creta. Începu să scrie pe gard. El și Bianca aveau un joc zilele trecute – trebuia ca fiecare să scrie pe una din scândurile gardului numele celuilalt, de sus până jos, de mai multe ori. Cel care ajungea primul la baza scândurii câștiga. Adică Bianca. Era mai înaltă cu aproape o palmă decât Gabi, deci începea să scrie mai de sus, dar tot era prima care ajungea până jos, curgând cursiv pe scândura uscată Ga-bi, Ga-bi, Ga-bi. Băiatul scria mai încet, îi era mai cu seamă greu să-l facă pe B mare de mână. Fetița râdea de el. De aceea acum exersa, încercase să-l scrie doar pe B de cât mai multe ori și apoi să revină la început și să termine cuvântul. Bian-ca, Bian-ca, Bian-ca...

Terminase o scândură când o văzu venind. Mergea voit apăsător și puțin legănat, așa cum fac copiii, ducând ceva în poala rochiei. Avea o rochiță lungă cu poale largi, înflorate, pe care aproape că le atinge pe jos, prin praful drumului.

„Unde ai fost? Te-am așteptat o grămadă”, făcu băiatul pe supăratul. „A vrut buna să mă culce” răspunse Bianca, dându-și părul din ochi. „Da, și pe mine”. „Uite ce ți-am adus”. Dezveli poala rochiei; adusese ciorchini mari de struguri cu boabe rotunde, de un indigo închis, strălucitor. „Buna a spus să nu mâncăm și pie-lița, că ne doare burta”.

Mâncau struguri, așezați pe bordura de piatră ce ducea de la casa evreilor în drumul prăfos, scuipând pielițele boabelor în șanțul uscat, cu iarbă rară și anemică. Bianca îi povestea cum bunica ei a bătut cocoșul care încercase să o lovească cu ciocul. Gabi tăcea, privind-o cum își leagănă picioarele goale pe marginea podețului. Bunica lui urma să plece diseară, se muta cu ei la oraș, și nu mai veneau aici. Nici anul viitor, nicidecum. Voia să o întrebe pe Bianca dacă ea mai vine vacanța viitoare și cum să facă să se vadă, dar îi era rușine. O s-o roage pe mama să-l lase să vină și anul viitor, poate o să-l lase, la anul o să aibă opt ani, o să fie mare. Dar unde o să stea? Bunica vânduse deja casa la un nene mare, cu barbă, el nu l-ar fi lăsat niciodată să vină să stea acolo. „Poate mă lasă bunica ei să stau la ei”, gândi băiatul, uitându-se la față cum rupea boabele de strugure, una câte una. Dar îi era așa de rușine

să întrebe...

„*Vii să ne dăm huța?*” Bianca aruncă ciorchinele golit de struguri și sări de pe bordură pe iarbă. Gabi își îndesă în buzunar soldații și fugi după ea. La capătul gardului de la casa evreilor, era o scândură desprinsă, de care dacă trăgeai într-o parte, puteai să te strecuri în curtea pustie, cu bălării și cu un balansoar ruginit, prins sub nucul uriaș. Însă nu puteai să intri singur, trebuia să-ți tragă cineva scândura, și după ce intrai, o trăgeai la rândul tău. Gabi trase scândura, iar Bianca se aplecă să intre. Abia pași înăuntru că țipă scurt, speriată. „*Ce-i, ce s-a întâmplat?*” Fata trase de scândură ca să poată intra și el. Chiar lângă intrare, pe cărarea ce o făcuseră printre bălării în drumurile lor repetate la balansoar, era o vrabie mică, moartă. Gabi o luă în mână, iar Bianca își feri ochii. O scutură ca să vadă dacă mai e vie. Nu. Ochii mici erau închiși, iar piciorușele subțiri stăteau drepte și țepene. „*Ce-o fi pățit?*” „*Nu știu, dar trebuie s-o îngropăm, o s-o găsească furnicile*”, hotărî Gabi, grav.

Copiii duseră pasărea moartă, în mijlocul curții, acolo unde fusese odată un rondou de flori și pământul era mai moale, afânat. Gabi scobi cu un băț o groapă mică și puse vrabia în pământ, acoperind-o ușor. Apăsă pământul cu palma, netezindu-l. Afară se înnorase. „*Trebuie să punem și o cruce la mormânt*”, zise Bianca și Gabi rupse în două o crenguță verde din nuc. Se căută prin buzunare, dar nu avea nici o bucată de sfoară. Bianca își scoase una din fundițele care îi legau părul și i-o întinse. Părul îi veni în față, dar îl dădu cu mâna la o parte; Gabi legă crucea care nu voia nicicum să stea dreaptă și o înfipse în pământul moale. Se ridică în picioare și privi amândoi în jos câteva minute, la mormântul proaspăt al vrabiei, uscându-se repede, chiar dacă nu era soare. În jur, vântul se întetise puțin și răscolea bălăriile. Era totuși cald, aproape zăpușeală.

Se legănau în balansoarul de lemn, prins cu sârmă ruginită care scârțâia înfundat. „*Plecați mâine?*”, întrebă fata. „*Azi. Vine tata la șase*”, răspunse Gabi, și dădu o dată tare din picioare, fiindcă balansoarul aproape se oprise. Părul lung al Biancăi îl atingeau pe umăr, cum stăteau, mici în balansoarul mare, scârțâind.

Era bine. Mirosea a caise și a... a lapte, parcă. Dacă ar fi fost fată, lui Gabi i-ar fi plăcut să aibă părul exact ca Bianca. „*Și la anul...în vacanță... mai veniți, nu?*” Băiatul simți ceva tare în piept, ca o apăsare. Nu știa de ce, dar îi venea să plângă. Tăcu, fiindcă nu putea să vorbească și nu voia ca Bianca să-l audă smiorcăindu-se. Apoi, după un timp, șopti un „*nu știu*”; îi alergau o mulțime de gânduri prin cap și nu putea să mai adauge nimic. „*Eu cred că o să vin și la iarnă, de Crăciun. Ar fi fain să vii și tu; să vezi ce zăpadă mare e pe-aici și să ne dăm cu sania cu caii*” adăugă fata. Se uită la el, zâmbind, cu ochii mari și căprui. Vântul îi tot dădea părul pe față. Gabi, îi zâmbi înapoi, încurcat. Ar fi vrut să-i dea el părul de pe față, să-l cuprindă cu mâna. În spate, ușa hambarului continua să se lovească ritmic, numărând. Era târziu.

Când se auzi primul tunet spărgându-se înfundat, departe, veni ca un ecou și vocea mamei. „*Ga-biii!... Ga-biii!*”. Gabi se dezmetici, aproape speriat. Bianca se dăduse jos din balansoar, și îl aștepta, zâmbind în continuare. Fugiră printre bălării, pe lângă mormântul vrabiei, până la gard, prin care se strecurară, pe rând. Acum trebuia ca Bianca s-o ia înapoi în josul străzii, iar Gabi să treacă drumul, vizavi. Înainte să plece se opriă amândoi, într-un timp care putea fi o secundă sau minute în șir. Îmbujorat, Gabi scoase din buzunar soldații lui de plumb. Se uită la fiecare pe rând, apoi îi întinse Biancăi indianul, singurul care era colorat, cu tunică maro și pene galbene și roșii. „*Uite... vreau să-ți dau ție asta.*” Bianca nu mai râdea. Luă indianul și-l strânse în palmă, apoi dintr-o dată se aplecă în față și-l sărută pe Gabi pe obraz, scurt și apăsător. „*Mulțumesc. Să vii la iarnă, da?*” Se întoarse pe călcâie și o rupse la fugă, ținându-și cu mâinile poalele rochiei. Începuse să plouă, primii stropi, mari grei. Gabi fugi și el. Când intră în casă, avea obraji umezi. Tata sosise deja.

Mă trezesc greu, în penumbra camerei. Nu știu dacă e dimineată sau seară. Am dormit cu brațele desfăcute, adânc, crucificat. Răscolesc cu mâna dreaptă cearșaful, locul de lângă mine, sper să mai fie cald. Nu-mi dau seama, poate doar mâna mea e caldă. Afară e înnorat, iar. Mă ridic în capul oaselor și ascult, să te

aud prin casă...

Te-am văzut printr-un geam de vagon de tren, într-o gară din care mă pregăteam să plec. Te-am recunoscut imediat, după mâna care îți aranja părul, după fusta cu flori și cute largi de sfârșit de vară. Ai început să te faci mică pe peronul care fugea de lângă mine. Am alergat la ușa vagonului, dar era târziu. Am coborât în prima stație, la Gara de Est și i-am spus taximetristului că îi plătesc dublu dacă ajungem înapoi în zece minute. Am gonit. Peronul pus-tiu, nimeni. Te-ai volatilizat. Aproape am plâns. Poate mi s-a părut.

După o săptămână, eram la bere, cu colegii. Fum, vorbit tare, mirosind a uitare. Au tăcut toți. M-am uitat în spate, nu înțelegeam ce se întâmplă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost palma ta întinsă. În ea, indianul meu de plumb. Ne-am bucurat. Ne-am adus aminte. Mult. Târziu am dansat în ploaie și ne-am îmbătat cu ea. Întotdeauna picură cu despărțiri sau revederi.

Te-am dus acasă, cu foame; ne-am drăgostit, ne-am povestit. Și iar. Anii din urmă, șterși, pentru ziua asta, neîmblânzită. Toate câte le-am pierdut, le-am iertat din bucuria noastră.

Nu știu dacă e dimineață sau seară. E înnorat, o să plouă. O să mai închid ochii un pic. Și când îi deschid, o să fii aici, să îmi trec mâna dreaptă peste pieptul tău rotund, peste pântecul tău, peste coapsa ta, peste ochii tăi limpezi. O să fii aici, caldă. Azi nu ne despărțim. Azi știu să-ți scriu numele, șoptit, incantat, numai eu.

POEZIE

Aida HANCER
Adelina DOZESCU
Ada AITONEAN
Synthia ALBULESCU
Lavinia ALEXA
Diana BALTARU
Ecaterina BARGAN
Tincuța BERNEVIC
Silvia BITERE
Roxana BOBOC
George CHIRIAC
Ștefan CIOBANU
Dorin COZAN
Diana CRISTEA-ȘERBAN
Loredana DALIAN
Caliopi DICU
Adrian DINIȘ
Ioan DRAGOȘ
Casandra ION
Dan C. IULIAN
Daniei LĂCĂTUȘ
Denisa LĂDARI
Emanuela MAFTEIU
Ion MARIA
Liviu OFILEANU
Alexandra POPA
Andreea POPOVICI
Ionuț SIBECHI
Alexandar STOICOVICI
Radu VĂDEANU
Ecaterina VODĂ

PROZĂ

Synthia ALBULESCU
Diana BALTARU
Andreea BĂNICĂ
Eglantina BECHERU
Miruna BELEA
Tincuța BERNEVIC
Cristina BINDIU
Stan BUDEANU
Mihai BUJENIȚĂ
Mihaela BURLACU
Geta CHIRIAC
Horia CHRISTESCU
Valentin COJOCARU
Melania CUC
Loredana DALIAN
Honorica DIACONESCU
Mihaela DORDEA
Cristi DUMITRACHE
Paul ERSILIAN
Irina FORGO
Dorin GHEBA
Emil ILIESCU
Ion LAZĂR
Teodor LESENCIUC
Paul MIHALACHE
Constantin MIU
Gheorghe MOCANU
Constantin PIȘTEA
Rădulescu MONICA
Mădălin ROȘIORU
Roxana SAHANAGIU
Liliana SIME
Mihai ȘTIRBU
Realdo TOKACS